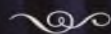

CĂRȚI ROMANTICE

*Provocarea
sortii*

NORA
ROBERTS

Tempting Fate
Nora Roberts
Copyright © 1985 Nora Roberts

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

Provocarea sorții
Nora Roberts

Copyright © 2016 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
Provocarea sorții / Nora Roberts;
trad.: Graal Soft – București: Lira, 2016

ISBN 978-606-33-0679-2

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

NORA ROBERTS
Provocarea sortii
Seria Familia MacGregor

Traducere din limba engleză
Ruxandra Târcă/Graal Soft

capitolul 1

Nu știa sigur de ce o făcea. Diana studie formațiunile de nori care se răspândeau sub ea și încercă să își dea seama dacă acea călătorie fusese un impuls de-al ei sau fusese calculată. Cu toate că urma să aterizeze în mai puțin de treizeci de minute, tot nu era sigură.

Trecuseră aproape douăzeci de ani de când își văzuse ultima dată fratele. Când se gândea la el, se gândea la adolescentul din trecut, exuberant, uneori afectuos. Diana îl iubise cu toată intensitatea fixistă pe care o poate simți o fetiță de șase ani pentru un băiat de șaisprezece.

Imaginea pe care o avea despre el era înghețată în trecut: un tânăr oacheș și zvelt, arătos, cu trăsături bine conturate și ochi verzi. Își amintea de mândria lui arogantă și de autosuficiența lui. Fusese un singuratic. Chiar dacă avea șase ani, Diana înțelesese că Justin Blade își vedea de drumul lui.

Cu un zâmbet blajin și lipsit de umor, se rezemă pe spătarul scaunului moale și confortabil de clasa întâi. Cu douăzeci de ani în urmă, Justin chiar își văzuse de drumul lui. Când muriseră părinții lor, Diana presupuse că el o alinase. Însă atunci fusese prea șocată ca să înțeleagă. Crezuse că părinții lor îi părăsiseră pentru că ea făcuse gălăgie, refuzând să meargă la școală. Credea că, dacă era cuminte și atentă la ore, părinții lor se vor întoarce. Apoi mătușa Adelaide venise, iar Justin plecase. Luni întregi crezuse că se dusese și el în rai, sătul de lacrimile și de întrebările ei. Mătușa ei o dusese în est, într-o altă lume, la o altă viață. Justin nu o contactase nici măcar o dată în douăzeci de ani.

„Deci acum e însurat“, își spusese Diana. Poate pentru că încă vedea în el adolescentul emotiv și destul de deprimat, nu și-l putea imagina pe Justin ca soț. Serena

MacGregor. Diana repetă în gând acel nume. Ce ciudat i se părea să se trezească acum cu o cumnată când abia dacă simțea că avea un frate.

Oh, auzise prea bine de Hyannis Port. Mătușa Adelaide nu ar fi considerat educația Dianei desăvârșită dacă nu i-ar fi explicat istoricul uneia dintre cele mai importante familii din țară, mai ales din moment ce locuiau suficient de aproape de Boston cât să fie considerați vecini. La urma urmei, dinastiile bogate erau singura formă de aristocrație a Americii.

Daniel MacGregor era întemeietorul, un scoțian pursânge și un vrăjitor al finanțelor. Anna MacGregor, soția lui, era un chirurg foarte respectat. Alan, fiul cel mare, era senator american destinat unor lucruri mai mărețe.

Caine MacGregor. Aici, Diana își opri lista mintală. Cu toate că abia împlinise treizeci de ani, îi auzise numele circulând din gură-n gură pe coridoarele sacre ale Facultății de Drept de la Harvard. Și ea, și Caine aleseseră Dreptul, iar ea citise aceleași cărți, studiasse cu aceiași profesori și mersese pe aceleași coridoare. În cele din urmă, ea fusese acceptată în același barou. El absolvisese cu un an înainte să intre ea și deja începuse ceea ce părea a fi o carieră strălucitoare.

O dată, când Diana era boboc, auzise din greșeală două colege mai mari vorbind despre Caine MacGregor. Și, își aminti ea rânjind, nu discutaseră despre cât de isteț era. Desigur, inestimabilul MacGregor nu își petrecuse chiar tot timpul transpirând deasupra cărților.

Apoi venea Serena. După toate cele ce se spuneau despre ea, era foarte deșteaptă – se părea că asta se afla în genele familiei MacGregor. Absolvisese la Smith cu onoruri, își aminti Diana, apoi își petrecuse următorii câțiva ani adunând diplome. Părea o partidă ciudată pentru acel Justin Blade pe care și-l amintea Diana.

O clipă, Diana se întreabă dacă s-ar fi dus la nunta lor dacă ar fi fost în țară. „Da“, își răspunse ea. Ar fi fost prea curioasă să nu meargă. La urma urmei, curiozitatea

fusesse cea care o împinsese în primul rând să facă acea călătorie la Atlantic City. Însă, își spuse ea cu tristețe, ar fi fost oricum greu să refuze invitația pe care i-o trimisese Serena fără să fi fost copilăros de nepoliticoasă. Două lucruri pe care o învățase mătușa Adelaide erau să nu fie niciodată copilăroasă sau nepoliticoasă, sau cel puțin nu față de cei considerați egali tăi. Diana încercă să uite de standardele învechite ale mătușii ei și despături scrisoarea de la Serena.

Dragă Diana,

Am fost teribil de dezamăgită că ai fost în Paris toamna trecută și nu ai putut veni la nuntă.

De multe ori am cerut o surioară, însă părinții nu m-au ascultat. Acum că am una, e frustrant să nu mă pot bucura de ea. Justin vorbește despre tine, însă nu e același lucru cu o întâlnire față în față, mai ales că amintirile lui sunt despre o fetiță. După toți acești ani, cred că nimic nu i-ar plăcea mai mult decât să o întâlnească pe femeia care ai devenit.

Îți trimit un bilet de avion. Te rog folosește-l și fii oaspetele nostru la Comanche cât timp vrei. Tu și Justin aveți o viață de recuperat, iar eu am o soră de întâlnit.

Rena

Diana încruntă o sprânceană și împături din nou scrisoarea. Caldă, deschisă și prietenoasă, își spuse ea. Nu părea genul de femeie care s-ar fi potrivit cu Justin. Cu un răs potolit, Diana se rezemă mai bine de spătar. Nici măcar nu cunoștea vreun bărbat pe nume Justin Blade.

Dacă existase vreo parte din ea care își dorise să-l cunoască, o îngropase de mult. Trebuia, ca să poată supraviețui în lumea mătușii ei. Chiar și acum, dacă mătușa ei ar fi aflat că plănuia să petreacă timp cu Justin la un hotel-cazinou ar fi fost înfiorată. Și, adăugă Diana

în gândul ei, ar fi început un discurs despre unde și cu cine trebuie să fie văzută o doamnă.

Își îndreptă din nou atenția spre nori. Nu prea mai conta, își spuse ea. Își va întâlni fratele și pe soția lui, își va satisface curiozitatea, apoi va pleca. Fetița care idolatriza fără să-și pună vreo întrebare nu mai exista. Avea viața ei, cariera ei. Ambele stagnaseră prea mult timp. Era Anul Nou, își reaminti Diana. Momentul perfect pentru începuturi.

Probabil nu va apărea, își spuse Caine în timp ce se îndrepta spre terminal. Din moment ce Diana Blade nu răspunsese la scrisoarea Serenei, nu înțelegea de ce sora lui era atât de sigură că se afla în avion. Și înțelegea și mai puțin de ce se lăsase desemnat drept șofer.

Rena ar fi venit ea dacă nu erau atâtea de făcut la hotel, își spuse el. Și după coșmarul prin care trecuseră cu doar câteva luni în urmă, Caine era dispus să îi facă poftele surorii lui. Altfel, își spuse el, și-ar fi petrecut weekendul la schi în Colorado în loc să se plimbe pe o plajă din nord în ianuarie.

O rafală de vânt îi coborî gulerul hainei când întinse mâna spre ușa de la intrarea în terminal. O blondă înfășurată în blană de vulpe roșie trecu prin ușă, oprindu-se suficient cât să măsoare trupul, apoi chipul lui Caine cu privirea, înainte ca ochii ei să îi întâlnească pe ai lui. Caine primi privirea fugară și cercetătoare cu un zâmbet pe jumătate amuzat și așteptă ca femeia să treacă pe lângă el.

Caine avea un chip uscățiv, destul de palid, cu oase proeminente și puternice, cu ochi de o nuanță care dădea spre violet. La o primă privire părea un cărturar, iar la una mai amănunțită ieșea în evidență nechibzuința care n-avea vreo legătură cu mediul academic. Pentru că nu avea pălărie, vântul îi ciufulise în jurul feței părul auriu. Zâmbetul sporea farmecul trăsăturilor sale bine conturate, aproape ștrengărești. Era un bărbat care știa că arată bine și se simțea bine în pielea lui.

Traversă terminalul cu pași mari și rapizi, fără să se uite la stânga sau la dreapta. Petrecuse suficient timp în aeroporturi cât să poată ignora sunetele și mulțimile. Cu o privire rapidă spre monitor, verifică poarta pentru avionul care urma să aterizeze dinspre Boston, apoi se așează să o aștepte pe o femeie care nu va apărea.

Când se anunță zborul, Caine se rezemă de speteaza scaunului de plastic și își aprinse o țigară. Va aștepta până când va trece și ultimul pasager, apoi se va întoarce la hotel. Serena va fi mulțumită, iar el își va face exercițiile fizice de după-amiază în sala de sport. După ce își încheiase mandatul de procuror și își reluase activitatea privată, Caine nu avusese timp să se relaxeze nici măcar o oră, cu atât mai puțin o săptămână. Când se relaxa, îi plăcea să o facă la fel de bine pe cât își făcea munca.

Următoarele șapte zile, își spuse el, vor fi dedicate statului degeaba. Nu se va mai gândi la haosul de la biroul său, la cazurile pe care trebuia să le refuze pentru că pur și simplu nu erau suficient de multe ore pe zi sau la muntii de documente.

Caine o recunoscuse din prima secundă în care o zări. Pomeții înalți și proeminenți semănau mult cu ai lui Justin; la fel și tenul neted, aproape auriu. Moștenirea indiană pe care o aveau era chiar și mai evidentă la sora lui. Ochii ei nu aveau verdele-deschis și neașteptat al fratelui ei, ci erau de un căprui-închis și intens. „Ochi de cămilă”, își spuse Caine, ridicându-se. Cu gene lungi și bogate și pleoape lăsate, care îi făceau să pară adormiți. Avea un nas drept și aristocratic și o gură pasională. „Sau încăpățânată”, își spuse el. Nu era un chip pe care un bărbat îl putea încadra ușor într-o categorie – frumos, atrăgător, sexy –, dar nici unul pe care îl puteai uita ușor. Caine știa că deja îl păstrase în minte, trăsătură cu trăsătură.

Când își trecu bagajul pe celălalt braț, părul negru și des al Diane se mișcă, fără să îi atingă umerii. Îl purta desfăcut și aproape drept, doar cu vârfurile ușor ondulate spre interior, cu breton peste frunte. Acel stil

i se potrivea, o tunsoare simplă, dar realizată inteligent și meticulos; așa cum era și costumul ei roșu-închis, înșelător de simplu.

Fără să se lase văzut, Caine își ridică și mai sus privirea, admirându-i trupul zvelt și bine conturat, cu șolduri înguste, talie suplă și umeri tari, ca de înotător. Mergea ca o dansatoare, plină de încredere, cu un ritm ușor, astfel că, atunci când el apărură în fața ei, Diana se opri fără să dea impresia că făcuse vreo mișcare bruscă. Spre deosebire de femeia cu blană de vulpe, ea doar îi privi rapid chipul, fără nici o urmă de interes.

- Mă scuzați.

Cuvintele erau de o politețe perfectă și lăsau impresia de necontestat că el îi stătea în drum.

„Interesant“, își spusese Caine, fără să se obosească să zâmbească.

- Diana Blade?

Sprânceană stângă a Dianei dispărură sub breton.

- Da?

- Sunt Caine MacGregor, fratele Renei.

Caine întinse mâna, fără să-și ia ochii de la chipul ei.

„Deci acesta e MacGregor cel mortal“, își spusese Diana, luând mâna care i se oferea.

- Încântată.

Se așteptase la o palmă netedă și rămase surprinsă să își simtă mâna strânsă într-o piele aspră și cu bățături. O furnicătură de plăcere îi traversă brațul. Diana o conștientiză, își retrase mâna, apoi uită de ea.

- Ar fi venit Rena, continuă Caine, studiindu-i încă minuțios chipul, însă au apărut câteva mici urgențe la hotel. Pentru că era un bărbat care putea fi la fel de bine diplomat sau direct, în funcție de starea pe care o avea, Caine spusese în timp ce dădu să îi ia bagajul de pe umăr: Nu mă așteptam să veniți.

- Nu? Diana își păstră mâna pe cureaua genții, refuzând să îi dea drumul. Dar sora dumneavoastră?

Caine se gândi să intre într-un război al trasului de geantă. Ceva la ochii aceia mari și somnoroși îl făcea

să își dorească să o enerveze. Își lăsă mâna, ridicând din umeri.

- Era sigură că veți veni. Rena crede că toată lumea are sentimente puternice de familie pentru că ea are. Un zâmbet trecător îi înmuie trăsăturile. O prinse de braț. Să mergem să vă luăm bagajul.

Diana îl lăsă să o conducă pe coridorul mare și aglomerat, însă, în spatele ochilor ei înșelător de leneși, mintea ei era activă și foarte alertă.

- Nu mă placeți, nu-i așa, domnule MacGregor?

Caine ridică scurt din sprâncene, însă nici măcar nu o privi.

- Nu vă cunosc. Însă dacă suntem o familie, ca să zic așa, ce-ar fi să lăsăm deoparte formalitățile?

Scurtul lui discurs îi oferă Dianei încă un motiv al succesului pe care îl avea în domeniul său. Vocea lui era aur - puternică, precum aurul fin cu o tentă de oțel ascunsă în ea.

- În regulă, încuviință ea. Spune-mi, Caine, dacă nu te așteptai să vin, cum de m-ai recunoscut?

- Semenii foarte mult cu Justin la ten și la pomeți.

- Serios? murmură ea, apoi se opri în fața caruselui pentru bagaje.

Caine o studie din nou, cu aceeași intensitate amănunțită și directă ca înainte. Parfumul ei era greu de identificat, sălbatic, mai degrabă floral bărbătesc și foarte franțuzesc. Se întrebă dacă i se potrivea la fel de bine precum costumul cu croi elegant.

- Asemănarea din familie există, comentă el. Însă cred că s-ar vedea mai puțin dacă ați sta unul lângă altul.

- Asta e ceva ce nu prea am avut ocazia să fac, răspunse Diana sec și făcu un semn cu mâna spre bagajele ei.

Obişnuită să aibă servitori, își zise Caine, ridicând cele două geamantane de piele. Însă independentă, adăugă el, amintindu-și de bătălia lor tăcută pentru bagajul de mână.

- Sunt sigur că Justin o să fie încântat să te revadă după atâția ani.

- Posibil. Pari să ții foarte mult la el.

- Îl cunosc de zece ani. Am fost prieteni înainte să-mi devină cumnat.

Îi veni să întrebe cum era Justin, însă se stăpâni. Diana avea propria părere. Dacă avea să și-o schimbe, asta nu se va întâmpla din cauza influenței lui Caine sau a altcuiva.

- Stai la Comanche?

- O săptămână.

Când pășiră afară în aerul friguros de ianuarie, Diana își băgă din reflex mâinile lipsite de mănuși în buzunarele hainei. Cerul era de un albastru rece și aspru, șoseaua era alunecoasă și murdară de la zăpada topită.

- Nu e un moment cam ciudat pentru o vacanță pe plajă?

- Pentru unii. Vântul îi băgă părul în ochi, însă el nu păru să observe. Însă mulți oameni vin aici pentru jocurile de noroc. Vremea nu contează atât timp cât te afli într-un cazinou.

Pentru că îi ajungea cu creștetul până la umăr, Diana își dădu capul pe spate să-i privească fața.

- De asta ai venit?

- Nu chiar. Coborî privirea și observă că soarele îi adusese o nuanță de auriu în ochi. Îmi place să joc din când în când, însă Rena e jucătoarea familiei.

- Atunci înseamnă că ea și Justin se potrivesc foarte bine.

Caine îi lăsă jos bagajele și scoase încet cheile din buzunar.

- Te las să vezi și singură. Fără să mai spună nimic, îi urcă geamantanele în portbagaj, apoi descuie mașina. Diana... Caine își puse mâna pe brațul ei înainte ca ea să urce.

Ea nu știuse până atunci că numele ei putea suna așa, blând și neted, și ușor exotic. Când ea își întoarse spre el ochii mari și uimiți, el îi dădu bretonul la o parte într-un gest care părea perfect natural pentru el. Pentru

că atingerea lui o surprinse la fel de mult pe cât o tulbură, Diana nu spuse nimic.

- Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi, spuse încet Caine.

- Nu înțeleg.

O clipă rămaseră nemișcați în parcare, bătută de vânt, dominată de tunetul avioanelor și de mirosul de gaze de eșapament. Diana aproape că putea simți textura palmei lui aspre prin haina ei groasă. Ochii lui, își spuse ea, erau ciudat de blânzi pe un chip cu trăsături atât de puternic conturate. Uită o clipă de reputația lui de demon în sala de tribunal și în dormitor. Se trezi dorindu-și să își întindă brațele spre el, să îi ceară ajutorul, sfatul, alinarea, înainte ca măcar să fie pe deplin conștientă că avea nevoie de așa ceva.

- Ai un chip frumos, murmură Caine. Ai și înțelegere?

Diana se încruntă.

- Așa îmi place să cred.

- Atunci dă-i o șansă.

Privirea uimită și vulnerabilă dispăru, făcând loc uneia rece și precaută. Cu toate că ea nu știa, era o privire pe care fratele ei o putea avea în orice moment.

- Poate că unii consideră venirea mea un semn de bună-credință.

- Poate că da, încuviință Caine, apoi ocoli până la scaunul șoferului.

- Însă tu nu, spuse Diana, închizând portiera cu o bufnitură arțăgoasă.

- Dacă ar fi să ghicesc, aş spune că ai venit în primul rând de curiozitate.

- Probabil te încântă să ai dreptate atât de des.

El îi aruncă un rânjet, foarte expresiv și foarte fugar. Ea aproape că se întrebă dacă nu cumva fusese închipuirea ei.

- Da. Jaguarul se trezi la viață îndată ce el răsuci cheia în contact. De dragul familiei, hai să încercăm să fim prieteni. Cum a fost la Paris?

„Conversație de conveniență“, își spuse ea. „Pune-ți creierul pe pauză și dă toate răspunsurile standard inutile.“ Diana se rezemă de speteaza scaunului. Se va bucura de călătoria cu mașina. Una dintre slăbiciunile ei secrete erau mașinile rapide și bine construite.

– Frig, începu ea.

– E o cafenea mică pe lângă rue du Four, își aminti Caine în timp ce manevra Jaguarul prin traficul aeroportului. Cel mai bun sufleu de pe oricare parte a Atlanticului.

– Henri’s?

El îi aruncă o privire mirată.

– Da, o știi?

– Da.

Cu o urmă de zâmbet, Diana își îndreptă atenția spre fereastră. Henri’s era o mică gaură gălăgioasă într-un zid. Mătușa Adelaide ar fi preferat să moară de foame decât să îi calce pragul. Diana iubea acel loc și mereu își găsea timp să dispară o oră sau două când era la Paris ca să se bucure de masă și de companie. I se părea ciudat că acel loc era și un preferat al lui Caine MacGregor.

– Mergi des la Paris?

– Nu mai merg.

– Mătușa mea locuiește acum acolo. Am ajutat-o să se mute în apartament.

– Stai în Boston. În ce parte?

– Tocmai m-am mutat într-o casă pe Charles Street.

– Inevitabila lume mică, murmură Caine. Se pare că suntem vecini. Cu ce te ocupi în Boston?

Îndepărtându-și o șuviță care îi căzuse pe obraz, Diana se întoarse să îl studieze.

– Același lucru ca tine. Caine ridică o sprânceană și își întoarse capul spre ea. Sunt sigură că îți mai amintești de profesorul Whiteman, continuă ea. Vorbește foarte frumos despre tine.

Rânjetul lui Caine fu rapid și surprinzător.

- Studenții încă îl mai poreclesc Bones¹?

- Desigur.

Caine scutură din cap râzând.

- Deci Drept la Harvard. Se pare că avem mai multe în comun decât ne-am fi imaginat. Familie, universitate, carieră. Practici avocatura?

- Lucrez la Barclay, Stevens and Fitz.

- Hmm, foarte de renume. Îi aruncă o privire. Și foarte plictisitor.

Pentru prima dată, trăsăturile Dianei se relaxară într-un zâmbet. Era un zâmbet în egală măsură ironic și uluitor.

- Am tot felul de cazuri fascinante. Chiar săptămâna trecută l-am reprezentat pe fiul unui consilier care are obiceiul să ignore limita de viteză afișată.

- Poți ajunge sus în cincisprezece-douăzeci de ani.

- Am alte planuri, murmură Diana.

Când va împlini treizeci de ani, calculă ea, va fi gata să se desprindă. După patru ani la o firmă respectată și conservatoare, va avea experiența și susținerea necesare pentru a începe propria carieră. Un birou mic și elegant, o secretară competentă, apoi...

- Iar acestea sunt?

Reveni la prezent. Nu era o femeie care să își întindă toate cărțile pe masă.

- Vreau să mă specializez în drept penal, răspunse ea simplu.

- De ce?

- Din dorința de a apăra dreptatea, drepturile omului. Își întoarse râzând fața din nou spre el. Și îmi place o luptă bună.

Caine clătină aprobator din cap. Poate că nu era chiar atât de lustruită și de cuviincioasă pe cât o arăta costumul ei bine croit. Ar fi trebuit să își dea seama cum era după parfumul pe care îl alesese.

- Te pricepi?

¹ Oase

- Și un student la Drept în anul doi s-ar descurca să facă ce fac eu acum. Bărbia i se înclină când își sprijini cotul pe spătarul scaunului. Sunt mult mai bună de-atât... și intenționez să fiu cea mai bună.

- O ambiție admirabilă, comentă Caine când ieși de pe Strip spre Comanche. Însă deja am pornit-o eu însumi spre locul acela.

Diana îi aruncă o privire lungă și rece.

- Va trebui să vedem cine ajunge primul acolo.

Caine se mulțumi să zâmbească în semn de răspuns. Diane i se păru că atunci vedea ceva din demonul din el, o urmă a acelei energii volatile, periculoase, care deja îl urcase mult pe scară. Coborî din mașină fără să spună nimic. Nu se lăsa intimidată de rânjete ștrengărești sau de ochi provocatori. Dacă era un domeniu în care Diana avea complet încredere în ea, acela era dreptul. Caine MacGregor va auzi de ea în câțiva ani, era sigură de asta. Ar face bine să țină minte spusele ei.

- Bagajele domnișoarei Blade sunt în portbagaj, îi spuse Caine portarului și îi întinse o bancnotă împăturită și cheile de la mașină. Sunt sigur că Rena vrea să te vadă imediat, continuă el, prinzând-o din nou de braț pe Diana. Asta dacă nu cumva vrei să mergi întâi în camera ta.

- Nu.

Rena, nu Justin, observă ea. Simți din nou cum i se strânge stomacul, însă încercă să ignore senzația.

- Bun. Atunci mergem direct sus.

- Deci... Diana privi în jur, admirând eleganța holului. Asta e al lui Justin.

- El deține doar jumătate din acest Comanche, o corectă Caine când intrară în lift. Rena a cumpărat restul ca partener deplin vara trecută.

- Înțeleg. Așa s-au cunoscut?

- Nu. Râse, iar ea întoarse capul spre el și îi aruncă o privire curioasă. E o glumă de familie complicată. Sunt sigur că Rena îți va povesti totul, cu toate că poate ar fi mai bine să-l fi întâlnit pe tatăl nostru ca să înțelegi

pe deplin. O privi lung, apoi îi răsuci o şuviță de păr pe după degetele lui. Dar dacă stau să mă gândesc, mai bine aş avea grijă să nu îl cunoști, altfel e foarte probabil să mă trezesc într-o situație asemănătoare.

Continuă să o ținuiască cu privirea, stârnit de parfumul sălbatic de seducător pe care îl purta. Oare gura aceea era la fel de pasională pe cât părea? se întrebă el.

- Chiar ești foarte frumoasă, Diana, murmură el.

Felul în care îi rostea numele, își spuse Diana, îi provocase acea furnicătură ciudată, aproape incomfortabilă, pe piele. Se pricepea prea bine să tulbure femeile, își aminti el. Și să le facă să le placă asta. Îi aruncă o privire fixă din ochii pe jumătate închiși.

- Caine, la Harvard ai lăsat în urmă o reputație destul de puternică, spuse ea blând. Și nu are legătură în întregime cu sălile de curs.

- Serios? Aparent amuzat, o trase ușor de păr, apoi îi lăsă şuvița. Cândva, va trebui să-mi povestești.

- E mai bine ca unele lucruri să rămână nepovestite. Când ușile se deschiseră, Diana ieși și privi peste umăr. Cu toate că m-am întrebat adesea dacă... incidentul din biblioteca de la Drept era adevărat.

- Hmm. Frecându-și bărbia cu degetul, se apropie de ea. Presupun că ar trebui să invoc al Cincilea Amendament¹ la asta, doamnă avocat.

- Lașule!

- Oh, da. Dădu să bage cheia pe care i-o dăduse Serena în ușa apartamentului penthouse, apoi se opri. Încă se mai vorbește despre asta?

Diana încercă din greu să își ascundă zâmbetul în timp ce îi studie chipul. Nu părea neapărat stânjenit, își spuse ea, ci mai degrabă curios.

- Deja a devenit material de legendă, îi spuse ea. Șampanie și pasiune între Dreptul penal din Massachusetts și Procedurile de divorț.

¹ Amendament din Constituția SUA care asigură dreptul unei persoane să nu răspundă la întrebări prin care s-ar putea autoincrimina (n.red.)

Caine ridică din umeri și răsuci încuietoarea.

- De fapt, a fost bere. Chestiile astea sunt umflate cu pompa în timp. Îi aruncă un zâmbet foarte fermecător. Doar nu crezi tot ce auzi, nu-i așa?

Diana făcu o pauză suficient de lungă cât să-i întoarcă zâmbetul.

- Da.

Apoi ea deschise ușa descuiată și păși înăuntru.

Diana nu știa la ce se așteptase. Orice ar fi fost, nu avea nici o legătură cu eleganța caldă a apartamentului fratelui ei. Tonurile atenuate, scoase în evidență de dungii îndrăznețe de culoare, porțiuni mari de sticlă cu vedere panoramică spre Atlantic, sculpturi mici și fine, schițe în pastel, mobilă joasă și îmbietoare așezată pe covoarele de pluș.

Acelea erau gusturile fratelui ei? se întrebă ea, simțindu-se brusc mai departe de el ca niciodată. Sau ale Serenei? Cine era acel bărbat cu care împărțea aceeași părinți și aceeași moștenire? De ce se afla ea acolo, privind, deschizându-se către sentimente pe care le ținuse sub cheie aproape toată viața? Trebuiau să rămână sub cheie, își spuse ea agitată. Asta însemna supraviețuire. Într-un moment de panică, Diana se întoarse către ușă, însă se trezi față în față cu Caine.

- De cine vrei să fugi? întrebă el, ridicându-și mâinile spre brațele ei. De Justin sau de tine însăși?

Diana rămase nemișcată.

- Asta nu e treaba ta.

- Nu, încuviință el, însă ochii săi se opriră asupra gurii ei. Era tensionată, încordată.

Cum ar fi, își spuse el, să o destindă, să treacă dincolo de acel zid atât de fin conturat de control și eleganță? Mereu preferase femeile mai exuberante, care știau să râdă și să iubească deschis. Însă acesta, la urma urmei, va fi doar un test. Nu era ca și când exista ocazia să se implice emoțional.

O clipă fu tentat să își satisfacă curiozitatea, să o aducă mai aproape cu câțiva centimetri de el și să o guste.

Faptul că reacția ei putea fi oricare între furie și pasiune nu făcea decât să îi fie și mai greu să se stăpânească.

Diana se simți cuprinsă pe neașteptate de o nevoie nedorită de a fi ținută în brațe, stăpânită, posedată. Cumva știa că el putea să o aducă în asemenea stare. Nu ar mai exista întrebări fără răspuns sau nesiguranțe, doar valuri de plăcere și pasiune. Fără judecată, fără gânduri, fără rațiune, fără justificări; ar putea găsi acea lume amețitoare, interzisă, dacă doar ar privi spre ea. Și spre el.

Preț de o clipă șovăi între tentație și rațiune, acea muchie ca o lamă de cuțit pe care o înțelegeau toți amănții. Ar fi atât de simplu...

Un zgomot ușor, mecanic, se auzi brusc în spatele ei. Diana își întoarse privirea către ușile unui lift pe care nici măcar nu îl observase. Fără să scoată o vorbă, Caine își trecu palmele până pe umerii ei și îi scoase haina, în timp ce acele uși se deschisera.

Diana o privi pe femeia care apărură, micuță și blondă și uimitoare, îmbrăcată într-o cămașă violet simplă, care se potrivea cu ochii ei.

- Diana. Serena se îndreaptă spre ea, cuprinzând-o într-o îmbrățișare puternică, firească. Sunt atât de fericită că ai venit! Serena își coborî mâinile până le prinse pe cele ale cumnatei ei. Oh, ești încântătoare, spuse ea cu un zâmbet larg și primitor. Și semenii atât de mult cu Justin, nu-i așa, Caine?

- Îhî. Stătea în picioare în spate, privind întâlnirea, și își aprinse o țigară.

Ușor copleșită de acea primire, Diana făcu un pas înapoi.

- Serena, îți mulțumesc pentru invitație.

- E ultima invitație formală pe care o primești, îi spuse Serena. Acum suntem familie. Caine, aduci ceva de băut? Diana, ce ai vrea?

Diana își plimbă privirea de la frate la soră și ridică din umeri.

- Puțin vermut. Agitată și fără dorința de a se așeza, se duse spre fereastră. Serena, hotelul e minunat. Caine mi-a spus că tu și Justin sunteți parteneri.

- La asta și la cel pe care îl reconstruim în Malta. Încă nu m-am băgat în celelalte, dar o voi face.

Luând paharul pe care i-l adusese Caine, Serena se așază pe canapea.

- Se pare că eu și Diana suntem vecini.

Caine traversă încăperea cu încă un pahar și i-l oferi Dianei.

- Serios?

„Momentul ciudat a trecut“, își spuse Diana. „Și fuseseră emoții, nu nevoie“, continuă ea în gând în timp ce luă băutura de la Caine. Apoi ochii lor se întâlniră, degetele lor se atinseră. Și nu mai fu atât de sigură pe cât și-ar fi dorit să fie.

- Da. Se întoarce intenționat cu spatele la Caine și cu fața la sora lui. E o mare coincidență.

Caine zâmbi ușor, plimbându-și privirea pe spatele Dianei.

- Ba chiar mai multe coincidențe, spuse el trăgănat, îndreptându-se înapoi spre bar. Avem aceeași profesie.

- Ești avocată?

Serena văzu ochii Dianei urmărindu-l pe Caine. „Se pare că fratele meu nu pierde vremea“, își spuse ea, apoi sorbi gânditoare din băutura.

- Da, am studiat la Harvard cu câțiva ani după Caine. Diana își trecu băutura în cealaltă mână și își dori să nu o fi cerut. Însă prezența lui încă era simțită, adăugă ea.

Serena își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

- Oh, nu am nici o îndoială. De cele mai multe ori trebuie să nu iei de bune chiar toate poveștile pe care le auzi. În cazul lui Caine... Se opri, trimițându-i un zâmbet provocator. Mereu m-am întrebat cât de mult a fost omis.

- Încrederea pe care o ai în mine e de-a dreptul emoționantă, murmură Caine.

„Sunt apropiați“, își spuse Diana. „Au împărțit mulți ani și cunosc o grămadă de lucruri prostești unul despre celălalt.“ Privi lung în pahar. „Ce cauți aici?“

– Serena, începu ea. Vreau să știi că apreciez invitația. Însă mă întreb... Diana se opri și se întări cu o gură de vermut. Mă întreb dacă Justin nu cumva se simte la fel de stânjenit ca mine de toată chestia asta.

– Nu știe că vii. Când ochii Dianei se ridicară brusc spre ea, Serena continuă rapid: Nu eram sigură că vei veni, Diana. Nu voiam să se simtă rănit dacă ai fi refuzat.

– Oare așa s-ar fi simțit? murmură Diana, apoi ridică din nou paharul.

– Nu îl cunoști, răspunse Serena. Eu, da. Privirea tăcută și rece pe care i-o aruncă Diana semăna atât de mult cu a lui Justin, că inima Serenei se strânse. Diana, cred că-mi dau seama cum trebuie să te simți. Își așează paharul pe masă și se ridică. Te rog, nu-l alunga. E...

Auzind liftul, Serena se opri. La naiba, mai am nevoie de câteva minute! O privi pe Diana care stătea nemișcată și tăcută. Serena aruncă o privire neajutorată spre Caine și primi o ridicare din umeri în semn de răspuns. Diana se uită la ușile care se deschideau.

– Aici erai. Justin se duse cu pași mari direct la soția lui. Dispăruseși.

– Justin... Serena dădu să spună ceva, însă el își înăbuși cuvintele cu gura lui.

„E atât de înalt“, își spuse Diana amețită. „Încrezător, de succes“, continuă mintea ei, în timp ce ea nu reușea să facă altceva decât să-l privească lung. Cât mai rămăsese din băiatul capricios și închis pe care îl știa ea? Acesta era fratele ei? O dată o ridicase pe umerii lui ca să poată vedea peste mulțime când venise circul în oraș. Dumnezeuule, de ce își amintea așa ceva acum?

– Justin, începu Serena cu râsuflarea tăiată, după ce el îi eliberă gura. Nu suntem singuri.

Îi aruncă o privire scurtă lui Caine, apoi o strânse pe Serena în brațe.

– Caine, pleacă. Vreau să fac dragoste cu sora ta.

- Justin!

Pe jumătate râzând, Serena își apăsă mâinile pe pieptul lui. Apoi își îndreptă ochii către fereastră, iar Justin îi urmări privirea.

- Oh! Zâmbind, își trecu mâna prin părul soției lui, însă nu îi dădu drumul. Nu mi-am dat seama că Caine și-a adus o prietenă.

„Nici măcar nu mă recunoaște“, își spuse Diana, iar mâinile i se strânseseră pe pahar. „Suntem străini, am trecut unul pe lângă celălalt pe stradă.“ Pierdută, îl privi lung, căutându-și cu greu cuvinte care nu veneau.

Încet, ochii lui Justin se îngustară. Serena simți cum mâna lui se strânge în părul ei, apoi slăbi treptat strânsoarea până când, în cele din urmă, o eliberă.

- Diana?

Îi rostise numele recunoscând-o și nevenindu-i să creadă.

Diana stătea complet nemișcată, cu ochii ușați. Încheieturile degetelor ei erau albe în jurul paharului.

- Justin.

El se îndreptă spre ea, cercetându-i chipul. Ceasul mergea înainte și înapoi cu atâta repeziciune că îl lăsase uluit și dezorientat. Și-ar fi dorit să întindă mâna și să o atingă, însă nu știa cum. În momentul plecării lui fusese atât de mică și de grasuță pe cât sunt copiii. Acum era o femeie înaltă și zveltă, cu ochii tatălui lor. Chipul lui era la fel de lipsit de expresie ca al ei când se studiară.

- Ți-ai tăiat cozile, murmură el și se simți prosteste.

- Cu mulți ani în urmă. Diana încercă să își amintească toate lecțiile de bune maniere pe care le pompase în ea mătușa Adelaide. Arăți bine, Justin, spuse ea cu un zâmbet politicos.

Indiferent care fusese introducerea pe care o pregătise el, aceasta fu înăbușită de acea propoziție neutră.

- Și tu la fel, spuse el dând din cap. Ce face mătușa ta?

- Mătușa Adelaide e bine. Acum locuiește la Paris. Hotelul tău e impresionant.

- Mulțumesc. Îi aruncă un zâmbet foarte strâmb, în timp ce își strecură mâinile în buzunare. Sper că vei sta o vreme cu noi.

- O săptămână. Durerea pe care o simțea la mână îi dădea de înțeles să slăbească strânsoarea pe pahar. Diana se concentrează să facă asta, în timp ce ochii lui rămăseră fixați pe ai ei. Justin, nu am apucat să te felicit cu ocazia nunții. Sper că ești fericit.

- Da, sunt.

Pentru că acea conversație prețioasă i se părea de nesuportat, Serena făcu un pas înainte.

- Te rog să iei loc, Diana.

- Dacă nu te superi, aș vrea să îmi despachetez bagajele și să mă liniștesc un pic.

- Desigur. Justin vorbise înainte ca Serena să apuce să protesteze. Iei cina cu noi în seara asta?

- Aș fi încântată.

- Te conduc în camera ta.

Caine sorbi restul băuturii lui, apoi lăsă paharul jos.

- Mulțumesc. Diana se îndreaptă spre ușă, făcând o pauză suficient de lungă cât să îi arunce Serenei un zâmbet rapid. Ne vedem diseară.

În ochii violeți se citea o dezaprobare vagă, însă de necontestat.

- Da. Te rog să ne spui dacă ai nevoie de ceva. Ora opt e în regulă?

- Voi fi gata.

Diana ieși pe ușa pe care Caine o ținea deja deschisă, fără să privească în urmă. Nici unul din ei nu vorbi în timp ce traversară coridorul. În câteva minute, își spuse Diana nerăbdătoare, își va putea relaxa mușchii și își va putea da frâu liber sentimentelor.

Caine scoase tăcut cheia din buzunar și o strecură în încuietoare. Diana intră, apoi se întoarse, cu intenția de a-i mulțumi scurt. Însă el închise ușa în urma lui.

- Stai jos.

- Dacă nu te superi, chiar aș vrea să...

- Ce-ai zice să termini băutura aceea?

Diana privi în jos și văzu că încă ținea paharul în mână. Ridică din umeri și se întoarse, ca și când ar fi vrut să studieze încăperea.

- Foarte frumos, spuse ea fără să aibă nici cea mai vagă idee la ce se uita. Apreciez că m-ai condus până în cameră, Caine. Acum chiar trebuie să despachetez.

- Stai jos, Diana. Nu plec când tu ești atât de măcinată.

- Nu sunt măcinată! Vocea ei era prea ascutită. Ca să se apere, mai sorbi o gură de vermut. Însă sunt obosită, așa că dacă nu ai nimic împotriva...

- Te-am urmărit. Caine o prinse puternic de umeri și o împinse pe un scaun. Dacă ai mai fi rămas încă cinci minute în camera aia, te-ai fi prăbușit.

- E ridicol!

Diana lăsă cu un clinchet paharul pe masa de lângă ea.

- Serios? Îi luă o mână între mâinile lui, frecându-i-o absent în timp ce îi privea chipul. Ai mâinile reci ca gheața. Poți minți cu ochii, Diana, dar nu cu mâinile. Nu puteai să-i oferi ceva?

- Nu. Cuvântul se clătină în aer, iar ea își ținu respirația ca să-i dea fermitate. Nu am nimic să îi ofer. Își smulse mâna din mâinile lui și se ridică. Te rog să mă lași.

Erau aproape, atât de aproape că ea putu zări cum își încruntă fruntea o fracțiune de secundă.

- Încăpățânată, murmură Caine și îi mângâie absent forma gurii cu degetul mare. Mi-am dat seama de asta când te-am văzut coborând din avion. Diana... Caine îi îndepărtă părul de pe obraji cu un oftat. Ea simți cum își pierdea concentrarea. Îți faci rău singură înăbușindu-ți așa sentimentele.

- Tu nu știi nimic despre sentimentele mele. Vocea ei era joasă și tremurătoare, iar ea se lupta cu lacrimile care amenințau să-i tulbure vederea. Nu va plânge; nu în fața lui sau a altora. Nu avea motiv, nu avea absolut nici un motiv să plângă. Nu e treaba ta. Sentimentele mele nu sunt treaba ta. Își înăbuși un suspin și își apăsă

gura cu mâna. Lasă-mă, îi ceru ea, însă se trezi cuibărită la pieptul lui.

- După ce vei fi terminat, murmură el și o strânse în brațe.

Alinarea fără cuvinte și fără întrebări era mai mult decât putea ea să îndure. Diana își dădu în cele din urmă frâu liber sentimentelor, într-un șuvoi de lacrimi.

capitolul 2

Apa era cenușie, cu culmi zimțate de spumă albă. Marea era furioasă, zgomotoasă și fascinantă. Diana simțea mirosul de mare și zăpada care anunța că vine. În timp ce pășea, nisipul scârțâia de cât de rece era, măcinându-se sub tălpile ei. Își încheiase haina până sus să se apere de vânt, însă își ridică fața spre acesta, bucurându-se de mușcătura lui nemiloasă. Și de singurătate. Se desfăta cu singurătatea de care avea parte pe o plajă iarna, imediat după răsărit.

O mare parte din viața ei fusese plină de oameni. Nu fusese niciodată singură în casa mătușii ei de pe Beacon Hill. Diana își dădu părul pe spate și zâmbi cu tristețe. Nu i se permisese niciodată să fie singură. Dincolo de agitația și predicile despre bune maniere ale lui Adelaide, existase teama că sângele Blade, sânge de comanș, se va dovedi prea puternic și prea sălbatic ca să fie controlat.

Diana îl controlase pentru că nu avea unde să se ducă. La început, făcuse tot ce i se spusese, se lăsase modelată în micuța domnișoară tăcută pe care o dorise mătușa ei. Toți ceilalți o părăsiseră, iar Diana trăise cu spaima neîncetată că va fi părăsită din nou.

Învățase să își controleze spaima, însă nu reușise niciodată să o vindece. Abilitatea ei de a-și controla emoțiile devenise arma ei cea mai eficientă împotriva criticilor lui Adelaide și a propriei nesiguranțe. Încă de când era copil, Diana înțelesese că mătușa ei o luase dintr-un

simț al datoriei. Nu exista dragoste între ele, chiar dacă micuța era însetată după afecțiune.

Diana era fiica surorii vitrege a lui Adelaide, o fată cu părul negru și ten auriu, născută din a doua căsătorie a tatălui lor cu o femeie cu sânge amestecat. Sânge de comanș. Și sora vitregă pe care Adelaide o acceptase din datorie continuase lipsa de judecată a tatălui lor și se căsătorise cu un Blade. „Sânge la sânge trage“, spune adesea Adelaide când vorbea despre ceea ce considera trădarea surorii ei vitrege față de numele și de moștenirea lor. Cu Diana, fusese nemilos de hotărâtă să îndrepte greșelile din trecut ale familiei.

Urma de comanș avea să fie ignorată; ba mai mult, avea să fie ștearsă. Adelaide cerea perfecțiune. Era o Grandeau. Diana avea să fie oglinda propriilor ei valori, păreri și dorințe. Copilul învățase să fie precaut, ascultător și să pună întrebări doar în gând. O întrebare greșită rostită cu voce tare putea primi ca răspuns o iritare cu buzele strânse sau, și mai rău, încă o predică despre bunele maniere.

Diana acceptase, apoi excelase la studii, muzică, ținută. Toate fuseseră un refugiu care îi îndepliniseră necesitatea de a învăța și nevoia de a aparține. Voința ei foarte hotărâtă de a reuși începuse ca metodă de supraviețuire. De-a lungul anilor, felul rece și elegant de a fi pe care îl adoptase devenise a doua ei natură.

Dacă existau momente în care dorea ceva mai mult, ceva... tulburător, de neînțeles, își suprima acea nevoie. Ajunsesese să creadă că, dacă juca după reguli, dacă urma pașii cu grijă, în final va câștiga. Așa că revoltele ei fuseseră foarte discrete, iar visurile ei fuseseră îmblânzite meticulos.

Și totuși, Adelaide ar fi fost îngrozită să știe că nepoatei ei îi plăceau restaurante care nu erau de patru stele și filme care nu aveau o semnificație strict culturală. Și mașinile sport, își spuse Diana, râzând ușor. Crabii fierți și berea. Se opri și își băgă mâinile în buzunare,

apoi privi spre apă. Și plajele sălbatice pe timp de iarnă, reflectă ea.

Oare de asta se stabilise Justin aici? se întrebă Diana, întorcându-se să privească spatele hotelului. Oare se simte atras de pasiunea rece a mării pe timp de iarnă? Oare moștenirea lor comună era mai puternică decât anii în care fuseseră despărțiți, în care el își văzuse de drumul lui ca să parieze și să câștige, iar ea se supusese și se revoltase doar în tăcere?

Diana scutură din cap și continuă să se plimbe. Nu știa nimic despre bărbatul care stătuse așezat în fața ei la cină cu o noapte în urmă. Era elegant și sofisticat, iar dincolo de prima impresie se citea la el ceva ce semăna cu un tunset. Nu avuseseră multe să își spună. Chiar și atunci când Serena o rugase din priviri, Diana nu reușise altceva decât discuții fără noimă, de petrecere de cocktail.

Ce știa o femeie precum Serena MacGregor despre sentimentele ei? își spuse Diana cu un sentiment trecător de ranchiună. Ea crescuse înconjurată de familie, de dragoste. Avusese un loc și un arbore genealogic pe care nu fusese obligată să le ignore. Numai când privea cât de natural se înțelegea cu Caine...

Caine, gândi Diana cu un oftat. Îi era imposibil să își dea seama ce credea despre el, ce simțea față de el. Nu fusese pregătită pentru sensibilitatea pe care i-o arătase el atunci când se prăbușise; sau, mai mult, pentru cât de bine își dăduse seama că se aflase atât de aproape de limită. Și totuși și el, la fel ca Justin, avea un anumit lustru ce părea o poleială subțire dată peste ceva foarte periculos. După ce se săturase de plâns, nu se simțise în siguranță în brațele lui, cu toate că el nu făcuse altceva decât să îi mângâie părul, ca și când ar fi fost un copil.

Amenința să aprindă o scânteie în ea, ca flacăra șovăitoare stârnită atunci când freci două bețe cu o răbdare nemăsurată. Așa poți da foc unei păduri întregi, își reaminti Diana. Și nu avea de gând să își lase viața întreruptă de un incendiu.

- Te-ai trezit devreme.

Diana se întoarse și îl zări pe Caine în spatele ei. Era îmbrăcat mai lejer, într-o jachetă de piele, blugi și teniși. Își spuse că probabil îngheța de frig, însă părea perfect în regulă când îi cercetă chipul.

- Am vrut să văd soarele răsărind peste apă, începu ea, apoi ridică privirea spre stratul gros de nori ca de plumb. N-am prea avut noroc în dimineața asta.

- Hai să ne plimbăm. Mâna lui se strânse peste a ei înainte ca ea să apuce să răspundă. Ți place plaja?

Diana se relaxă. Nu avea de gând să o bată la cap cu Justin sau cu cina forțată pe care o împărțiseră cu o seară în urmă.

- Nu prea mi-a plăcut niciodată plaja vara, începu ea. Însă nu am știut cât de atrăgătoare poate fi în perioada asta a anului. Vii des?

- Nu, nu chiar. Din fericire, și eu, și Alan eram aici în urmă cu câteva luni când Rena a fost răpită, însă...

- Poftim? Diana se opri, strângându-și degetele pe ale lui.

Ochii lui Caine se opriră asupra ei, întunecați și curioși.

- N-ai știut?

- Nu. Cred... că eram în Europa. Ce s-a întâmplat?

- E poveste lungă. Caine continuă să meargă și rămasese tăcut atât de mult timp că Diana crezu că refuza să îi spună. A existat o amenințare cu bombă la hotelul din Vegas al lui Justin. Când s-a dus să rezolve lucrurile, a găsit altă amenințare, scrisă de mână, care îi era adresată. Nu prea i-a plăcut chestia asta. Când s-a întors, a încercat să o convingă pe Rena să plece, însă... Privi spre mare cu un rânjel fugar. Și ea e o altă încăpățânată. Justin era jos și vorbea cu poliția despre a doua amenințare când tipul a răpit-o.

Rânjetul îi dispăruse ca și când n-ar fi existat vreodată, fiind înlocuit cu o furie abia stăpânită.

- A ținut-o aproape douăzeci și patru de ore, prinsă cu cătușe de pat. Dorea ca Justin să îi plătească o răscumpărare de două milioane de dolari.

- Dumnezeu mare! Diana se gândi la femeia scundă cu ochii violet și se cutremură.

- E singura dată de când îl cunosc pe Justin când l-am văzut aproape să își piardă cumpătul, își aminti Caine. Încă mai avea în ochi privirea de furie rece, însă vocea îi era calmă. Nu a mâncat, nu a dormit, pur și simplu a stat lângă telefon și a așteptat. Abia după ce băiatul l-a lăsat să vorbească cu Rena am aflat cine era. Și, cumva, asta a fost chiar mai rău.

- De ce?

De data asta Caine se opri și coborî privirea spre ea. „Nu știe“, își spuse el. „Poate că a venit vremea să afle.“

- Când Justin avea optsprezece ani, s-a bătut într-un bar. Bărbatul care a pornit cearta nu voia să bea în același loc cu un indian.

Ochii întunecați și intenși încremeniră.

- Aha.

- A scos un cuțit. În timp ce se lupta cu el, Justin a fost înjunghiat... cam cincisprezece centimetri pe lângă coaste. Caine o văzu pâlind, însă continuă pe același ton: Bărbatul a fost ucis de propriul cuțit, iar Justin a fost acuzat de crimă.

Diana simți un val brusc de greață și încercă să îl alunge.

- Justin a fost judecat?

- A fost achitat imediat ce martorii din bar au fost citați și au declarat sub jurământ, însă a petrecut câteva luni îngrozitoare într-o celulă.

- Mătușa mea nu mi-a spus niciodată. Diana se întoarse spre mare. Nu mi-a spus nici un cuvânt.

- Aveai vreo opt ani. Nu prea cred că i-ai fi putut fi prea de ajutor.

Ba ar fi putut, își spuse Diana, gândindu-se la venitul confortabil al mătușii ei, la legăturile ei influente.

- Și ar fi trebuit să-mi spună. Dumnezeu, era doar un puști! Închise ochii strâns și se strădui să își limpezească gândurile și să asculte.

- Continuă.

- Am descoperit că băiatul care o răpise pe Rena era fiul bărbatului ucis de Justin. Mama lui îi băgase în cap că Justin îi ucisese tatăl și fusese eliberat pentru că judecătorilor le fusese rău milă de el. Nu avea de gând să o rănească pe Rena, doar pe Justin.

Marea părea cumva mai agitată, mai violentă.

- Deci Justin a plătit răscumpărarea?

- Era gata să o facă, însă nu a fost necesar. Rena a dat telefon chiar când el pleca să facă ultimele aranjamente. L-a doborât pe puști cu o tigaie și l-a legat cu cătușele de pat.

Uluită și amuzată fără să vrea, Diana se întoarse din nou spre el.

- Chiar așa?

Caine îi răspunse la zâmbet cu alt zâmbet.

- E mai puternică decât pare.

Diana scutură din cap și reluă plimbarea.

- Și băiatul?

- Procesul lui e programat mai târziu luna asta. Rena îi plătește taxele.

Ochii ei se opriră într-ai lui. În ei se citea un amestec de furie și de admirație.

- Justin știe asta?

- Bineînțeles.

Digeră informațiile în tăcere, continuând să meargă.

- Nu sunt sigură că eu aș fi fost la fel de iertătoare.

- Justin e mai degrabă resemnat decât de acord, comentă Caine. Și după ce am avut-o pe Rena înapoi în siguranță, cu greu i se putea refuza ceva. Prima mea reacție a fost să îl bag pe puști la zdup pentru următorii cincizeci de ani.

Diana își dădu capul pe spate să îi studieze chipul.

- Mă îndoiesc că ar fi avut vreo șansă de scăpare dacă ai fi fost tu avocatul. Am citit câteva transcrieri de la procesele tale. Sari direct la jugulară, domnule avocat.

- E mai curat, răspunse el simplu.

- De ce nu ai candidat din nou să fii procuror?

- Politica are prea multe ziduri. Îi aruncă un zâmbet tulburător. Îmi imaginez că te-ai izbit de vreo câteva la Barclay, Stevens and Fitz.

- Barclay e întruchiparea avocatului sec și cu ochelari de cal. Dickens l-ar fi iubit. „Draga mea domnișoară Blade“, începu ea, pe o voce șoptită și subțire, „te rog să nu îți uiți poziția. Un angajat al firmei noastre nu ridică niciodată vocea și nu provoacă un judecător în sala de tribunal.“ Doar pe terenul de golf, adăugă Diana cu un mormăit.

Încă zâmbind, Caine își trecu un braț pe după umerii ei.

- Provoci judecătorii, domnișoară Blade?

- Adesea. Dacă mătușa Adelaide nu ar fi fost prietenă la cataramă cu nevasta lui Barclay, până acum aș fi fost dată afară. Însă așa, sunt un avocat lăudat.

- Și de ce ai rămas acolo?

- Am o rezervă bogată de răbdare. Brațul lui era cald și prietenos peste umărul ei. Fără să se gândească, Diana se apropie și mai mult de el. Mătușa Adelaide nu a fost prea încântată că am ales dreptul, însă a avut un rol important în angajarea mea la Barclay. Asta durea. Diana înghiți urma ușoară de amărăciune. Continuă pe o voce joasă și neutră: În felul ei, era încântată că lucram pentru un vechi prieten și la o firmă de renume. Dacă rezist suficient de mult, poate îmi vor da și altceva decât cazuri rutiere.

- Ți-e teamă de ea?

În loc să se simtă insultată, Diana râse. Teamă dispăruse de ani buni. Chiar și amintirea ei era ștersă.

- De mătușa Adelaide? Sper că am mai multă coloană vertebrală de-atât. Nu. Își ridică fața spre vânt. Îi sunt datoare.

- Da? murmură Caine, pe jumătate pentru el însuși. Tatăl meu are o vorbă, cugetă el cu voce tare. Nu există notă de plată pentru familie.

- Nu o cunoaște pe mătușa Adelaide, răspunse Diana sec. Oh, privește pescărușii! Arată spre cer, unde doi pescăruși dădu un rotocol deasupra lor, apoi se îndreptară spre mare. Azi de dimineață când stăteam pe balcon, unul a zburat atât de aproape că îl puteai atinge. Mă întreb de ce scot asemenea țipete singuratice când de fapt par foarte mulțumiți.

Tremură, iar Caine își strânse brațul în jurul ei.

- Ți-e frig?

- Da. Zâmbi spre el. Îmi place.

Răsuflarea lui era rece pe chipul ei, materializată într-un abur alb și subțire care era luat rapid de vânt. Diana era atât de fascinată de ochii lui că abia dacă realizează că brațul din jurul ei se răsucise și o trăsese mai aproape de el. Apoi se treziră față în față, iar brațele ei alunecară pe spatele lui, peste pielea rece și netedă a hainei. Bătăile inimii ei erau un bubuit sec care putea la fel de bine să fie al altcuiva. Auzi ecoul vântului venind din larg și cuprinzându-i ca și când s-ar fi aflat pe o insulă pustie din nord. El îi cuprinse ceafa cu o mână, cu degete reci și puternice. Diana simți picături înghețate și umede aterizându-i pe față, apoi văzu fulgii.

- Ninge.

- Aha.

Caine își aplecă gura până când ajunse la o șoaptă de a ei, apoi șovăi. El îi auzi răsuflarea ușoară, apoi ea acoperi distanța dintre ei.

Ușor, încet, gura lui o exploră pe a ei. Era o seducție rece, leneșă, complet nepotrivită cu vântul mușcător și zăpada care se întetea. O trase tot mai aproape, până când îi simți trupul lipit strâns de al lui. Ea simțea degetele acelea puternice, curioase, trecând în sus și în jos pe ceafa ei, tachinându-i mintea cu imagini ale lucrurilor pe care le-ar fi putut face pe trupul ei. Și, în timp ce se lăsa înnebunită de ele, gura lui devenea tot mai lacomă,

forțându-i un răspuns înainte ca ea măcar să realizeze cererea.

Mâinile ei se încolăciră strâns pe după umerii lui. Pasiunea ei părea să crească odată cu vântul, însă era fierbinte, arzătoare, în timp ce buzele lui se aflau într-o călătorie agonizantă pe chipul ei. Ea auzi ecoul surd al valurilor care se spărgeau, apoi nimic altceva decât numele ei când el își trecu limba peste urechea ei. Diana se lipi de el, căutându-i și găsindu-i gura rătăcitoare cu gura ei.

De data asta nu mai era tachinare sau lăcomie subtilă. Acum totul era fulger și foc. Nici unul din ei nu mai simțea frigul, fiecare cerea totul de la celălalt. Diana își simți toate micile secrete ieșind la suprafață, deconspirate, în timp ce se lăsa copleșită de nevoi care erau în egală măsură ale ei și ale lui Caine. Iar acele nevoi erau mai profunde și mai complexe decât orice cunoscuse până atunci.

Nu doar o foame pentru gustul unei guri, nu doar dorința de a simți brațele puternice ale unui bărbat; tânjea după o pereche, după un tovarăș. În ea se stârneau nevoia cea mai veche și mai primitivă de a fi împlinită fizic și nevoia cea mai veche și mai de bază de a fi împlinită emoțional.

Ca și când s-ar fi înecat, se agăță de el, însă brusc deveni nesigură dacă el era ancoră sau colac de salvare. Nevoia de a supraviețui copleși dorința de plăcere, iar ea se retrase. Cu respirația întretăiată, Diana îl privi lung, în timp ce vântul îi bătea prin păr, iar zăpada îi intra în ochi.

- Ei bine, asta a fost neașteptat. Caine răsuflă adânc, scoțând un abur prelung. Întinse mâna să îi atingă obrazul, însă ea se dădu înapoi. El ridică din sprâncene și își băgă mâinile în buzunare. Cam târziu să-ți construiești acum ziduri, Diana. Fundația deja s-a prăbușit.

- Nu e vorba de ziduri, Caine, spuse ea, mai calmă. Ci doar de bun-simț. Nu sunt tipul tău de pasiune-printru-mormane-de-cărți.

Ceva luci în ochii lui, însă nu putea fi sigură dacă era iritare sau amuzament.

- Termenul de prescripție pentru acel delict cred că a trecut de mult.

- Permite-mi să mă îndoiesc că te-ai reabilitat, i-o întoarse Diana cu blândețe.

- Doamne ferește! Înainte să îl poată evita, Caine întinse mâna și îi prinse părul răvășit de vânt. Diana râse și îi îndepărtă ușor fulgii de zăpadă de pe obraz. Ți-ar sta bine în deșert sau undeva într-un loc cu aburi și cu soare puternic, îmbrăcată în haine exotice care s-ar potrivi cu chipul tău.

Ea rămase nemișcată, luptându-se cu dorința de a simți din nou pielea lui lipită de a ei.

- Îmi stă foarte bine într-o sală de tribunal din New England.

- Da. Zâmbetul îi rămase pe buze. Cred că ți-ar sta; sau unei părți din tine i-ar sta. Poate că de asta începi să mă fascinezi.

- Nu mă interesează să te fascinez, Caine. Îi întâlni privirea și își dori să alunge strălucirea din ea. Ci să mă întorc înainte să îngheț.

- Te conduc, spuse el pe un ton ce părea atât de amabil, încât Diana își dori să îl lovească.

- Nu e cazul, începu ea, în timp ce mâna lui se încleșta pe mâna ei.

- Atunci aş putea să merg zece pași în față sau în spate. Ea scoase un oftat de frustrare, iar Caine rânji spre ea. Doar nu ești furioasă că am schimbat un sărut prietenesc? La urma urmei, suntem o familie.

- N-a fost nimic prietenesc sau familial în el, mormăi Diana.

- Nu. Îi duse mâna la buze, apoi o mușcă ușor de încheietura degetului. Poate ar trebui să mai încercăm o dată.

- Nu, răspunse Diana hotărât și încercă să ignore fiorul pe care îl simțea pe braț.

- Bine, spuse el, puțin prea plăcut pentru gustul ei, hai să luăm micul dejun.

- Nu mi-e foame.

- Norocul tău că nu ești sub jurământ, murmură el. Abia dacă ai ciugulit ceva aseară. Atunci, continuă el înainte ca ea să se poată gândi la o replică, bea o cafea în timp ce mănânc eu. Mor de foame. Vom discuta despre chestiuni profesionale. Ridică o mână, anticipându-i împotrivirea. Dacă te face să te simți mai bine, chiar o voi trece în contul meu.

Ea râse șovăitor și urcă treptele plajei împreună cu el.

- Mi se pare că n-ai ieșit suficient de curând din politică.

- Nu ai ochii unui om cinic, răspunse el.

- Nu?

El deja urca rapid, așa că ea fu nevoită să alerge ca să țină pasul cu el.

- Seamănă mai mult cu ai unei cămile. Ai grijă, începe să fie alunecos.

- Cămilă! Nesigură dacă să se amuze sau să se simtă insultată, Diana se opri în capul scărilor. Asta e o declarație teribil de romantică.

- Vrei romantism? Înainte ca ea să-ți dea seama ce avea de gând să facă, Caine o luase deja în brațe și se îndreptă cu ea spre intrarea din spate.

Diana râse și își îndepărtă de pe ochi părul acoperit de zăpadă.

- Lasă-mă jos, idiotule.

- Lui Clark Gable i-a mers. Vivien Leigh nu l-a făcut idiot.

- Ei erau înăuntru, sublinie Diana. Dacă aluneci pe zăpadă și mă scapi, te dau în judecată.

- Ce mai romantică ești și tu, se plânse Caine, deschizând ușa cu spatele. Ce s-a întâmplat cu femeile cărora le plăcea să fie luate în brațe?

- Au căzut, răspunse Diana sec. Caine, lasă-mă jos. Încercă să se zbată, dar el nu făcu altceva decât să o țină

și mai strâns și să își continue drumul. Nu mă vei duce în sala de mese.

- Nu?

Pentru el era o provocare directă, pe care o acceptă rânjind. Era ușoară și păstra mirosul de zăpadă. Ochii ei aveau un râs revoltat care îl atrăgea. Caine se hotărî atunci și acolo să îi aducă mai des acea expresie pe chip. Avea o gură care era făcută să zâmbească, iar el simțea nevoia să îi arate cât de ușor era să te distrezi.

- Caine. Diana coborî vocea după ce surprinse câteva priviri curioase. Oprește prosteeala asta! Se holbează lumea la noi.

- E în regulă, sunt obișnuit. Își întoarse capul și o sărută fugar. Gura ta e foarte tentantă când te bosumfli. Iar când ea scoase un geamăt de frustrare, Caine se opri și îi zâmbi hostesei de la sala de mese. O masă pentru doi?

- Sigur, domnule MacGregor. Ochii ei alunecară spre Diana doar o clipă. Pe aici.

Diana strânse din dinți, în timp ce el o purtă pe lângă mesele la care stăteau împrăștiți alți clienți care luau micul dejun. Văzu o femeie între două vârste trăgându-și soțul de mânecă și arătând cu degetul.

- Chelnerița va veni imediat, îi spuse hostessa lui Caine și se opri la o masă de pe colț. Poftă bună.

- Mulțumesc.

O lăsă pe Diana cu eleganță pe un scaun, apoi se așeză în fața ei.

- O să plătești pentru asta, spuse Diana pe o voce joasă.

- A meritat.

Caine descheie fermoarul hainei și și-o scoase de pe umeri. Deja decisese că ea trebuia să primească și lucruri neașteptate din când în când. În opinia lui, fusese răsfățată, protejată și ținută din scurt. Ca MacGregor, se gândi că toți erau uniți, unul și același. Își trecu absent degetele prin păr, înlăturând zăpada care deja se topea.

- Sigur nu mai vrei și altceva decât cafea, draga mea?

- Foarte sigur. Cu privirea spre el, începu să își descheie nasturii hainei. Mereu faci lucruri revoltătoare și scapi?

- Aproape. Mereu ești atât de frumoasă dimineța?

- Nu-ți irosi farmecele.

Diana își dezbracă haina și scoase la iveală un pulover portocaliu de angora.

- Nici o problemă, pot mai mult. Diana scoase un oftat de dezgust, iar el zâmbi către chelneriță, care îi întoarse zâmbetul și le oferì meniurile. Eu vreau clătite, îi spuse el imediat. Și mai vreau bacon bine prăjit cu ouă-ochiuri semifăcute. Doamna dorește doar cafea.

- Țsta e un mic dejun normal pentru tine? întrebă Diana după ce chelnerița dispăru grăbită.

Caine se lăsă pe spate, observând că deja uitase să se mai prefacă supărată.

- Îmi place să mănânc când am ocazia. Sunt zile în care am noroc dacă apuc să mănânc altceva decât câțiva litri de cafea și un sendviș uscat.

- Agenda ta de avocat privat e la fel de încărcată cum a fost cea de procuror?

- Destul, și nici nu am o oaste de asistenți. O urmări cum turna o picătură de frișcă în cafea. Țsta a fost unul dintre lucrurile de care am vrut să scap.

- Nu ai avocați asistenți?

Avea mâini făcute pentru inele, își spuse el, însă nu purta nici unul. Caine încercă să își îndrepte atenția din nou către întrebarea ei.

- Nu acum. Secretara mea e dezorganizată, dezordonată și dependentă de seriale TV.

Diana îi aruncă un zâmbet blând și ridică ceașca.

- Probabil are... alte calități.

Caine își sprijini coatele pe masă și se întinse spre ea.

- Are cincizeci și șapte de ani, e robustă ca un bolovan și un dezastru la dactilografiat.

- Mă declar vinovată, murmură Diana. Totuși, mă gândeam că, la reputația și la experiența ta, ai una dintre firmele cele mai silcuite din Boston.

- Las asta pentru Barclay, Stevens and Fitz. Nu-ți place să te mai și murdărești pe mâini din când în când, Diana?

- Ba da. Își lăasă ceașca pe masă cu un oftat. Da, la naiba, aș munci pe gratis dacă aș putea să îmi bag nasul în ceva care să nu fie scos direct din manual. Încalcări ale regulilor de circulație și dispute de proprietate, mârâi ea. N-o să primesc altceva dacă nu mai rezist încă un pic aici. Lumea dreptului n-o să mă întâmpine cu urale dacă mi-aș deschide mâine un birou al meu.

- Asta îți dorești? Urale?

- Îmi place să câștig. Ochii cei somnoroși deveniră dintr-odată intenși. Am de gând să fac carieră din asta. Tu de ce o faci?

- Am talent pentru polemici. O clipă își privi încruntat cafeaua. Dreptul are multe nuanțe, nu-i așa? Caine ridică ochii spre ea și o țintui cu privirea. Și nu toate sunt sinonime cu dreptatea. Mergem pe o frânghie foarte subțire și e esențial să ne păstrăm echilibrul. Și mie îmi place să câștig, iar când câștig, îmi place să știu că am avut dreptate.

- Nu ai apărât niciodată pe cineva despre care știai că era vinovat?

- Toți au dreptul la consiliere și reprezentare legală. Așa funcționează dreptul. De data asta Caine ridică ceașca de cafea neagră, tare și fierbinte. Ești obligat să faci ce poți pentru ei și să sperii că, în final, dreptatea va învinge. Nu se întâmplă întotdeauna așa. Sistemul are hibe și funcționează doar uneori. Ridică din umeri și bău din nou. E mai bine decât să nu existe deloc.

Diana îl privi cu interes, studiindu-l cu mai multă atenție.

- Nu ești cum m-am așteptat.

- Și anume?

- Mai conservator, poate o versiune mai tânără și mai înfocată a lui Barclay. Citând precedente, folosind puțină latină pentru efect, susținând că legea e de neclintit.

- Ah, adică un idiot. Diana izbucni într-un râs spontan, pe care el îl găsi cald și sălbatic, la fel ca parfumul ei. Nu faci asta suficient, Diana. Adică să-ți dai voie să te bucuri fără să stai prea mult să analizezi, explică el.

- Instruire.

Chiar în timp ce rostea acel cuvânt, rămase ea însăși surprinsă. Ce uși reușea el să deschidă, își spuse ea încruntată, înainte să aibă ocazia să verifice încuietorile?

- Ai de gând să-mi explici?

- Nu. Scutură fugar din cap, apoi ridică privirea. Ți-a venit micul dejun. Sunt fascinată să văd dacă chiar o să mănânci tot.

Secrete, își spuse Caine în timp ce chelnerița așeza farfuriile. Poate că aerul ei mistic o făcea să fie atât de prezentă în mintea lui. Părea să aibă atât de multe straturi, iar el nu putea rezista tentației de a-l descoperi pe fiecare ca să vadă ce se afla dedesubt. Și mai era vulnerabilitatea ei... nu găseai pe toate drumurile o femeie puternică și, în același timp, cu o latură blândă, vulnerabilă. Combinația, cu acele tente de pasiune de necontestat, era foarte... atrăgătoare.

Felul în care vorbea și se purta, stilul ei, aproape că strigau „Doamnă“ cu D mare, însă apoi veneau acei ochi de dormitor și acel parfum vicios, plin de promisiuni.

Își aminti de gura ei fierbinte și nestăpânită pe a lui și realizează că își dorea să îi simtă din nou gustul... să simtă pielea pe care o ținea ascunsă bine sub haine sofisticate. Mereu considerase femeile un puzzle pe care era plăcut să îl dezlegi. În acest caz, avea de gând să accepte provocarea, să joace jocul și să îi facă favoarea de a-i arăta că viața nu era plină de limite și de reguli așa cum credea ea. Da, cugetă el, Diana Blade îl va ține ocupat și distrat mult timp de acum înainte.

- Vrei să guști? spuse el încet și îi oferì furculița cu o bucată de clătită pufoasă.

- Ți-e teamă că ai sărit calul?

El se mulțumi să zâmbescă și își apropie și mai mult furculița de gura ei. Diana ridică din umeri și îl lăsă să o hrănească.

- Oh! Închise ochii o clipă. E bună.

- Mai vrei? Caine luă și el o îmbucătură, apoi îi oferă altă bucată. Mâncarea, la fel ca alte soluții la foame, poate forma obiceiuri.

Cu ochii ținuiți în ai lui, ea acceptă a doua bucată, apoi se rezemă de spătar.

- Momentan am grijă cât și ce mănânc.

- Oh, aici erați. Serena ajunsese la masa lor și depuse un sărut pe obrazul fratelui ei, apoi pe al Dianei. Nu-i așa că e dezgustător? întrebă ea, făcând un semn spre farfuria lui Caine. Și niciodată nu pune nici un gram pe el. Ai dormit bine?

- Da. Diana se simți pierdută în fața unui gest de rudenie atât de natural și îi oferă un zâmbet precaut. Camera mea e minunată.

- Vrei să iei micul dejun? își întrebă Caine sora.

- Ai de gând să îl împarți pe al tău?

- Nu.

- Oricum nu am timp. Serena se strâmbă la el, în timp ce el continuă să mănânce. Diana, speram să poți trece pe la birou puțin mai târziu. Ți-ai făcut planuri pentru azi?

- Nu, nu încă.

- Poate ai vrea să profiți de sala de sport sau de cazino. Mi-ar plăcea să-ți prezint locul.

- Mulțumesc.

- Într-o oră. Serena îi aruncă o privire fulgerătoare lui Caine. Să crezi doar jumătate din ce-ți spune, o sfătui ea, apoi dispăru din nou.

- Sora ta... Diana se opri, apoi, cu un râs scurt și uitat, acceptă bucata de bacon pe care i-o oferea Caine. Nici ea nu e ce mă așteptam.

- Mereu ai în minte o imagine înainte să cunoști pe cineva?

- Da, cam da. Nu e ceva ce face toată lumea?

Caine abia dacă își mișcă umerii și continuă să mănânce.

- Și cum te-ai așteptat să fie Rena?

- În primul rând mai solidă. Diana mestecă absentă bucata de bacon, căzută pe gânduri. Pare atât de fragilă, până când o privești mai bine și vezi puterea de pe chipul ei. Și cred că mă așteptam să văd o persoană mai evident intelectuală, mai încrezută. Nu e genul de femeie cu care mi l-aș fi imaginat căsătorit pe Justin, deși mi-a fost greu în primul rând să mi-l imaginez căsătorit.

- Poate că nici el nu e ceea ce crezi, rosti Caine încet.

La acea remarcă ea își ridică ochii, deveniți imediat reci și distanți.

- Nu, nu-l cunosc, nu-i așa?

Era greu să nu se enerveze la cât de ușor putea ea să își pună armura. Caine tăie ouăle și continuă pe un ton blând:

- Niciodată nu e ușor să cunoști pe cineva decât dacă vrei asta.

- Nu e înțelept să ții o predică despre un subiect despre care nu știi nimic, ripostă ea. Ai avut o copilărie ușoară, nu-i așa, Caine? Simțea stărnindu-se în ea un sentiment de inutilitate și, odată cu el, furia. Mamă, tată, soră, frate. Știai exact cine erai și unde îți era locul. Nu ai dreptul să-mi analizezi sentimentele sau să le dezaprobi când nu ai cum să le înțelegi.

Caine se rezemă de spătar și își aprinse o țigară.

- Asta făceam?

- Crezi că e simplu să ștergi douăzeci de ani de uitare și de lipsă de interes? ripostă ea. Cândva aveam nevoie de el, dar acum nu mai am.

- Atunci de ce-ai venit?

- Ca să alung ultimele fantome care mai rămăseseră. Îndepărtă de lângă ea ceașca de cafea. Am vrut să îl văd ca bărbat ca să nu mi-l mai amintesc ca băiat. Iar după ce voi pleca, nu mă voi mai gândi la el deloc.

Caine o privi printr-o perdea subțire de fum.

- Nu poți să te prefaci că ești numai gheață și oțel în fața mea, Diana. Ieri am fost lângă tine după ce l-ai văzut pe Justin.

- A trecut.

- Nu ești prea încântată că ți-am surprins latura umană, nu-i așa? Ea dădu să se ridice, însă el îi prinse încheietura cu degetele lui puternice, fără să încerce să fie blând. Diana, dacă vrei să fii o învingătoare, va trebui să nu mai fugi.

- Nu fug.

Pulsul ei începea să se accelereze. Poleiala dispăruse, iar ea zări pentru prima dată limpede bărbatul care se ascundea sub ea: puternic, amenințător, tulburător.

- Tot fugi încă de când ai coborât din avion, o corectă el. Și, cu siguranță, cu mult înainte. Ești rănită și confuză, și prea mândră ca să recunoști chiar și pentru tine însăși.

- Ce sunt eu nu e treaba ta, şuieră ea printre dinți.

- Familia MacGregor se ia foarte în serios. Ochii săi se îngustaseră, iar culoarea lor părea și mai dramatică privită prin ochii întredeschiși. Când sora mea s-a măritat cu fratele tău, ai devenit treaba mea.

- Nu am nevoie de sfatul tău frățesc.

El zâmbi și își slăbi brusc strânsoarea.

- Diana, nu am sentimente frățesti pentru tine. Degetul lui mare trecu ușor peste încheieturile degetelor ei, într-un gest prelung și lent. Și cred că amândoi știm asta prea bine...

El își putea schimba starea mai repede ca ea. Diana se ridică și îi aruncă o privire de furie rece.

- Aș prefera să nu simți nimic pentru mine.

Caine trase leneș din țigară.

- Prea târziu, murmură el, apoi îi zâmbi din nou. Scoțienii sunt o națiune de pragmatici, însă încep să cred în soartă.

Diana își luă haina și o împături meticuloș peste braț.

- În limba Ute, comanș înseamnă *dușman*. Își ridică ochii mari și furioși spre ai lui și, pentru prima dată,

el îi zări pe chip adevărata putere a moștenirii ei. Nu suntem ușor de supus.

Se întoarse și ieși, cu pașii ei de dansator stăpânit.

Caine își stinse țigara cu un zâmbet. Începea să creadă că avea să fie o bătălie foarte interesantă.

capitolul 3

În următoarele câteva zile, Diana descoperi că hotelul Comanche era la fel de pretențios precum orice alt hotel recomandat de mătușa ei. Mâncarea, serviciile, atmosfera erau create pentru cei bogați și de succes. Era clar că, deși Justin își începuse cariera ca adolescent fără nici un ban, reușise între timp să ajungă sus. Își spuse că l-ar putea respecta pentru asta, ba chiar l-ar putea admira cu precauție, fără să se implice emoțional. Nu dorea să își asume riscul de a privi de mai îndeaproape; Diana nu se considerase niciodată o jucătoare de noroc.

Justin era politicoș de fiecare dată când se întâlneau, însă, dacă ar fi fost mai deschisă, și-ar fi dat seama că și el era la fel de precaut ca ea.

Fără să vrea, Diana aflase mai multe despre el: integritatea solidă pe care el nu ar fi asociat-o vreodată cu un jucător de noroc, mintea ascuțită și vicleană pe care și-o șlefuisese pe străzi, scânteile de vulnerabilitate pe care doar Serena le putea scoate la iveală în el. Descoperi că fratele ei era un bărbat care i-ar fi stârnit interesul și afecțiunea dacă n-ar fi fost toți acei ani pe care ea nu îi putea șterge.

Pe Caine nu-l văzuse prea mult, intenționat. Într-un interval de timp foarte scurt, fusese martor la prea multe dintre sentimentele ei personale. Aproape că putea accepta că fusese acolo să o aline când plânse pentru că era sensibil și bun. Însă cele câteva clipe de pe plaja bătută de vânt se repetau în mintea ei mult prea des.

Acel gen de pasiune, profunzimea ei și felul brusc în care apăruse reprezentau un pericol special. Și-o amintea

mult prea ușor, o simțea din nou prea fără efort. Dacă el reușea să o stârnească doar cu o privire sau doar prin felul în care îi rostea numele când erau într-o încăpere plină de oameni, Diana era conștientă de ce s-ar fi putut întâmpla dacă erau singuri. Trebuia să se asigure că acea problemă nu va exista.

Apoi mai era furia. Cât de ușor reușea s-o enerveze! Diana fusese mereu încântată de abilitatea ei de a-și controla sau domoli sentimentele mai violente. Avea ani de exercițiu în a-și ascunde de mătușa ei furia și frustrarea ca să evite o predică inevitabilă. Cumva Caine reușea să o scoată din sărite doar cu o simplă propoziție.

Nu avea rost să se gândească prea mult, își spuse Diana după ce se îmbracă. Poate vor da nas în nas prin Boston din când în când, însă acolo era domeniul ei. Și al lui, își aminti ea. Ridică din umeri și își trecu o mână peste șoldul pantalonilor ei largi de flanel. Oricum, Boston va fi teren profesional. Știa exact cine era și încotro se îndrepta. Nu fusese niciodată o femeie dominată de toane, își spuse ea. Era mult prea disciplinată pentru așa ceva. Când se va întoarce la Boston, la lucru, nu va mai fi supusă la asemenea schimbări emoționale.

Nu le dorea, își spuse ea aproape violent. Nu știa cum să le facă față. Ceea ce își dorea, ceea ce intenționa să aibă din nou era ordinea liniștită pe care o menținuse în viața ei. Aici se simțea ca și când ceva o sfâșia, o rupea. O amenința.

Justin și toate acele amintiri, toate acele sentimente pe care el le readusese în sufletul ei; iar ea nu dorea să își amintească sau să simtă ceea ce simțise cândva.

Caine mărea o fisură de care ea nici nu știuse că exista. Se juca cu slăbiciuni pe care ea nu ar fi trebuit să le aibă, cu pasiuni pe care ea nu și le dorea. Când se afla lângă el avea nevoie... avea nevoie de ceea ce nu-și permitea să aibă nevoie.

Trase aer adânc în piept ca să își stăpânească furia și confuzia. Încă mai putea controla asta, își spuse ea.

Și o va controla. Iar după ce se va întoarce la Boston, își va vedea de viața ei, la fel ca înainte.

Își potrivea absentă gulerul rulat larg al pulloverului ei roz-închis. Era bucuroasă că venise. Acum că îl văzuse pe Justin față în față, va înceta să se mai gândească la el, iar acea parte a vieții ei se va liniști. Și ajunsese să o placă prea repede pe Serena. Nu îi stătea în fire, recunoscuse Diana. Învățase să fie foarte precaută în a-și împărtăși sentimentele. Le înăbușise întotdeauna prea ușor și, simțea ea, le respinsese întotdeauna prea ușor. Pentru prima dată în viața ei, Diana cunoștea plăcerea de a avea pe cineva care să îi fie în egală măsură familie și prietenă.

Își luă poșeta pe umăr și ieși din apartament. Se va opri pe la biroul cumnatei ei înainte să iasă la plimbare pe plajă. Caine ieșea întotdeauna devreme, iar Diana își programase plimbările pentru a le ocoli pe ale lui. Nu avea rost, își zise ea, să provoace soarta.

În timp ce traversa cazinoul, Diana rămase din nou impresionată de decorul elegant și informal. Fără clipci sau candelabre masive. Din câte îi spusese Serena, cazinoul, la fel ca restul hotelului, reflectau gustul lui Justin. Nu avea nici o legătură cu căsuța cu verandă șubredă în care locuiseră împreună în Nevada.

Însă amândoi străbătuseră un drum lung de atunci, cugetă Diana. Se gândi la casa mătușii ei de pe Beacon Hill, cu eleganța ei strictă și netulburată. Antichități lustruite și vase georgiene de argint strălucitoare. Servitori cu voce blândă. Aruncă o ultimă privire în cazino: automate de jocuri argintii și mese de postav verde, crupieri în frac croit impecabil, mirosul subtil de whisky scump și de tutun. Da, amândoi străbătuseră un drum lung de la căsuța cu verandă galbenă ca pergamentul. Și totuși poate că acolo fusese mai fericită decât în oricare alt moment al vieții ei.

Adâncită în propriile gânduri, Diana intră în zona de recepție și aproape că se izbi de fratele ei.

- Diana. Justin îi luă brațul să o ajute să-și recapete echilibrul, apoi își lăsă mâna pe lângă corp.

Era atât de drăguță, își spuse el. Zâmbetul fugar și politicos pe care i-l aruncă ea îi făcu un nod în stomac. Nu va ajunge vreodată la ea, știuse asta încă din prima secundă. Însă faptul că o văzuse făcuse și mai greu pentru el să accepte pierderea cu care trăise toată viața lui de adult.

- Bună dimineața, Justin. Mă gândeam să mă opresc să o văd pe Rena, dacă nu e prea ocupată. „Cât de reci sunt ochii lui“, își spuse ea. Și cât de ciudat că acea singură marcă a moștenirii lor de albi îl făcea să pară atât de pe de-a-ntregul indian.

- Acum își verifică agenda. Ea continua să îl privească lung, iar el ridică din sprânceană. S-a întâmplat ceva, Diana?

- Tocmai mi-am amintit povestea aceea despre colonistul prins de unul dintre strămoșii mamei. Fruntea ei se încreți, în timp ce ea încerca să își amintească o poveste spusă unui copil cu atât de mulți ani în urmă. Până la urmă a rămas de bunăvoie cu el. Nu e ciudat că, din cauza ei, ochii verzi apar cel puțin o dată în fiecare generație?

- Tu ai ochii tatălui nostru, murmură Justin. Întune-cați și misterioși.

Simțind că îndârjirea i se înmoaie, Diana își îndreptă spatele.

- Nu mi-l amintesc, răspunse ea sec.

I se păru că îl auzi oftând, însă expresia lui rămase neschimbată.

- Spune-i Serenei că mă întorc în vreo două ore. Am o întâlnire.

Simțindu-se dureros de vinovată și temându-se de respingere, Diana rămase complet nemișcată.

- Justin. El se întoarse, însă ea observă că mâna lui rămăsese pe clanța ușii. Nu am știut despre proces... nu am știut că ai fost la închisoare. Îmi pare rău.

- A fost cu mult timp în urmă, spuse el simplu. Erai doar un copil.

- Am încetat să mai fiu copil când m-ai părăsit.

Fără să mai aștepte răspunsul lui, se întoarce și intră în biroul Serenei.

- Diana. Zâmbind, Serena lăasă deoparte teancul de documente din fața ei. Te rog, spune-mi că vrei neapărat să te distrezi cu cineva, ca să am motiv să ies din muntele ăsta de hârtii.

- Mi-era teamă să nu te întrerup din treabă.

- Sunt zile în care mă rog să fiu întreruptă, răspunse Serena, apoi își încruntă sprâncenele. Diana, ce s-a întâmplat?

- Nimic. Diana se întoarce cu fața spre oglinda dublă și privi în cazinou. N-aș putea să lucrez cu așa ceva aici. M-aș simți mereu în mijlocul unei petreceri.

- E doar o chestiune de concentrare pe două niveluri.

- Justin mi-a spus să îți transmit că o să fie plecat vreo două ore.

Deci asta era, își spuse Serena, apoi se ridică. Traversă încăperea și își puse mâinile pe umerii Dianei.

- Diana, poți vorbi cu mine. Doar pentru că îl iubesc pe Justin nu înseamnă că nu voi înțelege cum te simți.

- Nu ar fi trebuit să vin. Diana clătină din cap. Mă trezesc întorcându-mă în trecut, amintindu-mi lucruri pe care le uitasem de ani buni. Rena, nu știam că încă îl iubesc. E dureros.

- Să iubești pe cineva are și dezavantaje. Serena îi strânse umerii Dianei. Însă dacă îl iubești pe Justin și îți dai puțin timp...

- Îl și disprețuiesc la fel de mult, ripostă Diana, întorcându-se. Poate chiar mai mult. Îl disprețuiesc pentru toți acei ani în care a trebuit să mă descurc fără el.

- Diana, nu vezi că și el a trebuit la rândul lui să se descurce fără tine?

- A fost alegerea lui; eu n-am avut vreodată de ales. Emoțiile începeau să o copleșească, așa că se îndepărtă de ea și începu să se plimbe încoace și încolo prin încăperea. M-a dat mătușii mele și și-a văzut de treabă.

- Aveai șase ani, iar el șaisprezece. Frustrată, Serena încercă să își păstreze obiectivitatea. Ce ai fi vrut să facă?

- Nu mi-a scris niciodată, nu m-a sunat, nu m-a vizitat. Nici măcar o dată. Când cuvintele pe care le ținuse în ea atâția ani îi ieșiră pe gură, Diana izbucni. Eram atât de sigură că dacă făceam tot ce mi se spunea, va veni să mă ia. În acei primi ani am fost exemplul copilului model. Am avut grijă să mă port frumos, mi-am făcut lecțiile și am așteptat. Însă el nu a venit. În timp ce eu îl așteptam, el nici măcar nu se gândea la mine.

- Asta nu e adevărat! spuse Serena cu înverșunare. Nu înțelegi.

- Nu, tu nu înțelegi, ripostă Diana. Nu știi cum e să pierzi tot ce îți aparținea și să trebuiască să trăiești din mila altuia! Să știi că fiecare îmbucătură pe care o mănânci și fiecare cusătură din haina pe care o porți au un preț.

- Și cui crezi că îi ești datoare pentru hrană și haine, Diana? întrebă Serena sec.

- Oh, știi prea bine cui, răspunse Diana aprins. În felul ei discret nu m-a lăsat vreodată să uit. Mătușa Adelaide nu crede în generozitate fără obligații.

- Generozitate? pufni Serena, traversând încăperea. Nu știe mai multe ca tine despre generozitate.

- Poate că nu, încuviință Diana, dând ușor din cap. Însă ea mi-a dat tot ce am avut vreodată.

- Justin a plătit pentru tot. Rosti acele cuvinte într-o furie pe care nu și-o putu controla. El i-a trimis lunar un cec de când te-a luat la ea până când ai absolvit de la Harvard. La început sumele au fost mici, continuă Serena cu răceală. Pe atunci abia se descurca să trăiască și să fugă de cei de la asistență socială. Însă în timp s-au mărit; mereu a fost foarte bun la ceea ce face. Mătușa ta a luat banii și pe tine sub promisiunea că va sta departe de tine. Diana, a plătit cu mult mai mult decât cu bani.

Părea că înghețase. Diana nu se mișca, de teamă că se va crăpa și se va sparge în zeci de bucăți imposibil de regăsit.

- A plătit-o? Vocea ei era tăcută și foarte stăpânită. Justin i-a trimis mătușii Adelaide bani pentru mine?

- Nu avea ce să-ți dea altceva. La naiba, Diana, ești avocat. Ce s-ar fi întâmplat cu tine dacă el n-ar fi aranjat cu mătușa ta să te ia la ea?

„Centrul de plasament“, își spuse ea sec. Un orfelinat în rezervație.

- Ar fi putut să îl ia și pe el.

Serena îi aruncă o privire lungă și fixă.

- Oare?

Diana își apăsă degetele pe ochi. Nu știa când începuse durerea de cap, însă îi bătea fără milă în tâmpile.

- Nu. Își coborî mâinile din nou, cu un oftat. Nu. Mai târziu, când am crescut, ar fi putut să ia legătura cu mine.

- S-a gândit că ești fericită și că sigur îți era mai bine în Boston decât ți-ar fi fost bătând țara-n lung și-n lat cu el. E adevărat că Justin și-a ales propria viață, însă a făcut ce-a crezut că era mai bine pentru tine în singurul fel în care s-a priceput.

- De ce nu mi-a spus?

- Ce crezi, că vrea recunoștința ta? spuse Serena tăios. Nu vezi ce fel de om e? Își trecu o mână prin păr. N-o să primesc mulțumiri de la el că ți-am spus. N-aș fi făcut-o, adăugă ea pe un ton mai calm, dacă n-ai fi spus că încă îl iubești. După ce se mai liniști, Serena observă ochii mari și neliniștiți, obrajii palizi, expresia înghețată. Întinse brațul spre ea. Diana...

- Nu. Diana ridică o mână ca să o oprească. Vocea ei era rigidă, trupul ei era înțepenit. Mi-ai spus adevărul?

Serena o privi calmă în ochi.

- N-am nici un motiv să mint.

Îi scăpă un râs spart, pe care probabil nici nu s-ar fi deranjat să și-l înăbușe.

- Cât de ciudat, când se pare că toți ceilalți au avut, toată viața mea.

- Te conduc sus și îți pregătesc ceva de băut.

- Nu. Cu toată stăpânirea de sine de care mai era în stare, Diana se îndreptă spre uşă. Rena, apreciez că mi-ai spus, spuse ea cu răceală, răsucind clanţa. Era ceva ce trebuia să ştiu.

Când uşa se închise în urma ei, Serena se lăsă pe scaunul de la biroul ei. „Oh, Dumnezeule“, îşi spuse ea, frecându-şi fruntea. „Cum am putut să fac ceva atât de lipsit de milă?“ Amintindu-şi privirea tulburată de pe chipul Dianei, dădu să se ridice, însă se opri. Nu, Diana avea nevoie de timp, şi oricum Serena nu credea că pe ea ar dori Diana să o vadă. Prinzându-şi buza de jos între dinţi, ridică telefonul.

- Te rog să-mi faci legătura cu Caine MacGregor.

Diana nu-şi reveni nici măcar după o oră. Minteaa îi fugea în cercuri, copleşită de emoţii. Tot ceea ce ştiuse până atunci se dovedise o minciună. Tot ce avea îi datora unui om căruia ea îi oferise ca răsplată ranchiună şi răceală. Singurul lucru clar era că mai trebuia să discute o dată cu Justin şi apoi să plece. Îi era mai simplu să se pregătească de plecare.

Diana îşi scoase valizele şi începu să împacheteze, încet, foarte meticolos, lăsând acea treabă simplă să îi ocupe mintea. Dacă ar vrea, ar putea să se întindă cu asta până după-amiază. Poate atunci durerea de cap va dispărea, iar greaţa pe care o simţea în stomac se va risipi. Poate atunci nu se va mai simţi atât de iremediabil de pierdută.

La început ignoră bătaia din uşă; apoi, văzând că băţările continuau, se duse şovăind să răspundă.

- Caine.

Diana rămase în prag, dându-i clar de înţeles că nu era bine-venit.

- Diana, spuse el pe acelaşi ton, cercetându-i chipul.

Văzând că ochii ei sunt netulburaţi şi uscaţi, înaintă până când ea se văzu nevoită să îi facă loc.

- Sunt ocupată momentan.

- Nu te țin eu, spuse el pe un ton firesc și se îndreptă spre fereastră. Mereu mi-a plăcut priveliștea din camera asta.

- Atunci te rog să te bucuri de ea.

Se întoarse și se duse înapoi în dormitor. Încercând să lupte cu iritarea care o cuprinsese, Diana continuă să împacheteze.

- Ți-ai schimbat planurile? întrebă Caine, rezemându-se de tocul ușii.

- Evident. Diana împachetă un pulover și îl așează cu grijă în valiză. Probabil că Rena ți-a povestit despre discuția noastră din dimineața asta.

- Mi-a spus că te-a supărat.

Diana realizează că îi era mai dificil să își țină mâinile relaxate în timp ce împătura o bluză.

- Ai știut tot timpul, spuse ea calm. Ai știut că Justin s-a ocupat să am un acoperiș deasupra capului și de educația mea.

- Rena mi-a spus după ce ți-a zis ție. Justin nu a pomenit niciodată de asta. Caine intră în cameră și ridică absent măneca unei rochii de mătase pe care ea o întinse pe pat. Diana, de ce fugi?

- Nu fug.

Aruncă în valiză bluza pe care încercase să o împăturească.

- Îți faci bagajele, sublinie el.

- Cuvintele astea nu sunt sinonime. Diana se întoarce din nou cu spatele la el, concentrându-se la bagaje. Sunt sigură că Justin se va simți mai în largul lui după ce plec eu.

- De ce?

Diana aruncă un morman de haine în prima valiză și trânti capacul.

- Vezi-ți de treaba ta, Caine.

Sentimentele ei amenințau să iasă la suprafață, observă el, și se întrebă de ce considera ea că trebuia să și le stăpânească. Era mai sănătos să le dea frâu liber,

își spuse. Poate că asta era încă un lucru pe care să-l învețe de la el.

- Pe cine ești furioasă?

- Nu sunt furioasă! Diana se întoarse spre dulap și smulse hainele de pe umerase. Numai minciuni! Trânti mânioasă ușa dulapului și se întoarse spre el cu brațele pline de haine. Toții acei ani în care ea m-a făcut să simt că depindeam de sufletul ei bun, de simțul ei de obligație familială. Mă îmbrăca în șorțulețe și mă încălța cu pantofi din piele de firmă când de fapt îmi doream să fiu desculță și îi purtam pentru că eram îngrozită de ea. Pentru că îi eram datoare. Și tot timpul ăsta de fapt a fost Justin.

Strânse hainele, copleșită de frustrare.

- Nici măcar nu vorbea de el. Insista să uit primii șase ani ai vieții mele ca și când n-ar fi existat vreodată. Eram o comanșă, continuă Diana cu o furie bruscă, însă nu mi-a dat voie să îmi amintesc acest lucru. Mi-a luat moștenirea, dreptul meu din naștere, și tot ce simțeam era că îi datoram ceva. Am aflat despre sângele meu din cărți și de la muzee și toată viața a trebuit să mă lupt să-mi amintesc cine eram, să-mi amintesc în secret. Am plătit-o, iar în timp ce fratele meu era singur în închisoare eu luam lecții de balet și mâncam din porțelanuri de Sevres.

Caine făcu un pas spre ea, privind cum încerca să își stăpânească lacrimile care îi apăruseră în ochi.

- Nu contează că el a dorit asta?

- Nu! Diana aruncă hainele într-o parte. Unele aterizară pe pat, iar altele pe jos. Mi-am petrecut aproape toată viața disprețuindu-l și ascultând de o femeie care nu a putut niciodată să mă accepte pentru ceea ce eram. Iar acum nici măcar nu mai înțeleg ce sunt. Am crezut că i-am întors favoarea pentru educația mea ieșind cu genul de bărbați cu care era ea de acord, alegând genul de slujbă pe care îl putea accepta ea. Echilibrează balanța, apoi poți să faci ce vrei. Își trecu ambele mâini prin păr, cu un răs nervos. Dar nu a fost ea, iar eu acum

nu mai știu cine sunt. Asta sunt? Ridică o bluză albă de mătase, croită frumos, elegantă. Am crezut că știu unde mi-e locul. Făcu bluza ghem și o azvârli pe podea. De fapt nu știu nimic!

El așteaptă o clipă în timp ce ea privi lung bluza, respirând greu.

- De ce locul din care au provenit acei bani contează atât de mult?

- Nu contează pentru cineva care mereu a avut parte de ei.

Caine îi prinse brațele și o scutură brusc.

- Ești o fraieră. Ai descoperit că mătușa ta nu a fost în întregime sinceră cu tine și că fratele tău de fapt nu te-a uitat. Cum schimbă asta ceea ce ești tu?

- Nu vezi că am crescut într-o minciună!

- Iar acum ai aflat adevărul, ripostă el. Ce-ai de gând să faci cu el?

Degetele care apucaseră strâns cămașa lui se relaxară brusc, când furia o părăsi.

- Oh, Dumnezeule, Caine, am fost atât de urâcioasă cu el. Atât de rece. Cu cât doream mai mult să mă deschid în fața lui, cu atât mai mult dădeam înapoi.

El o sărută ușor, un gest fugar, aproape frățesc.

- Nu vei mai fi așa fata viitoare.

- Nu. Își retrase brațele și se aplecă să ridice hainele care zăceau pe podea. Ca și când ar fi fost un simbol, lăsă bluza mototolită în locul în care o azvârlise. O să îl văd îndată ce mă mai liniștesc. Cu spatele la el, Diana începu să netezească fustele și rochiile pe care le șifonase. Pare că ți-ai făcut un obicei din a fi prin preajmă de câte ori mă prăbușesc. Nu cred că-mi place chestia asta.

- Nici eu nu sunt prea sigur că-mi place, murmură el, apoi se trezi întorcând-o spre el. E greu să rezști la vulnerabilitate.

Își trecu un deget de-a lungul pomeților ei, urmărindu-și mișcarea din ochi. Era moale într-un fel feminin, însă avea o tărie pe care bănuia că nici măcar nu începuse

s-o conștientizeze. Erau doar două dintre învelișurile pe care era hotărât să le exploreze.

- Nu.

Diana șopti cuvântul în timp ce ochii lui reveniră în ai ei. În ei zări în egală măsură dorință și hotărâre.

- Am obiceiul să ating ceea ce vreau să am, Diana. Își plimbă ambele mâini peste obraji ei, trecându-și degetele prin părul ei până când chipul ei rămase liber. Stârnești ceva în mine, îi spuse el, apoi gura lui o găsi pe a ei.

Ea ar fi putut să îl oprească. În timp ce brațele ei îl trăgeau mai aproape, Diana știu că s-ar fi putut îndepărta și l-ar fi putut da afară din cameră. Încă mai avea puterea să o facă. Însă buzele lui erau atât de șirete, de tentante. Șopteau pe ale ei, ciugulind săruturi, promisiuni de plăcere fără sfârșit, în timp ce mâinile lui alunecară pe sub puloverul ei, apoi în sus pe pielea netedă a spatelui ei.

Știa cum să satisfacă o femeie. Poate că cea mai mare parte a farmecului său era faptul că el dorea să ofere plăcere la fel de mult cât dorea să o primească. Știa toate trucurile, mișcările lente și subtile ale seducției. Însă atunci, cu ea ascultătoare în brațele lui, cu gura ei tot mai înfometată pe a lui, le uitase pe toate. Parfumul ei îi întuneca mintea, până când se trezi strângând-o lângă el cu o nevoie mult prea mare ca să mai fie loc de finețe. Îl atrăgea și, înainte ca măcar să-și dea seama că regulile se schimbaseră, el deveni cel sedus.

Auzi un geamăt, încet și plin de dorință, și își dădu seama ca prin ceață că el scosese acel sunet. Mâinile lui erau din nou în părul ei, degetele lui strângeau fără să fie conștiente de puterea lor, în timp ce el absorbea toate aromele fierbinți, ca de miere, ale gurii ei. Iar ea îi răspundea la foc cu foc, la atingere cu atingere.

Diana nu mai știa nimic dincolo de acel val de senzații. Gustul lui, felul în care îl simțea dominau totul, și încă nu era suficient. Limba ei o întâlni neconținut pe a lui, cu o intimitate tot mai profundă, cu o pasiune

tot mai fierbinte, însă ea doar își dorea și mai mult. Pentru prima dată înțelegea pe deplin puterea și ispita lăcomiei.

Mâinile lui alunecară pe trupul ei, rămânând o clipă mai mult de o parte și de alta a sânilor ei, apoi continuară peste talia și șoldurile ei. O modela ca un sculptor care descoperea viața ascunsă în lutul său. Și, cumva, ea știa că el îi înțelegea trupul la fel de clar ca și când ar fi fost goală.

Caine își desprinsese gura de a ei și o privi cu ochi întunecați și fierbinți. I se părea că dăduse peste ceva neașteptat; dorință dureroasă, când el ar fi ales pasiune fără griji și fără responsabilități.

- Te vreau. Răsufală rapid, apoi îi luă acoperi din nou buzele. Acum, Diana. Chiar acum.

Furia lui o provocă; și o făcu să se desprindă de el.

- Eu... Se întoarse și își trecu degetele prin păr. Nu sunt pregătită pentru asta. Nu cu tine.

- La naiba, Diana!

Măcinat de nevoie, o întoarse spre el.

- Nu. Îl împinse, creând o distanță de câțiva centimetri între ei. Nu știu ce se întâmplă acum cu mine. Totul e prea rapid. Însă știu că nu voi fi una dintre femeile lui Caine MacGregor.

Privirea lui se îngustă, însă el nu făcu nici un pas spre ea.

- Nu te poți abține să nu categorisești oamenii, nu?

- O să-mi pun din nou ordine în viață, Caine. N-am să te las să mi-o complici.

- Să o complic, repetă el, cu un control fin, mortal. În regulă, Diana, fă ce trebuie să faci. Pași spre ea, însă tot nu o atinse. Însă Bostonul nu e un oraș prea mare, iar cazul ăsta e departe de a fi închis.

Cu toate că avea gâtul uscat, răspunse pe un ton calm:

- E o amenințare, domnule avocat?

Atunci el îi zâmbi.

- E o promisiune.

Îi cuprinse bărbia și îi dădu un sărut fugar și puternic, apoi se întoarse și ieși din cameră. Diana nu răsuflă decât după ce auzi ușa închizându-se în urma lui.

Doar de asta avea nevoie, își spuse ea, privind teancul de haine pe jumătate împachetate. El reușise să ajungă la ea doar pentru că emoțiile ei erau atât de confuze și de aproape de suprafață. Dacă învățase un lucru de-a lungul anilor, acela era să fie în control cu bărbatii; atât în sala de tribunal, cât și în dormitor. Cu Caine MacGregor n-ar fost altfel dacă n-ar fi fost aici când deja era vulnerabilă.

Nu se va gândi acum la asta. Diana închise ochii și așteptă să se liniștească. Dacă se vor întâlni din nou în Boston, va fi mai stăpână pe ea. Acum trebuia să se înfrunte pe ea însăși și pe fratele ei, și douăzeci de ani de minciună. Înainte să își slăbească hotărârea, Diana ieși în grabă din apartament și traversă coridorul către penthouse.

„Poate că nu s-a întors încă“, își spuse ea în timp ce ridică mâna să bată la ușă. „Dacă nu e aici“, își spuse ea, „mă duc jos în biroul lui și îl aștept. Trebuie să o fac acum.“ Mâna ei șovăi și aproape se retrase. „Trebuie să o fac acum.“ Diana își îndreptă umerii și bătu, apoi își ținu răsuflarea.

Justin deschise ușa, cu pieptul gol, o cămașă atârându-i pe un umăr și părul încă umed de la duș.

- Diana? O căutai pe Serena?

- Nu, eu... Ochii ei coborâră pe cicatricea albă zimțată din zona coastelor lui. Înghiți un nod dureros. Pot să intru?

- Sigur. După ce închise ușa, el urmări cum degetele ei se împleteau și se desfăceau, în timp ce mergea spre centrul camerei. Vrei niște cafea? Ceva de băut?

- Nu, nu vreau nimic. Își strânse din nou degetele și le desfăcu. Pune-ți tu ce vrei.

- Stai jos, Diana.

- Nu, eu... Vocea i se pierdu, iar ea clătină neajutată din cap. Nu.

- Ce s-a întâmplat?

Ar fi fost mai simplu dacă n-ar fi trebuit să îl privească, își zise ea. Ar fi fost mai ușor dacă putea să fie lașă și să se întoarcă cu spatele ca să rostească acele cuvinte. Diana îl țintui însă cu privirea.

- Vreau să-mi cer iertare.

Justin ridică o sprânceană, în timp ce își punea cămașa.

- Pentru ce?

- Pentru tot ce n-am făcut sau spus de când am venit aici.

O privi în timp ce își încheia nasturii cămășii, însă privirea lui nu-i spunea nimic. Iar ea își dădu seama că el știa cum să-și ascundă gândurile. De asta era jucător de jocuri de noroc și avea succes.

- Nu ai pentru ce să-ți ceri iertare, Diana.

- Justin. Numele lui suna ca o rugămintă, iar ea făcu un pas spre el. Diana se opri și se întoarse preț de o clipă. Nu prea îmi iese chestia asta. E ciudat că îmi câștig existența alegând cuvintele potrivite și totuși acum nu le găsesc.

- Diana, nu trebuie să faci asta. Și-ar fi dorit să o atingă, însă, gândindu-se că doar ar stânjeni-o, își băgă mâinile în buzunare. Nu mă aștept să simți ceva.

Adunându-și din nou curajul, îl privi.

- Îți sunt datoare, spuse ea încet.

Într-o secundă, ochii lui deveniră distanți și de nepătruns.

- Nu-mi datorezi nimic.

- Ba îți datorez totul, îl corectă ea. Justin, ar fi trebuit să îmi spui! zise ea cu o ardoare bruscă. Aveam dreptul să știu.

- Să știi ce? contracara el cu răceală.

- Termină! spuse ea pe un ton poruncitor și îl apucă de cămașă cu amândouă mâinile.

El privi în jos spre ea și își spuse că încă păstra mai mult decât își dăduse el seama din fetița pe care și-o amintea. Verva și focul ieșiseră din nou la suprafață.

Ridică o sprânceană și îi studie chipul încăpățânat și furios.

- Mereu ai fost o neastâmpărată, murmură el. Dacă te liniștești, poate îmi spui ce ai pe suflet.

- Nu mă mai trata ca pe un copil de șase ani! se răsti ea, strângându-și degetele pe cămașa lui.

Îl amuza să o audă strigând și alungă imaginea femeii reci și sofisticate care intrase din nou în viața lui cu câteva zile în urmă.

- Atunci nu te mai purta ca unul, o sfătui el. Sunt lucruri pe care ai vrut să mi le spui încă de când am intrat în camera asta și te-am găsit aici. Spune-le acum.

Diana trase adânc aer în piept. Dorise să își ceară scuze, nu să strige și să acuze. Însă stăpânirea de sine pe care o exersase cu atâta meticulozitate vreme de ani întregi dispăruse.

- Toții anii ăștia te-am disprețuit; chiar am încercat să te urăsc pentru că ai uitat de mine.

- Cred că înțeleg asta, spuse el calm.

- Nu. Ea clătină din cap și își strânse cu frustrare și mai tare degetele pe cămașa lui. Lacrimile îi apărură în ochi și începură să curgă, însă ea nu le șterse, căci nu le simțea. Cum să înțelegi când eu n-am putut să-ți spun vreodată? Justin, am pierdut totul atât de repete. L-am pierdut pe toți. Vocea îi tremura, însă nu se putea liniști. La început am crezut că toți m-ați părăsit pentru că vă făceam prea multe neazuri.

El scoase un oftat încet și o atinse pentru prima dată; o mână trecu absent prin părul ei, așa cum făcea din când în când cu atât de mulți ani în urmă.

- Nu știam cum să te fac să înțelegi. Erai atât de mică.

- Acum înțeleg, răspunse Diana. Justin... Se opri, înăbușindu-și un suspin. Trebuia să spună totul, chiar dacă el îi întorcea spatele la sfârșit. Tot ce-ai făcut pentru mine...

- A fost necesar. O întrerupse, fără să o mai atingă. Nici mai mult, nici mai puțin.

- Justin, te rog... Nu știa cum să ceară dragoste. Dacă încă mai avea vreo frică rămasă, aceea era de a încerca și a nu reuși. Sub privirile lui, se chinui să își găsească vorbele. Vreau să îți mulțumesc, bâigui ea. Ai tot dreptul să fii furios, dar...

- Nu am făcut nimic pentru care să-mi mulțumești.

Ea își mușcă buza ca să își oprească tremurul.

- Ai făcut-o din obligație, murmură ea.

- Nu. O atinse din nou, doar pe vârful șuvițelor de păr. Te-am iubit.

Buzele ei se întredeschiseră, însă ea nu scoase nici un sunet. El îi oferea dragoste... Nu ar fi acceptat recunoștință. Ea nu îi va oferi lacrimi. În schimb, Diana îi prinse mâna.

- Fii prietenul meu.

Justin simți cum nodul din stomacul lui se risipește. Încet, îi duse mâna la buze, apoi, desfăcându-i degetele, îi așeză palma peste a lui.

- Avem același sânge, surioară. Mereu te-am iubit. De azi înainte suntem prieteni.

- De azi înainte, încuviință ea, strângându-și degetele pe ale lui.

capitolul 4

Era un frig mușcător. Ca să se protejeze, Diana dăduse la maximum căldura din mașină, în timp ce își făcea cu greu drum prin traficul lent din Boston. Prin parbriz se vedea lumina rece a farurilor, astfel că își ținea ochii îngustați și încerca să uite că îi înghețau gleznele. Când i se va încălzi mașina, își spuse ea cu fatalism, ea deja va fi în restaurant.

Considerase o mișcare inteligentă din partea ei să ia cina cu Matt Fairman. Ca procuror adjunct, era cu ochii în patru. În poziția ei profesională, nu considera prudent să refuze invitația unei întâlniri la cină, chiar dacă ar fi preferat să fie acasă, cuibărită într-un halat

călduros, bând ceai și uitându-se la un film vechi. Diana simțea că nu-și putea permite să refuze pe cineva cu legăturile lui Matt sau să rateze ocazia de a-și adăuga niște bile albe. Oricum, era încrezătoare că putea să se descurce bine cu el la nivel personal. Întotdeauna o făcuse. Și era suficient de drăguț, cugetă ea, dârdâind în palton, dacă treceai cu vederea faptul că mintea lui lucra pe două niveluri. Legea și femeile.

Matt era un avocat bun, își reaminti ea. Credea, dar nu putea fi sigură, că picioarele începeau să i se încălzească. Îndepărtă acel gând și se concentra la Matt. Pe lângă faptul că era un avocat bun și un politician viclean, Matt avea povestea detaliată a fiecărui caz important care era judecat sau sub control judiciar în toată regiunea Boston. Și îi mai și plăcea să bârfească. Dacă Diana dorea să se afle că acum era pe cont propriu, reușea mai bine cu câteva cuvinte șoptite la urechea lui Matt decât cu un anunț pe o pagină întreagă în *Boston Globe*.

Demisionase de la Barclay, Stevens and Fitz în săptămâna de după întoarcerea ei de la Atlantic City. Fusesse felul ei de a riposta împotriva modului în care o manipulasе mătουșа ei. Diana știa că risca atât financiar, cât și profesional, iar în cele două săptămâni de după plecarea ei avusese destule atacuri mici de panică. Barclay însemna siguranță, nu doar un salariu constant, ci și un flux constant – sau mă rog, măcar un firioșor – de cazuri. Însă Barclay fusese alegerea mătουșii ei. Considera acea plecare bruscă drept primul ei pas adevărat către independență totală. Nu regreta decizia și nici îndoielile în privința viitorului ei.

În zilele proaste, se imagina împărțind biroul cu alt avocat în aceeași situație, așteptând să sune telefonul, sperând să apere pe cineva într-un caz de depășire a limitei de viteză. În zilele bune, Diana își spunea că va lupta să ajungă în vârful piramidei.

Dacă Diana regreta ceva era că petrecuse prea puțin timp cu Justin după ce se împăcaseră, însă simțise că era

esențial să se întoarcă la Boston și să își pună ordine în viața profesională. Trebuia să își dea demisia de la Barclay cât valul de furie și durerea trădării erau încă vii, înainte să stea prea mult pe gânduri. Era prea simplu să fie agitată, să se gândească la toate consecințele. În schimb, se convinsese că era nerăbdătoare să își facă singură un renume. Și, descoperi ea, era nerăbdătoare să înceapă să o descopere pe Diana Blade, toate acele părți din ea însăși pe care le ascunsese bine atâtea ani.

Mai existase un motiv pentru plecarea ei din Atlantic City cu câteva zile înainte de data planificată: Caine MacGregor. Diana recunoscuse că dorise să ia distanță față de el, mai ales după acel ultim interludiu emoțional de dinainte să vorbească cu Justin. Caine îi intra în suflet.

Un bărbat precum Caine făcuse o adevărată artă din a intra în sufletul femeilor, cugetă ea. Delicat într-o clipă, aspru și arogant în următoarea. Era o combinație căreia cu greu puteai să îi rezisti și era sigură că și el știa asta. Reputația lui cu femeile fusese pe buzele tuturor încă de când era la colegiu. Circumstanțele, sau poate soarta, hotărâseră ca ea să fi auzit de aventurile lui în timpul anilor ei la Harvard, apoi de la cunoștințele lor comune de la Boston. Diana deja știa prea multe despre Caine MacGregor înainte să se întâlnească față în față, însă atunci se cristalizase problema.

Dacă ar fi fost o simplă atracție fizică, Diana simțea că ar fi putut să-i facă față suficient de bine. Era obișnuită să își refuze lucruri, iar o legătură cu Caine nici nu intra în discuție. Între ei existau prea multe legături, atât de serviciu, cât și, acum, de familie. El era, de bunăvoie și după reputație, un afemeiat. Ea era, de bunăvoie și după reputație, o precaută.

Însă era mai mult decât dorință. El continua să pătrundă tot mai adânc în sufletul ei și să îi stârnească sentimente pe care nu le putea defini. Nu era pregătită să le definească. Așa că Diana abordă problema logic; întâi recunoscuse că exista una, apoi se îndepărtase

de ea. Iar acum o considera rezolvată pentru că era de domeniul trecutului.

Să își lanseze cariera de avocat independent îi va solicita tot timpul și energia în lunile care urmau. Ideea o agita și o făcea nerăbdătoare, chiar dacă încă nu își găsisese un spațiu potrivit pentru birou, iar lista ei de clienți era încă jalnic de scurtă. Mai fusese singură și înainte, își aminti ea; singură și fără resurse. De data asta nu va exista o mătușă Adelaide care să îi ofere siguranță în schimbul supunerii. De data asta ea va lua propriile decizii, va face propriile greșeli, va avea propriile reușite. Știa exact ce își dorea: muncă, provocare, succes. Avea nevoie doar de șansa de a le găsi.

Diana luă drept un semn bun rapiditatea cu care găsi un loc în parcare aglomerată. Lucrurile vor merge bine pentru că ea va refuza să le lase să se întâmple altfel.

Simțea frigul mușcător prin haină în timp ce traversa în grabă parcare. O ploaie torențială și rece începuse să cadă, făcând asfaltul alunecos și ciudat de frumos în lumina felinarelor. Ignoră faptul că îi înghețau picioarele, imaginându-se deja lângă foc în foaier, cu un pahar de vin alb, ascultând sunetele liniștitoare ale pianului și simțind parfumul de lemn ars.

Valul de aer cald care o întâmpină când deschise ușa îi stoarse un oftat de apreciere pură. După ce își lăsă haina, Diana se duse la șeful de sală.

– Diana Blade. Domnul Fairman a ajuns?

Șeful de sală privi rapid lista de pe podiumul său.

– Nu încă, domnișoară Blade.

– Când vine, vă rog să îi transmiteți că îl aștept în foaier.

Diana se îndreptă spre încăperea spațioasă și confortabilă unde erau împrăștiate scaune și fotolii în jurul unui șemineu de piatră uriaș. Flăcările erau înalte, hrănite de bușteni groși de stejar care ardeau cu un miros dulce de pădure. Lumina era blândă, doar licărind în colțurile cufundate în umbră, iar murmurul de conversație și râs dădea senzația unei petreceri mari de familie.

Diana zări un fotoliu liber și, cu toate că era mai departe de foc decât ar fi vrut, se așeză să aștepte.

„Ce mi-ar plăcea să îmi scot pantofii“, cugetă ea, „și să mă cuibăresc aici în următoarea oră și pur și simplu să privesc focul. Într-o bună zi o să am casa mea“, hotărî ea, „și o cameră cam ca asta. Nu un salonaș dichisit precum cel de la Beacon Hill, cu focul său molcom și liniștit. O să stau întinsă pe podea și o să îi ascult murmurul și o să îi privesc umbrele și luminile dansând pe tavan.“

Se lăsă și mai adânc în fotoliu, cu un oftat. „Devin sentimentală“, își spuse ea, aruncând o privire la ceas. Având în vedere vremea și traficul, avea destul timp să bea ceva înainte să ajungă Matt. Chiar în timp ce privea în cameră după un chelner, unul aduse o măsuță pe roți lângă scaunul ei. Diana se uită la sticla de șampanie, în timp ce el îi scotea dopul. „Un an excelent“, își spuse ea cu o urmă de regret.

- Îmi pare rău, ați făcut o greșală. Nu am comandat eu asta.

- Domnul dorește să vă ofere ceva de băut, domnișoară Blade.

- Serios? Diana întoarse capul, în vreme ce chelnerul umplu un pahar. Când îl văzu, simți o neliniște despre care nu era foarte convinsă că era sinonimă cu iritarea. La urma urmei, îi spusese că Boston nu era un oraș chiar atât de mare. Bună, Caine.

- Diana, spuse el luându-i mâna și ducându-i-o la buze, privindu-i ochii. Pot să te însoțesc?

- Așa mi s-ar părea firesc. Arată spre șampanie și cele două pahare.

I se păru că arăta exact ca un avocat sclivisit și sofisticat în costumul lui gri. Apoi își aminti cât de natural arătase în jacheta scurtă de piele și blugi. N-ar fi înțelept să uite partea mai puțin rafinată din el.

- Ce mai faci? întrebă ea, ridicând paharul.

- Bine.

Se așează, studiind-o peste muchia paharului. Își amintea rochia ei, căci o văzuse printre cele pe care le aruncase furioasă pe pat. Era dintr-o mătase turcoaz subțire și îi lucea pe piele. Culoarele pe care le alegea ea, își spusese el, erau la fel ca parfumurile ei. Vibrante și îndrăznețe.

Diana ridică o sprânceană, iar el continuă să o privească lung în tăcere.

- Ești singură?

- Aha. Sorbi, lăsând șampania să îi rămână o clipă pe limbă, rece și seacă. Uitase deja de ploaia rece de afară. Mă întâlnesc cu Matt Fairman. Presupun că îl cunoști.

- Da, răspunse Caine cu o urmă de zâmbet. Îl cunosc. Te gândești să lucrezi la procuratură acum că ai demisionat de la Barclay?

- Nu, am... Se opri, îngustând privirea. De unde știi că am demisionat?

- Am întrebat, răspunse el simplu. Și ce planuri ai?

Diana se încruntă spre el o clipă, apoi se relaxă.

- Mă gândesc să îmi deschid propria firmă.

- Când?

- Îndată ce pun la punct câteva detalii.

- Ți-ai găsit spațiu pentru birou?

- Asta e unul dintre detalii. Își trecu încruntată degetul peste marginea paharului. Nu dorea să discute cu Caine problemele ei și, mai ales, îndoielile ei. Diana ridică din umeri, ca și când chiar era vorba doar de un detaliu, nu de toată viața ei pusă în balanță. Nu e chiar atât de ușor pe cât am crezut, dacă vrei un loc bun cu o chirie rezonabilă. Își atinse absentă degetul ud cu limba. Măine merg să văd trei spații.

Gestul ei, provocator fără să vrea, era excitant; Caine se simți străbătut de un fior cald, însă și-l stăpâni. „Vor fi și alte ocazii“, își promise el. Alte locuri.

- Cred că știu un spațiu care te-ar putea interesa.

- Serios?

Se întoarce spre el, iar părul îi căzu o clipă pe obraz, înainte ca ea să îl îndepărteze rapid.

- E pe partea cealaltă a râului, la vreo două stații de tribunal.

Bău, observând cât de frumos cădea mătasea pe umerii ei. Săptămâni bune se întrebase cum s-ar simți acei umeri puternici sub mâinile lui. Problema era că se întrebase și cum se descurca singură înapoi în Boston, acum că aflate despre mătușa ei și Justin. Se întrebase mai ales după ce auzise că demisionase. Grija pe care o simțea îl îngrijora pe Caine mult mai mult decât dorința.

- O clădire de cărămidă cu două etaje, continuă el. A fost renovată și acum are o zonă de recepție, săli de conferință și birouri.

- Sună minunat. Nu-mi dau seama de ce agentul cu care lucrez acum nu mi-a pomenit de ea. Doar dacă, își spuse Diana ridicând din nou șampania, chiria nu cumva era la fel de minunată precum descrierea lui. Nu avea de gând să se atingă de fondul pe care îl deschisese mătușa ei pentru ea. Mătușa ei, se corectă ea în gând, sau Justin? În orice caz, nu dorea să se atingă de nici un bănuț pe care nu îl câștigase ea.

- Cum de ai aflat de ea? îl întreabă.

- Îl cunosc pe proprietar, răspunse Caine, turnând din nou șampanie pentru amândoi.

Diana surprinse ceva în tonul lui și îl studie cu atenție.

- Tu ești proprietarul.

- Foarte isteată.

Ridică paharul în cinstea ei.

Ignorând umorul din ochii lui, ea se rezemă, picior peste picior.

- Dacă deții o clădire atât de minunată, de ce nu o folosești tu?

- O folosesc. Culoarea asta te prinde bine, Diana.

Ea bătu ușor cu degetele pe brațul scaunului.

- De ce m-ar interesa biroul tău?

- Agenda mea de cazuri e plină, îi spuse el, pe un ton devenit atât de brusc de serios încât ea avu nevoie de câteva clipe bune ca să se obișnuiască cu schimbarea.

Va trebui să refuz niște clienți din simplul motiv că nu voi putea să fac tot ce pot pentru ei ca timp și energie.

Ea ridică o mână cu palma în sus.

- Și?

- Te interesează?

Ea își încruntă sprâncenele și trase adânc aer în piept.

- Clienții tăi?

- Să îi faci clienții tăi, contracară el.

Dacă era interesată? își spuse ea. Ar sta cu capul într-un morman de zăpadă ca să aibă ocazia să primească niște cazuri. Diana rezistă tentației de a-i săruta picioarele. Trebuia să fie practică.

- Apreciez, Caine, însă nu mă interesează să intru într-un parteneriat.

- Nici pe mine.

Ea clătină confuză din cap.

- Atunci de ce...

- Se întâmplă să am în clădire niște spațiu pe care îl poți închiria. Am niște cazuri pe care va trebui să le refuz sau să le dau altcuiva. Prefer să le dau altcuiva. Și totuși, până atunci, nu își dăduse seama pe deplin de ce dorea să i le dea ei. Era familie; asta își spusese. Răsuci piciorul paharului între degete. E pur și simplu o chestiune de cerere și ofertă.

Diana rămase tăcută preț de o clipă lungă. Caine știa că, deși ochii ei aveau acea privire somnoroasă, cu pleoapele căzute, ea se gândea atent. El aproape că zâmbi. Îi plăcea felul în care își planifica ea drumul din punctul A în punctul B. Dumnezeuule, era chiar și mai frumoasă decât și-o amintea el, și nu trecuseră decât două săptămâni.

Rezistase tentației de a o suna, până în seara aceea, când, în sfârșit, acceptase faptul că nu putea să și-o scoată din minte. Și totuși, continuă să își spună că doar voia să se asigure că era bine, ca de la un membru al familiei la altul. Robotul telefonului ei îi spusese unde să o găsească. Venise din impuls, cu oferta pe care tocmai i-o făcuse deja formându-i-se în minte. Dacă accepta,

el va avea avantajul – și dezavantajul – de a fi zilnic în preajma ei. Erau doar afaceri, își reaminti. După ce va stabili asta, va începe cu nopțile. Dacă ea chiar avea de gând să o descopere pe Diana Blade, el dorea să fie în preajmă.

– Caine, începu ea, privindu-l din nou. E foarte tentant, însă aș vrea să te întreb ceva.

– Sigur.

– De ce?

El se rezemă și își aprinse o țigară.

– Ți-am dat răspunsul profesional. Aș putea adăuga și că eu și cu tine suntem cumnați.

– Din nou obligațiile tale de familie, spuse ea sec.

– Prefer cuvântul loialitate, ripostă el.

Chipul ei se luminează cu o privire de apreciere surprinsă, apoi îi zâmbi.

– Și eu.

– Gândește-te. Băgă mâna în buzunar și scoase o carte de vizită. Asta e adresa; vino mâine să arunci o privire.

Ea nu-și permitea să facă mofturi la o soluție atât de la îndemână.

– Mulțumesc, o să vin.

Diana întinse mâna să ia cartea de vizită și se trezi cu palma prinsă într-a lui. Ochii lor se întâlniră, ai lui încrezători, ai ei precauți.

– Îmi place cum arăți în mătase, murmură el, și cum bei șampanie, cu o scânteie în ochi. Degetul lui mare se plimbă peste încheieturile degetelor ei, iar zumzetul conversației din jurul lor dispăru. M-am gândit la tine, Diana. Când vocea lui deveni mai profundă, mai intimă, ea simți un fior de dorință care o slăbi. Mâna ei deveni moale într-a lui. M-am gândit la felul în care arăți, spuse el încet. La mirosul tău, la gustul tău. La felul în care te-am simțit apăsată pe trupul meu.

– Nu. Cuvântul era o șoaptă, șoapta dorinței însăși. Nu face asta.

- Vreau să fac dragoste cu tine ore în șir, până când ți se va moleși trupul și mintea îți va fi plină de mine. Doar de mine.

- Nu, repetă ea, eliberându-și mâna.

Diana se lăsă rapid pe spetează, răsuflând neregulat. Cum de putea să o facă să se simtă atât de răvășită cu doar câteva cuvinte? Trupul ei palpita, ca și când mâinile lui deja l-ar cunoaște. Îl cunoșteau, își reaminti ea. Era talentat, un talent pe care și-l cultivase până la perfecțiune.

- N-o să meargă, bâigui ea în cele din urmă.

- Nu? Felul în care se împotrivea ea nevoii pe care o simțea îi stârnea un fior ușor de putere; și de plăcere. Din contră, Diana, o să meargă foarte bine.

Diana își ridică paharul de șampanie și bău. Mai sigură pe ea, își țintui ochii într-ai lui.

- Am nevoie de spațiu de birou și am nevoie de clienți. Trase adânc aer în piept, întrebându-se dacă pulsul îi va mai reveni vreodată la normal. Și mai am nevoie de o atmosferă de profesionalism.

- Oferta era strict profesională, doamnă avocat, îi spuse el cu un licăr de umor în ochi. Dacă accepți sau nu, nu are legătură cu alte... aspecte ale relației noastre și nu va schimba ceea ce se va întâmpla între noi.

- Poți să pricepi că nu vreau o relație cu tine? ripostă ea. Nu am de gând să se întâmple ceva între noi.

- Atunci n-ar trebui să conteze dacă lucrăm în aceeași clădire, nu? Zâmbind din nou, Caine își lăsă cartea de vizită pe masă lângă ea. Mi se pare greu de crezut că îți e teamă de mine, Diana. Îmi pari o femeie cu voință puternică.

Ochii ei deveniră de gheață.

- Nu mi-e frică de tine, Caine.

- Perfect, spuse el cu bunăvoință. Atunci ne vedem mâine. Fairman tocmai a intrat, așa că n-o să-ți stau în cale. Se ridică și o sărută ușor pe obraz. O seară plăcută, draga mea.

Enervată, Diana îl privi cum se îndepărta. Să-l ia naiba că o agitase așa! Înșfăcă de pe masă cartea de vizită și o rupse în două. „Să-l ia dracu’”, își spuse ea. „Să-și ia clienții și biroul și să se arunce în portul Boston.” Teamă? o înghionți o voce abia auzită din capul ei. Cu un oftat de frustrare, Diana deschise geanta și aruncă în ea cele două jumătăți ale cărții de vizită.

Nu, nu îi era teamă. Și nu avea de gând să își taie craca profesională de sub picioare pentru că Caine MacGregor putea să dea o femeie peste cap doar cu câteva cuvinte dulci. Se va duce la biroul lui, jură Diana, și bău restul de șampanie dintr-o înghițitură impulsivă. Iar dacă locul i se potrivea, va rămâne acolo. Nimeni nu o va opri din drumul ei. Nici măcar ea însăși.

De dimineață, Diana merse să vadă cele două adrese pe care i le dăduse agentul imobiliar. Prima era un „nu” hotărât, iar a doua un „poate” la fel de hotărât. În loc să meargă spre al treilea loc, se trezi virând spre adresa de pe cartea de vizită a lui Caine.

Va trata locul exact ca pe celelalte birouri potențiale, își spuse Diana. Va fi obiectivă, va analiza spațiul și locul, chiria și starea clădirii. Nu putea lăsa faptul că era clădirea lui Caine să o influențeze într-un fel sau altul.

Dacă avea noroc, Caine nu va fi la birou și îi va arăta locul secretara. Decizia, se gândi Diana, va fi mai ușor de luat fără el acolo.

Îi plăcu locul din primul moment. Clădirea era mai degrabă îngustă, veche și minunat conservată. Avea eleganța tăcută care încă se mai găsea în Boston, ascunsă în mijlocul zgârie-norilor de oțel și sticlă. Pe peluză erau câteva petice de zăpadă, însă parcare micuță de lângă ea era curățată perfect. Pe coș ieșea fum cenușiu.

În timp ce traversa aleea pavată, Diana privi în jur. În curte stătea de strajă un stejar golaș, iar un gard viu, lung și tuns, despărțea aleea de curte. Tribunalul se afla la mai puțin de doi kilometri distanță. Până acum, își spuse Diana, era prea frumos ca să fie adevărat.

Ușa era masivă și sculptată. Lângă ea se afla o plăcuță discretă de alamă: „Caine MacGregor, Avocat“. Nu îi fu greu să își imagineze o plăcuță asemănătoare dedesubt, cu numele ei pe ea. „Revino-ți“, se avertiză Diana. „Nici măcar nu ai văzut interiorul.“ Însă, când deschise ușa, își aminti comentariul lui Caine despre soartă din urmă cu câteva săptămâni.

Zona de recepție era decorată în trandafiriu și culoarea fildeşului. Mese Duncan Phyfe încadrau o canapea cu brațe sculptate. Diana surprinse mirosul de flori proaspete de la buchetul din vaza cu gât subțire. Podeaua era din lemn masiv, strălucitoare și acoperită doar de un covor Aubusson tocit. Polița de deasupra șemineului era din marmură roz granulată, iar deasupra se afla o oglindă ovală și lungă. Sub ea, focul trosnea vesel.

„Clasă“, își spuse Diana pe dată. Caine MacGregor avea clasă.

În spatele biroului de lemn de santal, o femeie de vârstă mijlocie, cu chip rotund, ținea un telefon între umăr și ureche și, în același timp, bătea în tastele unei mașini de scris. Suprafața biroului era îngropată în mormane de dosare, hârtii și blocnotesuri. Îi aruncă Dianei un zâmbet larg, apoi, fără să își întrerupă ritmul, îi făcu semn spre canapea.

– Agenda domnului MacGregor e plină până miercurea viitoare, spuse ea la telefon pe un ton surprinzător de fetișcană. Vă pot face o programare pentru joi după-amiază. Se opri din tastat doar cât să scoată o agendă groasă de programări de sub harababura de pe birou. Unu și un sfert, continuă ea, dând la o parte și mai multe hârtii până când găsi un ciot de creion. Da, doamnă Patterson, aceea e prima fereastră. Atunci rămâne pe joi la unu și un sfert... Da, vă anunț dacă apare vreo anulare între timp. Mâzgăli ceva în agendă, o împinse deoparte, apoi începu din nou să tasteze.

Ridicând ușor sprânceană, Diana își scoase haina și o așeză pe brațul canapelei.

- Da, îi transmit. La revedere, doamnă Patterson. Secretara se opri din scris doar cât să pună receptorul în furcă și îi zâmbi Diane. Bună ziua, pot să vă ajut?

- Sunt Diana Blade...

- Oh, da. Femeia întrerupse explicația Diane și se ridică, lăsând să se vadă că și restul corpului ei era la fel de rotund precum fața. Domnul MacGregor a spus că e posibil să treceți azi pe aici. Eu sunt Lucy Robinson.

- Bună ziua. Diana se trezi cu mâna prinsă într-o strânsoare scurtă și fermă. Păreți foarte ocupată, începu Diana. Poate ar fi mai bine să îmi fac o programare...

- Nici pomeneală. Lucy o bătu matern pe braț. Domnul MacGregor e cu un client momentan, însă mi-a dat instrucțiuni să vă arăt locul. Vă duc sus, presupun că întâi doriți să vă vedeți biroul.

Înainte ca Diana să poată să-i explice că nu era încă biroul ei, Lucy deja intra pe hol și se îndrepta către o scară. Își lăsase mașina de scris deschisă, observă Diana, întrebându-se dacă ar trebui să-i menționeze asta.

- Doamnă Robinson...

- Spune-mi Lucy. Aici nu avem formalități, suntem mai degrabă ca o familie.

Familie, își spuse Diana cu un oftat. Părea să nu poată scăpa de asta.

Scara apăru în fața lor, fără covoare și fără nici o curbă. Balustrada de mahon strălucea precum satinul. Cu gândul la biroul din camera de recepție, Diana își spuse că întreținerea casei nu era treaba lui Lucy. Femeia urcă treptele ca o corabie cu pânzele sus. O agrafă atârna din cocul pe care îl avea la ceafă.

- Jos se află o sală de conferințe și o bucătărie mică, spunea Lucy. De foarte multe ori nu apucăm să mergem să luăm prânzul, așa că e la îndemână. Știi să gătești?

- Ah... nu prea bine.

- Păcat. Lucy se opri în capătul scărilor. Nici eu, nici Caine nu suntem prea străluciți în bucătărie. Îi aruncă Diane o privire lungă, în egală măsură prietenoasă

și cercetătoare. Nu mi-a spus că ești atât de frumoasă. Ești o rudă de-a lui, nu?

Diana rămase gânditoare o clipă.

– Presupun că poți spune și așa. Fratele meu e căsătorit cu sora lui.

– Știam eu că e ceva de genul ăsta, spuse Lucy clătî-nînd din cap. Biroul lui Caine e pe aici, cândva a fost dormitorul principal. Al tău e chiar în capătul acestui coridor.

Aruncînd o privire spre ușă când trecu pe lângă ea, Diana își continuă drumul pe culoar.

– E o casă minunată, comentă ea. Caine nu pare să fi făcut multe schimbări în structură ca să o transforme în birouri.

– Doar a scos vreo doi pereți, încuviință Lucy. Zicea că s-a săturat să lucreze între patru pereți cenușii și covoare maro. Aș spune că dacă îți petreci cea mai mare parte a zilei într-un loc, atunci acel loc trebuie să fie confortabil.

– Aha. Diana se gîndi la ungherul ei de la Barclay, Stevens and Fitz. Și ea avusese covor maro acolo, își aminti ea. Lucrezi de mult pentru Caine?

– Am lucrat pentru el când era procuror, răspuse Lucy. Când m-a întrebat dacă aș vrea să lucrez pentru biroul lui individual, mi-am făcut bagajele și am plecat cu el. Aici este. Lucy deschise o ușă, apoi făcu un pas înapoi și o lăsă pe Diana să intre.

Era prea perfect, își spuse Diana când intră în încăperea goală. Mică, dar nu înghesuită, cu două ferestre orientate spre răsărit. Traversă camera către un șemineu din marmură albă, iar ecoul tocurilor ei se auzi pe podeaua de lemn până în tavanul înalt.

Tapetul era din mătase, ușor tocit, însă încă frumos. Își putea imagina cu ușurință camera mobilată cu un birou în stil federalist, câteva scaune confortabile, poate și un divan de două persoane în stil victorian, cu o măsuță joasă. Pe peretele dinspre nord ar putea monta un raft pentru cărțile ei de drept. Dacă dorea să își înceapă

cariera individuală cu stil, nu va găsi niciodată ceva mai potrivit.

- Mă surprinde că el n-a folosit camera asta, rosti Diana cu voce tare.

- Oh, a fost mobilată o vreme. Obişnuia să stea aici în loc să se ducă acasă când lucra până târziu. Lucy luă agrafa care îi atârna pe gât şi o fixă la locul ei. Apoi a decis că era mult prea simplu să-şi petreacă viaţa aici. Caine e dedicat, dar nu e obsedat.

- Aha.

- Biblioteca de drept e aici, continuă Lucy. De acolo a scos pereţii. Jos se află o toaletă, iar la acest etaj o baie. Are robinetele originale din porţelan. Ups, îmi sună telefonul. Aruncă-ţi un ochi pe aici. Înainte ca Diana să apuce să răspundă, ea se grăbea înapoi pe coridor.

Lucy, îşi spuse Diana, nu semăna deloc cu secretara tânără şi dichisită pe care o împărţea cu ceilalţi doi avocaţi la Barclay. Acolo totul se făcea cu o eficienţă tăcută şi de neclintit. Iar clădirea avea farmecul unui mormânt. Un mormânt aristocratic, reflectă Diana, însă o criptă tot o criptă rămânea. Asta, îşi spuse ea privind din nou tapetul tocit, era mult mai pe gustul ei.

Aici clienţii se puteau relaxa, puteau simţi o notă personală. Acei câţiva clienţi pe care îi avea, adăugă ea cu un zâmbet trist. Totuşi, locul şi atmosfera îi vor spori portofoliul la fel de mult precum talentul ei. Când vinzi ceva, era important să o faci cu stil.

În timp ce cugeta, Diana se întoarse pe coridor şi porni să exploreze. Sigur, lambriurile de mahon erau cele originale, îşi spuse ea. Nimeni nu mai lambrisa în mahon. Deschise o uşă la întâmplare şi se trezi în biblioteca lui Caine.

Cea de la Barclay nu era mai mare, îşi spuse ea cu o scânteie rapidă de interes profesional. O masă lungă domina centrul încăperii, iar pe ea erau câteva tomuri aşezate în teanc. Diana se duse spre unul care era deja deschis şi văzu că era marcat cu „Statul contra Sylvan“. „Un caz de crimă“, cugetă Diana, amintindu-şi cazul

din studiile ei de la Harvard. Fusesse o treabă volatilă și senzațională de la sfârșitul anilor '70. Publicitate națională, săli de tribunal pline până la refuz și un proces îndelungat și emoționant. Oare la ce anume lucra Caine, se întrebă ea, dacă își căuta acolo precedentul? Curioasă, se aplecă asupra cărții și începu să citească. Zece minute mai târziu, când Caine apărură în prag, era complet absorbită.

El rămase tăcut o clipă, realizând că era prima dată când o vedea atât de prinsă în ce făcea. Între sprâncene i se formase o cută ușoară de concentrare, iar buzele ei erau ușor întredeschise. Își ținea ambele palme pe masă și stătea aplecată, iar sacoul costumului ei, de data asta de un roșu aprins, i se potrivea perfect pe spate. Își dăduse părul după ureche, scoțând la iveală cerceii rotunzi, cu margini zimțate, din aur. Și-o putea imagina în tribunal îmbrăcată așa. Sau la o petrecere formală elegantă. Când se apropie, știu că îi va simți parfumul, trimițând sute de promisiuni întunecate. Precaut, își băgă mâinile în buzunare și rămase unde se afla.

- Vreo lectură interesantă?

Auzindu-i vocea, Diana tresări, însă se îndreptă încet.

- Statul contra Sylvan. Bătu cu un deget în volumul deschis. Un caz fascinant. Apărarea a scos totul, mai puțin un iepure din pălărie, în trei luni de proces.

- O'Leary e un avocat al apărării dat naibii, chiar dacă e un pic prea țipător pentru unele gusturi.

Se rezemă de tocul ușii și o studie. Lumina care intra prin fereastra din spatele ei se oprea pe mâinile care încă se sprijineau pe masă.

- Totuși, după două recursuri, a pierdut, sublinie ea.

- Clientul lui era vinovat; acuzarea a întocmit un caz structurat foarte atent.

Diana își trecu vârful degetului peste volumul deschis.

- Ai un caz asemănător sau e doar lectură de ocazie?

El zâmbi pentru prima dată.

- Virginia Day, răspunse el, așteptându-i reacția.

Privirea somnoroasă din ochii ei lăsa imediat loc interesului.

- Ești avocatul ei?

- Exact.

Diana știa povestea din știri și din bănuielile altor avocați. O crimă de societate. Soț necredincios, soție geloasă, un mic revolver letal.

- Nu-ți alegi chestii simple, nu?

El se mulțumi să ridice din umeri în semn de răspuns.

- Lucy mi-a spus că ți-a arătat biroul.

- Da. Am văzut dovada dezordinii și a lipsei ei de organizare, începu Diana cu un zâmbet. Și o eficiență aproape teribilă. Singurul lucru pe care nu l-am prins a fost dependența ei de seriale.

- Acasă are o mașină de scris cu cronometru.

Diana râse și se întoarse spre el.

- Glumești.

- Nu. Dacă nu ai la dispoziție o oră, să n-o întrebi de vreo poveste din vreunul.

Ea chicoti și se apropie de el.

- Clădirea ta e impresionantă, Caine. Mă simt obligată să recunosc că e mai frumoasă decât orice altceva am mai văzut.

- Te simți obligată? ripostă el, descoperind că avusese dreptate în privința parfumului ei.

- Pe jumătate sperasem să fie complet nepotrivită și să nu fiu nevoită să iau o hotărâre. Tu ai cumpărat mobila?

- Da. Am o slăbiciune pentru licitații și magazine de antichități. Și nici nu am încredere în gusturile altuia când vine vorba de obiectele cu care trebuie să locuiesc.

- Foarte rezonabil. Mătușa mea își redecora casa cu profesioniști o dată la trei ani. Și de asta nu transmitea niciodată nimic. Spune-mi... Diana își întinse degetele, apăsându-le o clipă pe buza de jos. Dacă nu iau eu biroul, îl închiriezi oricum?

- Nu neapărat. Din nou, i se păru aproape un păcat ca acele degete să nu poarte nici o podoabă. Nu doresc

să petrec atât de mult timp în același loc cu o persoană cu care nu sunt sigur că m-aș potrivi.

Ea își ridică mirată fruntea.

- Și crezi că noi doi ne potrivim?

- Cred că o să ne înțelegem suficient de bine, Diana. Ce-ar fi să mergem în birou și să ne așezăm? Când por-niră pe coridor, Caine îi aruncă o privire. Pot să îi spun lui Lucy să aducă niște cafea, dacă vrei.

- Nu, e în regulă... și are destule de făcut.

Biroul lui era mare, dar dominat cu gust de o masă de lucru de epocă din lemn de stejar. La fel ca al lui Lucy, era plină de dosare și blocnotesuri, însă reflecta o organizare meticuloasă, care de pe al ei lipsea. Era evident că nu exagerase cu cât avea de lucru.

Și acolo era aprins focul, arzând lacom, ca și când el tocmai adăugase bușteni noi din cutia de lemn de lângă semineu. În loc de diplome în ramă neagră, Caine agățase pe pereți două acuarele în culori vii, care scoteau în evidență nuanțele șterse ale tapetului. Diana privi în jur, apoi alese să se așeze pe un scaun Sheridan.

- Foarte frumos, comentă ea, în timp ce el se așeză pe scaunul de lângă ea. Caine, nu te rețin; după spusele lui Lucy agenda ta e plină până săptămâna viitoare.

- Cred că pot să-mi găsesc câteva minute.

Scoase o țigară și își relaxă din nou umerii pe spătarul scaunului. Tocmai petrecuse o oră cu un client isteric, care se afla prea aproape să încalce termenii eliberării pe cauțiune. Caine avusese nevoie de trei sferturi din acea oră ca să îl liniștească.

- Din moment ce nu consideri spațiul nepotrivit, înseamnă că trebuie totuși să iei o hotărâre.

- Da. Diana simți căldura focului și oftă. Aș vrea să îl închiriez, Caine. Bineînțeles, mai este vorba și de termeni.

El exhală fumul și rosti o sumă care se încadra în bugetul ei, însă era suficient de piperată cât să nu o facă să simtă că accepta o pomană.

- Lucy e de acord să lucreze pentru tine până te instalezi. Apoi voi hotărâți dacă vrei să continuați așa sau să îi angajezi o secretară proprie.

Diana cătină din cap, apoi trecu la pașii următori.

- În regulă, cred că putem ajunge la o înțelegere. Cât despre a-mi da mie clienții tăi, nu sunt sigură că m-aș simți bine să accept.

- De ce? întrebă el. Nu sperai la un pic de publicitate aseară când ai luat cina cu Fairman?

Diana se uită urât la el o clipă, se înfurie, apoi se liniște.

- Nu-mi place în mod deosebit cum pui problema, dar da. E un pic diferit față de ce vorbim noi.

- Dacă nu îi vrei, o să-i trimit la altcineva, spuse el simplu. Momentan sunt două de care aș vrea să mă ocup, însă pur și simplu nu pot. Numai cazul Day îmi va ocupa sute de ore.

Ea ardea de nerăbdare să-i ceară detalii, însă așteptă.

- Și de ce m-ai recomanda pe mine? Nu știi dacă sunt bună sau nu.

- Ba din contră. Te-am verificat.

- Poftim?

El zâmbi scurt la indignarea ei.

- Doar nu te aștepti să-mi trimit clienții la un avocat fără să mă asigur de competența lui, nu? Nu le poți avea pe toate, Diana.

Ea scoase un oftat de frustrare. Își întinsese singură capcana.

- Nu. În regulă, de ce cazuri ar trebui să mă ocup?

- Primul e o acuzație de viol. Puștiul are nouăsprezece ani. Lute, cu reputație proastă. Pretinde că fata a vrut de bunăvoie, ba chiar de mai multe ori, apoi s-au certat. Și el s-a trezit săltat. Al doilea e un caz de divorț. Soția e reclamanta. Când a venit aici, avea ochiul stâng umflat și urma să facă o operație dentară extinsă.

- A bătut-o, spuse Diana cu dezgust.

- Se pare că da. Din spusele ei, durează de ceva timp, însă s-a umplut paharul. Și el a dat-o în judecată,

acuzând-o că l-a părăsit. El are puterea pentru că are banii, și totuși ea șovăie să îl dea în judecată oficial. O să fie o durere de cap.

- Să nu se spună că îmi arunci mie chestiile simple, murmură ea. Aș vrea să discut cu amândoi săptămâna viitoare.

- Perfect.

- Atunci faci contractul de închiriere?

- O să îl am gata luni.

- Te las să te întorci la treabă. Se ridică zâmbind. Se pare că trebuie să îmi cumpăr birou. Diana păstră momentul de bucurie, de nerăbdare, pentru mai târziu, când va fi singură. Mulțumesc, Caine, adăugă ea, întinzând mâna. Apreciez că mi-ai făcut întâi mie oferta.

- O să-ți accept recunoștința acum. E posibil să nu mai simți aceeași amabilitate după ce vorbești cu acești doi oameni. Se ridică și îi strânse mâna. Am terminat cu afacerile, declară el. Acum... Caine ridică un deget și se jucă cu funda mare a bluzei ei. Te invit la cină.

Cât de ușor putea vocea lui să ia acel ton dulce, gândi ea, simțind cum sângele i se înfierbântă instantaneu în semn de răspuns.

- Cred că ar fi mult mai înțelept să ne concentrăm la afaceri, Caine.

- La momentul potrivit, murmură el. Avea o preferință pentru mătase, cugetă el și își trecu un deget peste nodul din decolteu. Materiale moi, culori aprinse. Minte mea începe să se îndrepte spre alte lucruri în serile de vineri reci și cu vânt. Știu un locșor în Back Bay unde peștele e proaspăt și brânza, nu. Pe colț e o masă unde abia pătrunde lumina. Simți mirosul de ceară de la lumânări și totuși nu vezi pe nimeni.

El îi mângâie blând lobul urechii, pipăind absent aurul pe care îl purta acolo.

- Aș vrea să te duc acolo, să bem vin, să te aud râzând. Apoi te-aș duce acasă și aș aprinde focul.

Încet, ochii lui îi sorbiră chipul, rămânând pironiți pe fiecare trăsătură. Da, i-ar plăcea să facă toate acele

lucruri și să urmărească acele trăsături schimbându-se, devenind mai blânde, mai docile, mai supuse. Și va face toate acele lucruri, își jură el, simțind un nod în stomac. Înțelegea femeile, nu-i așa? Și ce căutau ele într-un amant.

- Aș face dragoste cu tine până când focul ar deveni cenușă.

El se apropiase, însă ea nu observase. Răsuflarea ei neregulată mângâia buzele lui. El pictase din cuvinte o imagine pe care ea o putea vedea mult prea clar. Ar fi un amant teribil, acel amant după care tânjeau femeile chiar dacă știau că poate nu vor supraviețui experienței. Iar ea îl dorea mai mult decât își imaginase că ar putea dori vreodată un bărbat. Îl dorea, chiar dacă știa că n-ar fi altceva decât încă o femeie pe lista lui. Și asta o făcu să dea înapoi.

- Nu. Însă refuzul nu era la fel de puternic pe cât și-ar fi dorit. Nu asta vreau.

- Ba da, o corectă el. Caine o trase în brațele lui și o sărută cu o furie pe care cuvintele lui liniștite o ascunseseră.

Iar el o amețea tot mai mult, smulgându-i răspunsuri, profitând de tulburarea speriată care o făcea să rămână lipită de el, deși își spunea că trebuia să plece. El îi prinse părul cu o mână, dându-i capul pe spate ca să se bucure din plin de ea.

Se gândi la ceea ce despărțea pielea ei de mâinile lui - lână subțire și mătase delicată. Rapid, aproape dureros, se chinui să se concentreze doar la gura ei și să-și împiedice mâinile să tragă în jos costumul elegant croit, ca să o descopere.

Zilele care trecuseră fără să o atingă se adunaseră în el, împingându-l departe de orice urmă de blândețe. Știa cum era să dorești o femeie, însă nu să o dorești cu o forță aproape vecină cu violența. Nu îi stătea în fire, și totuși o trase mai aproape de el și o răvăși.

Gura ei părea contopită cu a lui, ignorând comenzile propriei minți de a se retrage. O parte din ea, o parte

care părea să fie tot mai puternică, o făcea să se supună și, mai mult, să ceară. Gânduri sălbătice și pasionale i se învălmășeau în cap, amenințând să dezlanțuie ceva ce poate nu va mai fi îmblânzit complet vreodată. Era tentant, atât de tentant să lase liber acel ceva, să îl lase să o copleșească de câte ori năvălea acel curent. Apoi, cu un sunet mai degrabă de teamă decât de furie, Diana se smulse din brațele lui.

– Nu! repetă ea, ridicând vocea în timp ce rostea cuvintele. Îți spun că nu asta vreau.

În ochii lui Caine se aprinse o lumină ce părea mai aproape de mânie decât de dorință, însă vocea lui rămase calmă. Nu era obișnuit ca dorința să i se amestece cu furia și se strădui să își recapete echilibrul.

– Ba este, repetă el, însă pot să mai aștept un pic să recunoști.

– Vei avea mult de așteptat, pufni ea, apoi își înșfăcă geanta cu o mână nesigură. Luni tu ai actele gata, iar eu am cecul. Dacă nu putem să ne vedem de treabă, atunci o lăsăm baltă.

Caine nu spuse nimic când ea ieși în grabă afară, nici nu clipi când sunetul ușii trântite vibră în încăpere. Un buștean din șemineu se rupse și căzu cu o ploaie de scântei. Avea nevoie de un moment să își țină în frâu temperamentul. Nu avusese de gând să se piardă cu firea. Își promisese că nu se va întâmpla asta. Fusesse în săli de tribunal tensionate, cu avocatul advers momindu-l; stătuse în săli de conferință cenușii la penitenciarul de stat în fața unor clienți care îl injurau. Și fusesse complet stăpân pe el însuși. Diana putea să îi distrugă acea stăpânire de sine cu un cuvânt sau o privire.

Se întâmpla ceva neașteptat; nu era foarte sigur ce anume. Dacă ar fi deștept, cugetă Caine în timp ce creierul începea din nou să i se limpezească, ar face exact ce îi cerea ea. Puteau să fie colegi, să discute despre cazurile la care lucrau, să disece puncte din lege și să se plângă de judecători.

Dar nu era deștept, hotărî Caine, așteptând ca nevoia care îi strângea stomacul ca o gheară să se risipească. O va avea... și nu va fi o așteptare la fel de lungă pe cât credea ea.

capitolul 5

De ce ar bate cineva cu ciocanul în toiul nopții? se întrebă Diana, trăgându-și pătura peste cap. Bătaia continuă să se audă puternic și clar. Ea își îngropă fața în pernă și își promise să facă plângere la administrație.

În mai puțin de treizeci de secunde realizează că trebuia să renunțe, altfel se sufoca. Întoarse din nou capul, scoase un oftat de dezgust și deschise ochii.

Șapte și jumătate, își spuse ea amețită, privind ceasul. Nu era chiar miezul nopții, dar pe-aproape, ținând cont că era o dimineață de sâmbătă. Și nu erau lovituri de ciocan, își dădu ea seama, ci bătăi în ușa ei. Mormăi o înjurătură, apoi se ridică și îmbracă un halat.

- Gata! strigă ea, strângând halatul. Vin!

Diana trase puternic de ușă, făcând lanțul să se întindă cu zgomot.

- Salut. Caine rânji prin ușa întredeschisă. Te-am trezit?

După o privire ucigătoare, Diana îi închise ușa în nas. Urmă o clipă de gândire, apoi descuie lanțul. El tocmai începuse din nou să bată.

- Ce vrei? întrebă ea, deschizând complet ușa.

- Și eu mă bucur să te văd.

Caine îi sărută ușor buzele, apoi trecu pe lângă ea.

Diana strânse din dinți, închise ușa și se rezemă de ea.

- Ai idee cât e ceasul?

- Desigur, e... șapte treizeci și cinci, anunță el după ce se uită la ceas. Ai cafea?

- Nu. Diana strânse cordonul halatului dintr-o smucitură. E șapte treizeci și cinci într-o dimineață de sâmbătă, adăugă ea cu subînțeles.

- Da, încuviință el cu un murmur absent, în timp ce privea curios prin încăpere.

Era departe de a fi terminat. Diana era foarte atentă la mobilarea a ceea ce considera ea prima ei casă ade-vărată, sau cel puțin prima pe care nu i-o putea lua nimeni. Avea un covor persan pentru care se târguise într-un magazin second-hand, o canapea rococo elegan-tă care îi consumase o mare parte din economii și o masă de cafea franțuzească pe care o restaurase ea însăși în subsolul blocului. Singurul ei tablou bun fusese cum-părat chiar în acea toamnă de la Paris.

Caine își strecură mâinile în buzunarele blugilor în timp ce studie mobilierul și celelalte obiecte alese de ea. Erau, la fel ca ea, cu stil, cu personalitate și aranjate cu atenție.

- Îmi place, spuse el în cele din urmă. E mult din tine în acest loc.

- Vrei să-ți spun cât înseamnă aprobarea ta pentru mine? întrebă Diana, fără să se deranjeze să își înăbușe un căscat.

- Hm. Ce amabilă ești în dimineața asta, murmură el, aruncându-i o privire scurtă.

În timpul drumului scurt de la casa lui la casa ei se întrebaser de trei ori ce naiba făcea. Își dăduse trei răs-punsuri diferite, așa că încetase să se mai întrebe.

- Ce-ar fi să fac eu cafeaua?

- Nu rămâi, spuse Diana, când el se îndreptă spre bucătărie.

- Aș fi fericit să fac eu cafeaua. Nu e nici o problemă.

- Caine. „Răbdare, nu-ți pierde cumpătul“, își spuse ea. Dormeam. Unora le place să doarmă până târziu sâmbăta.

- Îți dă tot sistemul peste cap, îi spuse el în timp ce scotocea prin dulapuri. De asta mulți oameni se târăsc din pat luna. Găsi o cutie de cafea și începu să măsoare. Apoi, chiar când se dau pe brazdă, vine iar sâmbăta și o fac lată.

- Foarte profund, n-am ce zice, spuse ea atât de sarcastic pe cât îi permitea creierul încă amețit. Nu mă deranjează să mă târăsc din pat luna. Poate chiar îmi place să mă târăsc din pat luna. Își trecu frustrată mâna prin părul ciufulit. Șapte și jumătate dimineața era momentul perfect să-ți pierzi cumpătul, decise Diana. Ce dracu' faci aici?

- Cafea, asta dacă nu cumva ți-e foame. Caine îi aruncă un zâmbet natural și prietenos. Aș pregăti eu micul dejun, dar pot să fac cel mult omletă.

- Nu, nu vreau micul dejun, ripostă Diana, apoi își frecă ochii. Nu-mi vine să cred că stau aici și port asemenea conversație ridicolă.

- O să aibă mai multă logică după ce-ți bei cafeaua.

Caine deschise cafetiera și se întoarse spre ea. Era și mai fermecătoare acum, își spuse el, cu părul ciufulit și obrajii ușor înroșiți de la somn. Gura ei sigur era caldă și moale.

- Cred că deja ți-am spus o dată că ești frumoasă dimineața.

- Oh, sigur, mârâi ea pufnind.

- Chiar ești. Îi cuprinse bărbia, iar ea continua să se încrunte la el. Cred că are de-a face cu pielea ta. O mângâie ușor pe sub bărbie. Simțea acolo delicatețe și putere. Nu putea rezista să nu le scoată la iveală pe ambele. Spune-mi, folosești vreo poțiune indiană mistică?

- Nu cunosc vreo poțiune indiană mistică, bâigui ea în timp ce degetul lui alunecă lent înainte și înapoi. Și cafeaua ta e gata.

- Da? Caine se întoarse și își turnă o ceașcă. Tu bei?

- Aș putea, da, din moment ce e clar că nu mai dorm. Fără vreo urmă de grație, deschise frigiderul și scoase laptele.

Zâbind în spatele ei, Caine își luă ceașca și se duse în living. Va trebui să țină minte sâmbăta dimineața pentru data viitoare când va dori să aibă un avantaj asupra ei.

- Avem cam aceeași priveliște, îi spuse el. Apartamentul meu e la o stradă distanță.

- Ce convenabil!

- Soarta, contră el și se așează pe canapea, simțindu-se ca acasă. Fantastic, nu-i așa?

- Într-o zi, foarte curând, o să-ți spun ce poți face cu soarta aia a ta.

Se așează lângă el și își sprijini cotul pe brațul canapelei și capul pe palma deschisă. Își coborî genele și căscă din nou.

Caine se rezemă de spetează fără să-și ascundă un rânjet.

- Lucy are prima formă a contractului de închiriere. Ar trebui să fie gata luni după-amiază devreme.

- Bine. Am de gând să merg la cumpărături azi. Cu puțin noroc o să-mi trimit niște lucruri la începutul săptămânii.

Cafeaua era fierbinte și la fel de bună cum o făcea ea. Diana își dădu seama cu părere de rău că va fi complet trează înainte s-o termine măcar pe jumătate.

- O idee bună. Vin cu tine.

- Unde?

- La cumpărături.

- Apreciez oferta, dar n-am nevoie. Sunt sigură că ai altele de făcut.

- Nu chiar. Apoi răsă și se aplecă spre ea, trăgând-o ușor de păr. De ce mi se pare atât de irezistibil să te aud trimitându-mă la dracu' așa de politico?

Ea îl privi prelung și cu răceală.

- N-am nici cea mai vagă idee.

- Îmi place să petrec timpul cu tine, Diana. Simțindu-se în largul său, Caine se rezemă din nou de spetează, însă ochii lui rămaseră într-ai ei. De ce ți-e atât de greu să accepți asta?

- Nu mi-e greu. Adică îmi e, dar... „Mi-o face din nou“, își spuse ea, încruntându-se în cafea.

- Există trei motive, continuă el, reluându-și locul. Suntem familie, suntem asociați... Caine se opri,

privind-o cum se încrunta la vorbele lui. Și sunt atras de tine, încheie el simplu. Nu doar de chipul tău fascinant, ci de toate ciudățeniile minții tale.

- Nu am o minte ciudată, obiectă ea, apoi se ridică.

Își îndesă mâinile în buzunare și se îndreptă spre fe-reastră. Putea accepta faptul că erau asociați. Încerca să accepte familia fără să o înțeleagă complet, însă...

- Mă derutezi. Diana ripostă cu o pasiune bruscă, ce îi surprinse pe amândoi. Nu vreau să fiu derutată! Vreau să știu exact ce fac, de ce o fac și cum o fac. Dacă stau prea mult în preajma ta, îmi apar tot felul de goluri în minte. Făcu un gest, apoi își lăsă din nou mâna în jos. La naiba, Caine, nu-mi permit să te las să apari așa și să mă faci să uit lucruri chiar când încerc să le dau de cap.

O urmări cu calm, curios de izbucnirea ei temperamentală bruscă, apoi sorbi lent din cafea.

- Te-ai gândit vreodată să lași lucrurile să se rezolve de la sine?

- Nu. Scutură din cap. Mi-am lăsat viața în derivă prea mulți ani. S-a terminat.

- Cu alte cuvinte... Își lăsă cafeaua și se ridică, ținându-și gândește cu privirea. Din cauza unor circumstanțe pe care nu le-ai putut evita ai de gând să blochezi orice sentimente sau dorințe ai avea pentru mine deoarece nu se potrivesc cu planurile tale curente?

- Da, exact. Știind că nimic nu va ieși așa cum dorea ea, Diana își trecu o mână prin păr. Exact, repetă ea, clătinând din cap. Ești pe-aproape.

- Un caz foarte slab, doamnă avocat, comentă Caine, îndreptându-se spre ea. Aș putea să găsesc tot soiul de lacune interesante prin el.

- Nu mă interesează interogatoriul tău, spuse ea.

- Am putea soluționa extrajudiciar, sugerează Caine, apropiindu-se.

- Mai e și reputația ta, adăugă ea, făcând un pas înapoi. Nu se poate spune despre tine că ai încercat să îți ascunzi profilul de afemeiat.

- N-o să câștigi niciodată un proces doar cu dovezi circumstanțiale și zvonuri. Își așează mâinile pe umerii ei, masându-i ușor. Trebuie să îți construiești cazul pe ceva mult mai puternic. Sau... Îi mângâie blând cu buzele un obraz, apoi pe celălalt. Ai putea să încerci să ai încredere în mine.

Ea simțea cum slăbiciunea o cuprindea din nou și se strădui să își păstreze concentrarea.

- Sau aș putea la fel de bine să sar pe fereastră. Oricum ar fi, tot risc vreo câteva coaste rupte.

Dorindu-și să fi avut o oarecare apărare împotriva vulnerabilității ei, Caine se retrase. Chiar crezuse ce spusese. Dorea ca ea să aibă încredere în el, chiar dacă nu era sigur că el însuși avea încredere în el.

- Vrei promisiuni și garanții. Diana, nu ți le pot oferi. Însă, adăugă el, nici tu nu mi le poți oferi mie.

- Pentru tine e mai ușor, spusese ea, însă el o opri, clătinând din cap.

- De ce?

- Nu știu. Oftă prelung. Pur și simplu așa pare.

Își înăbuși nevoia să o strângă în brațe până când ar fi uitat că avea îndoieli, ar fi uitat orice rațiune. Își menținu cu efort blândețea mâinilor.

Nu era sigur de propriile lui motive; poate că până atunci nu fusese nevoie să le analizeze. Știa că dorea să îi arate lucruri noi: exaltare, distracție, pasiune. Ca un cavaler care dăruia zidurile pentru prințesa răpită, își spusese Caine cu tristețe. Oricum, putea să se gândească a doua zi la motive.

- Uite, îmbracă-te și petrece ziua cu mine. Nu ne-am cunoscut în cele mai bune circumstanțe. Ce-ar fi să ne dăm un pic de timp să vedem ce mai descoperim?

- Nu sunt sigură că vreau să știu ce aș mai putea să descopăr, mârâi ea.

- Să fi luat Justin tot sângele de parior, Diana?

Ochii lui erau atât de atrăgători când zâmbea. Se simți din nou slabă.

- Nu știu. Așa obișnuiam să cred.

- Și avocații nu sunt tot pariori care încearcă să găsească lacune în lege? ripostă Caine.

Umerii ei începuseră să se detensioneze, așa că el rezistă nevoii de a face altceva decât să își mențină mâinile blânde și prietenoase.

- Problema este probabil că în momentul ăsta nu gândesc ca un avocat. Apoi, complet relaxată, zâmbi. Dacă aș face-o, aș putea cita câteva precedente care ar demonstra ferm și fără urmă de îndoială că ar trebui să te dau pe ușă afară și să mă întorc în pat.

Caine se gândi o clipă, apoi dădu serios din cap.

- Am putea să ne contrazicem multe ore asupra acestui anumit punct din lege.

- Fără îndoială.

- Diana, o să fiu cât se poate de cinstit. Încă zâmbind, îi răsuci o buclă în jurul degetului. Dacă nu te îmbraci curând, o să-mi satisfac curiozitatea și o să aflu ce porți pe sub halatul ăla.

Ea ridică o sprânceană.

- Serios?

- Desigur, am putea negocia. Caine îi prinse gulerul între degetul mare și cel arătător. Dar mă simt obligat să te avertizez că sunt complet pregătit să trec de acest punct într-un viitor foarte apropiat.

- Dacă pui astfel problema, mă duc să fac un duș.

- Bine, eu îmi termin cafeaua. Caine o privi ieșind, lăsându-și ochii să se plimbe asupra locului în care halatul îi atârna peste coapse. Diana... ce ai pe sub halat?

Ea îi aruncă o privire plictisită peste umăr.

- Nimic, răspunse ea. Absolut nimic.

- Mă gândeam eu, murmură Caine, în timp ce ușa se închise în urma ei.

Diana deschise râzând ușa magazinului.

- Nu-mi vine să cred că ai făcut așa ceva. Chiar nu-mi vine să cred!

Caine intră după ea, lăsând în urmă frigul de afară.

- Era simplă chestiune de adevăr, spuse el cu blândețe. Chiar am văzut o lampă identică în centru, mai ieftină cu douăzeci de dolari.

- Dar chiar trebuia să-i spui asta femeii în fața vânzătorului?

Caine ridică din umeri.

- Ar fi mai înțelept din partea lui să își mențină prețurile competitive.

- Era să dea în apoplexie, își aminti Diana cu încă un chicotit înfundat. Aș fi murit de rușine dacă nu m-aș fi concentrat atât de mult să nu râd. N-o să mai pot să intru acolo vreodată.

- Eu oricum n-aș intra. Nu înainte să scadă prețurile.

Ea își scutură părul, își îngustă privirea și îl studie.

- Ai în tine o doză de scoțian mai mare decât arăți.

- Mulțumesc. Hai să aruncăm o privire.

Diana începu să se uite prin magazinul de antichități, jucându-se cu o colecție de câni de alamă, zăbovind lângă o vitrină de sticlă șlefuită.

- Chiar e vina ta că suntem de o oră la cumpărături și n-am cumpărat nimic. Chiar mi-a plăcut colțarul acela, spuse ea.

- Ne putem întoarce dacă nu găsești ceva care să-ți placă mai mult. Privește.

Găsise un set de pistoale de duel într-o vitrină. „Pistoale scoțiene“, își spuse Caine, ghemuindu-se să vadă mai atent. Da, sigur, își confirmă el, privind mânerul de alamă. Mânerul era realizat sub forma unui corn de berbec și avea o lucrătură în relief cu model celtic, cu incrustații de argint. Secolul al XVIII-lea, calculă el, văzând că piedica ambelor pistoale era pe dreapta. Tatăl lui le-ar fi iubit.

- Colecționezi așa ceva? întrebă Diana, suficient de curioasă cât să se aplece lângă el.

- Mmm. Tatăl meu.

- Sunt minunate, nu-i așa?

Caine întoarse capul, aruncându-i Dianei o privire la fel de concentrată precum cea cu care se uitase la pistoale.

- Nu multe femei ar privi o armă în felul ăsta.

Ea ridică din umeri.

- Fac parte din viața noastră, nu? Și nu uita că neamul meu a fost unul de războinici. Îl privi în ochi. La fel ca al tău. Zâmbind pe jumătate, ea își îndreptă din nou atenția spre arme. Desigur, n-o să găsești un comanș cu pistoale așa de elegante ca astea. Știi ce proveniență au?

- Scoțiene, murmură el, fascinat de ea mai mult ca niciodată.

- Așa se explică. Diana se ridică și îl privi încruntată. Și presupun că o să le cumperi, iar eu o să mă întorc acasă cu mâna goală. Observă vânzătorul venind spre ei. Cât te tocmești la preț, mă duc să mă uit pe-aici.

Îl lăasă acolo și se duse în partea opusă a magazinului. Cine s-ar fi gândit că îi va plăcea să își petreacă sâmbăta prin magazine? Cine s-ar fi gândit că va începe să îl considere pe Caine MacGregor un însoțitor și un prieten plăcut? Diana scutură din cap și își trecu un deget peste suprafața unui scrin. Cu cât stătea mai mult în preajma lui, cu atât îi era mai ușor să devină ea însăși. Nu mai era nevoie să fie Diana Blade de la Beacon Hill. Oh, era sătulă de femeia aceea corectă din punct de vedere social și politicoasă! Însă douăzeci de ani de instruire își lăsaseră amprenta. Cât va trece până să nu rămână surprinsă să se audă strigând? O doamnă nu ridică niciodată vocea.

Diana oftă cu regret. Muncise din greu să devină o doamnă, ideea de doamnă a mătușii ei. Toate regulile acelea stricte îi fuseseră băgate în cap. Chiar și atunci când le contestase, Diana le ascultase, revoltându-se doar sporadic și, recunoscuse ea, discret. Acele plimbări secrete pe care le făcuse fuseseră ieșirea ei de siguranță, păstrându-și pasiunile și emoțiile sub control. Nu poți schimba un stil de viață peste noapte, își reaminti Diana. Însă făcea progrese. Poate că determinarea

ei de a reuși în carieră era altă expresie a aceleiași revolte. Nu putea și nu dorea să fie un avocat la costum care nu făcea altceva decât să întocmească testamente și contracte. Dorea mai mult decât atât. La tribunal, putea să lase la vedere o parte din pasiunea ei. Acolo se accepta, ba chiar era considerată elocință. Prin cuvinte, putea lupta pentru crezul ei.

Dreptul o fascinase întotdeauna. Era larg și îngust, succint și nebulos. Însă îl găsisese întotdeauna solid, în ciuda unghiurilor sale infinite. Avea nevoie să reușească în acel domeniu, își dorea fervoarea, presiunea și gloria dreptului penal. Iar mintea ei reveni la Caine.

Și ea îl dorea. Diana recunoscuse asta o clipă, cât el se afla la o distanță sigură de ea. O făcea să simtă, să dorească, indiferent dacă ea voia sau nu asta. Acea plăcere ascuțită și dulce pe care i-o putea stârni el o tenta din ce în ce mai mult de fiecare dată. Poate acela era unul dintre motivele pentru care lupta împotriva ei. Era înspăimântător să nu aibă de ales; Diana știa asta mai bine decât mulți. Cunoscutese și înainte dorința și plăcerea, însă mintea ei rămăsese întotdeauna limpede. Însă nu și cu Caine. Și de aceea își promise să fie precaută. Foarte precaută.

Aruncă o privire în direcția lui și îl văzu examinând unul dintre pistoale. Ce ciudat era ca acea armă veche și frumoasă să arate atât de potrivit în mâinile lui. În el era ceva aristocratic, în parte cărturar, în parte... lup? Diana scutură rapid din cap la acel gând. Avea gânduri fanteziste. Însă, în timp ce îl studia, își spusese că vedea asta. În ochii lui se citeau inteligența... și pericolul. Era acel chip celtic subțire, cu o gură ce promitea să fie apri-gă sau blândă, în funcție de toanele lui.

Cu un secol în urmă ar fi luptat în dueli cu pistoale în loc de cuvinte, cugetă ea. Și ar fi câștigat la fel de multe dintre ele. Sub lustrul pe care i-l dăduseră bogăția și educația lui, se afla ceva nu tocmai civilizat. Diana recunoscuse asta pentru că era valabil și pentru ea, nu doar

pentru Caine. Combinația ar putea duce la ceva mai sălbatic decât și-ar fi dorit oricare dintre ei.

Caine întinse mâna cu pistolul, ca să îi încerce greutatea. Se întoarse spre ea și o privi cu ochi reci, periculoși. Sub privirea lui insistentă, Diana simți dorințele copleșind-o, încercă acel ghimpe violent, deja familiar, al luptei dintre intelect și emoție. Bătălia fu mai lungă de data asta, iar rezultatele, mai puțin sigure. În clipa în care intelectul preluă din nou controlul, ea era deja slabă și tulburată, ca și când gura lui fusese pe a ei, cu trupul ei cunoscând, în sfârșit, plăcerea mâinilor lui.

Precauție, își reaminti Diana și se întoarse din nou.

Încă privind absentă în jur, examinează un scaun mic capitonat. Un scaun de doamne, își spuse ea, privindu-i brocartul albastru-deschis, încă în stare excelentă. Promitea, își spuse ea, întorcând eticheta discretă cu prețul. După ce văzu prețul, Diana își spuse că promitea cu siguranță. Iar când se ridică să caute vânzătorul, zări biroul.

Era ce trebuia; perfect. Cu un oftat ușor de încântare, începu să îl cerceteze. În stare bună, din lemn de cireș elegant, biroul avea dimensiunea și liniile pe care sperase să le găsească. Muchia tăbliei era sculptată cu cochilii, suficient de frivole cât să o facă să zâmbească în timp ce își trecu degetul peste ele. Complet diferit de cel din lemn de pin din secolul XX care reprezenta standardul lui Barclay pentru personalul lui. Sertarele aveau mânere de alamă ornamentate, iar în interiorul lor se simțea mirosul de lemn de cireș.

„Al meu“, își spuse ea rapid, posesiv. Diana și-l imagina deja în fața șemineului din biroul ei, încărcat cu dosare.

- Văd că l-ai găsit.

Diana zâmbi și îi prinse brațul lui Caine.

- E minunat, nu? Exact ce îmi imaginam. Își mări strânsoarea și își așeză cealaltă mână pe mâna lui. Trebuie să îl am.

Lui i se păru drăguț să vadă cum Diana Blade cea practică își pierde capul pentru o piesă de mobilier. Caine își împleti degetele cu ale ei și privi eticheta cu prețul de pe colțul biroului, apoi se uită din nou în ochii ei aprinși.

- Încearcă să nu pari atât de nerăbdătoare, îi spuse el sec. Vine vânzătorul.

- Dar eu...

- Ai încredere în mine. Își înclină capul și o sărută rapid. Da, e drăguț, iubito, spuse el pe un ton diferit. Însă trebuie să fii practică.

- Caine...

- Pot să vă ajut cu ceva?

Caine îi zâmbi prietenos vânzătorului care îi arătase pistoalele.

- Doamnei îi place biroul. Dădu scurt din cap. Dar...

- O piesă excelentă, spuse vânzătorul, întorcându-se spre Diana. Doar nu vânduse de peste zece ani fără să știe cui să se adreseze. Priviți incrustațiile. Nimeni nu mai face așa ceva astăzi.

- Este exact ceea ce căutam.

Îi zâmbi plină de bunăvoință. El deja o vedea scriind cecul.

- Diana. Caine își trecu brațul pe după umărul ei, strângând-o ceva mai tare decât ar fi fost necesar. Înainte ca ea să apuce să protesteze, el o sărută ușor pe tâmplă. Vom avea nevoie de alte câteva piese, ai uitat? Biroul e foarte frumos, dar la fel era și celălalt la care ne-am uitat.

Ea deschise gura să-i spună enervată că nu s-au mai uitat la altul, apoi îi surprinse lucirea din ochi.

- Mda, așa e. Dar chiar îmi place asta... Diana se opri, într-un moment de inspirație. Și scaunul de acolo, continuă ea, arătând spre scaunul micuț cu brocart albastru.

- Încă o alegere excelentă, doamnă. Vânzătorul deja se gândea că, în cele din urmă, va fi o dimineață minunată. Atât de potrivit pentru o doamnă, la fel ca biroul.

Diana oftă, pipăind cu drag suprafața biroului. „Sper că știe ce face“, își spuse ea încruntată, apoi îl privi pe Caine.

Acesta zâmbi și o bătu pe umăr.

- Dar o să ai nevoie și de un scaun pentru birou și de lampa potrivită. Aproape că ai putea să le cumperi cu diferența de preț dintre biroul ăsta și celălalt.

- Ai dreptate. Cu efort, Diana îi aruncă vânzătorului un zâmbet apologetic. Știți, îmi mobilez biroul. Și am nevoie de atât de multe lucruri.

- Înțeleg perfect. Începu să se întrebe dacă va pierde și pistoalele. Pistoalele, biroul, două scaune și o lampă... Ne place să asortăm mobila potrivită cu oamenii potriviți, îi spuse el pe un ton mai degrabă infatuat. Ce-ar fi să vorbesc cu managerul? Sunt sigur că vom ajunge la o înțelegere.

- Ei bine... Caine îi ciupi brațul, să o împiedice să accepte prea rapid. Diana se stăpâni cu greu să nu îl împingă cu cotul. Dragul meu, nu strică să vedem, spuse ea pe un ton dulce, care nu se potrivea cu ochii ei.

- Cred că ai dreptate. Caine îi aruncă un zâmbet când îi întâlni privirea ucigașă. Ne uităm la lămpile acelea cât vorbiți cu managerul, îi spuse el vânzătorului.

- Dacă pierd biroul din cauza ta, îi spuse Diana printre dinți în timp ce vânzătorul se duse în grabă în spatele magazinului, te ucid.

- O să-ți economisesc zece la sută, îi răspunse el pe un ton firesc. Iar tu îmi vei face cinste cu prânzul. Caine se opri în fața unei lămpi subțiri de alamă, cu abajur mat în formă de pâlnie. O să fie mai dispuși să negocieze dacă cred că amândoi vom cumpăra de la ei. Ce părere ai de asta? Întrebă el, trecându-și mâna peste baza lămpii. Se potrivește cu biroul meu.

- Da, e minunată. Mângâie abajurul delicat, apoi îl privi. Ți place să te tocmești, nu?

- E în sângele meu. Tatăl meu trăiește din asta.

- Și încă foarte bine, murmură Diana. Te avertizez, adăugă ea, o să cumpăr biroul acela cu sau fără tocmeală.

- Voi ai și scaunul sau inventai?

- Da, îl vreau. Diana râse fără să vrea. Nu sunt atât de prefăcută ca tine.

- Stai pe lângă mine și vei învăța.

- Ei bine. Vânzătorul veni în spatele lor, cu un zâmbet strălucitor. Cred că putem ajunge la niște termeni foarte amiabili.

Cincisprezece minute mai târziu, Diana era afară, roșie la față în egală măsură de frig și de plăcere.

- Cum ai știut că ne va face reducere cu zece la sută?

- Din experiență, răspunse Caine simplu și o luă de mână.

- Cred că de acum înainte o să merg la cumpărături cu o abordare complet diferită. Își dădu părul pe spate și îi zâmbi. Mulțumesc pentru lampă, a fost drăguț să mi-o cumperi tu. Și presupun că pistoalele vor ajunge la tatăl tău?

- Aha. În curând vine ziua lui.

- Pentru tine nu ai cumpărat nimic, spuse ea. Nu vrei nimic?

- Ba da. Se întoarse și o cuprinse în brațe, apăsându-și gura pe a ei.

Trotuarul era plin de oameni ieșiți la cumpărături, care își făceau loc pe lângă ei ridicând din sprânceană sau râzând înfundat. Diana nu observă nimic. Aerul iernii era tăios, îi înțepa obraji și îi ciufulea părul. Însă ea nu îl simțea. Două femei se opriră o clipă să-i privească.

- Nu-i așa că e minunat? spuse una dintre ele oftând.

Diana nu auzi nimic. Măinile ei ajunseseră pe fața lui, iar prin pielea subțire a mânușilor îi simțea linia maxilarului, forma obrazilor. Lup, își spuse ea din nou. Nu știi când sare.

- Neprețuit, murmură Caine, luând-o de acolo.

Diana scoase un oftat prelung și privi în jur.

- Îți place să se holbeze lumea, nu?

El râse și o luă din nou de mână, apoi merse mai departe.

- Chiar n-a fost vreo problemă. Mergem să luăm prânzul?

Încercă să se simtă nervoasă, dar nu reuși.

- Cred că îți datorez asta.

- Să fii sigură. Știu un loc după colț.

- Charley's! exclamă Diana, surprinsă când Caine o trase spre ușă.

- Au un chili excelent.

- Da, știu. Am descoperit asta abia la facultate.

Aveau prea multe gusturi comune, își spuse Diana, simțindu-se incomod, apoi intrară în căldura și zgomo-tul restaurantului.

Văzând-o încruntată, Caine își trecu o mână prin părul ei răvășit de vânt.

- Nu-ți place aici?

- Ba da. Întotdeauna mi-a plăcut aici. Scutură rapid din cap, înlăturând starea de disconfort. Mă gândeam la altceva. Apoi, când își reveni, îi zâmbi. Cum îți place chili?

- Iute.

Diana râse și își scoase haina.

- Și mie la fel. Atât de iute, încât aproape îmi cauterizează corzile vocale.

Atmosfera era una pur victoriană, cu portrete în rame aurite și bar lung, cu bare de alamă. În timpul anilor de facultate se mai oprea aici din când în când, sigură că n-o să dea peste vreun prieten apropiat de al mătușii Adelaide. Aceștia preferau eleganța discretă de la Ritz Cafe. Chiar când se așeza în fața lui Caine, un grup de la bar începură să cânte lasciv.

- Ce zici de niște vin? Se întinse peste masă și îi luă mâinile. O să te încălzească.

- Aha. Unul roșu și tare. Își lăsă mâinile în ale lui în timp ce el dădea comanda. În acea după-amiază avea de gând să se bucure de compania lui, de apropierea de el. Luni de dimineață va reveni la treabă. Povestește-mi despre familia ta, spuse ea brusc. MacGregor are o reputație aproape mitică în Boston.

Caine chicoti și își trecu un deget peste dosul mâinii ei.

- Cred că va trebui să îi cunoști în persoană pe ceilalți ca să vezi cât e adevăr și cât e ficțiune. Tatăl meu e un scoțian roșcat și uriaș, care probabil încă s-ar mai lupta până la moarte cu un Campbell. Poate să bea jumătate de litru de whisky fără să clipească, însă își ascunde trabucurile de mama. Ne sună pe fiecare regulat să ne cicălească - de dragul mamei, zice el - că nu adăugăm nimic la linia MacGregor. „Mamei tale i-ar plăcea să lege un nepot pe genunchi“, făcu Caine cu un accent scoțian perfect.

Diana râse, iar chelnerul le aduse vinul.

- Și mama ta ce părere are?

- Mama e o persoană foarte relaxată, aproape la polul opus față de tata. El urlă, ea comentează. Și, în felul lor, amândoi sunt uimitor de eficienți.

Fără să-și dea seama, începu să se joace cu brățara subțire de aur de la încheietura mâinii ei. Diana conștientiză senzația, apoi încercă, așa cum o mai făcuse, să ignore plăcerea de a-i simți degetele aspre mângâindu-i pielea.

- Am văzut-o doar de două ori pierzându-și stăpânirea de sine, continuă Caine, pe jumătate pentru sine însuși. O dată s-a întâmplat să fiu la spital când a pierdut un pacient. Până atunci crezusem întotdeauna că își aborda munca strict profesional, aproape cu răceală. După aceea mi-am dat seama că pur și simplu nu își aducea munca acasă. Apoi, când a fost răpită Rena...

Văzând schimbarea din ochii lui, Diana își strânse degetele pe ale lui.

- Probabil a fost un iad pentru voi toți. Toate orele acelea de așteptare, fără să știți dacă era bine.

- Mda. Caine îndepărtă furia pe care încă o mai simțea și își ridică paharul. Și mai e Alan. Seamănă mai degrabă cu mama; foarte calm și răbdător. Chiar și după ce-am crescut alături de el încă sunt surprins când își

pierde cumpătul. Uiți că are așa ceva până când iese la suprafață și te doboară.

Diana îl privi, lăsând vinul să îi încălzească tot trupul.

- Te certai des cu el?

- Destul de des, răspunse el, încuviințând din cap. Mai mult cu Rena, cred. Avem firi mai asemănătoare. Și, murmură el aducându-și aminte, are un croșeu de dreapta dat naibii.

Diana surprinse urma de mândrie din vocea lui și îl privi lung.

- Doar n-ai făcut box cu ea, nu?

Caine rânji în fața uimirii din tonul ei și îi mai turnă vin.

- Au existat momente în care am dorit să fac mai mult decât doar să mă apăr. Și, pentru numele lui Dumnezeu, au existat momente în care a meritat să o fac knock-out. Rânjetul său deveni mai larg, în timp ce Diana continuă să îl privească cu un amestec de oroare și fascinație. Nu, n-am bătut-o rău vreodată, însă asta pentru că era cu aproape patru ani mai mică și mult mai plăpândă. Nu prea am considerat-o pe Rena fată înainte să împlinească paisprezece ani. Și atunci, murmură el, a fost o mare surpriză.

„Îi iubește pe toți“, își spuse Diana, „și pare atât de ușor pentru el să o facă.“

- Ai avut o copilărie fericită, comentă ea, apoi coborî privirea în paharul de vin. Înainte eram geloasă din cauza asta. Știi, a fost ciudat când m-am dus să vorbesc cu Justin. Cu cât eram mai furioasă, cu atât distanța dintre noi părea să se micșoreze. Râse și clătină din cap. Apoi, când n-am mai fost furioasă, distanța dispăruse. Am fost furioasă și pe tine, adăugă ea, ridicând din nou privirea. Pentru că te-ai băgat și pentru că aveai dreptate. Chiar te-am detestat pentru că aveai dreptate.

- E un obicei prost al meu, spuse el, în timp ce li se servea chili. Nu prea pot să scap de el.

Ea scoase un pufnet complet nepotrivit pentru o doamnă și ridică furculița.

- Încep să cred că mi-ar plăcea să te am adversar la tribunal.

- Ciudat, și eu m-am gândit la asta. Ar fi un meci interesant, spuse el după ce luă prima îmbucătură. Îi aruncă un zâmbet ștrengăresc. Cum e chili-ul tău?

- Excelent. Diana își menținu privirea la același nivel cu a lui în timp ce măncă. Spune-mi, domnule avocat, ești atât de sigur că ai câștiga?

- Nu prea pierd.

- Ah, sindromul Perry Mason.

Când el izbucni în râs, Diana descoperi că era mai încântată decât ar fi trebuit de acel sunet. Era prea simplu să își uite propriile reguli când era în preajma lui. Își ridică paharul gânditoare și studie nuanța roșie și caldă a vinului.

- Poate că, la urma urmei, ar fi trebuit să aplic la un post la procuratură, continuă ea. Dacă aș fi lucrat pentru stat, am fi fost sortiți să ne încrucișăm săbiile mai devreme sau mai târziu.

- Oricum o vom face, murmură el. Cu toate că, poate, nu la tribunal.

- Poate, încuviință ea, simțind din nou fiorii emoției. Încercă să lupte împotriva lor, suficient de sinceră cât să le recunoască prezența, însă prea precaută ca să le dea frâu liber. Însă n-aș fi prea sigură de câștig.

- Poate că, atunci când se dă verdictul, spuse încet Caine, vom fi câștigat amândoi.

- Juriul nu poate ajunge la un verdict?

El zâmbi din nou, apoi îi duse mâna la buze. Sărutul lui fu ușor și încrezător.

- Dreptate.

capitolul 6

După ce își petrecu o seară analizând raportul poliției și toate notele pe care i le dăduse Caine despre Chad Rutledge, Diana nu mai era atât de sigură că MacGregor

îi făcea o favoare dându-i cazul. Era unul încurcat, cu mai multe dovezi împotriva clientului ei potențial.

Acesta nu fusese nici pe departe un exemplu de cooperare când fusese ridicat. Ba chiar, își aminti Diana în timp ce trecu din nou prin dosar, sărise să îl bată pe unul dintre polițiștii care îl arestaseră. Chad respinsese acuzațiile de viol, apoi pretinsese că avuse relații intime cu Beth Howard, presupusa victimă, în mod repetat în decurs de șase luni. Ea negase totul, susținând că îl cunoștea doar în treacăt.

Încă dinainte ca rapoartele medicale să fi confirmat acest lucru, el recunoscuse că făcuse sex cu ea în noaptea de dinaintea presupusului viol. Când mama lui Beth a adus-o la spital pentru controlul medical, fata era plină de vânătași și isterică. Chad avea încheieturile degetelor julite. Și totuși, Caine îl credea.

Diana închise dosarul oftând, apoi își frecă nasul. Își făcuse o părere proprie. Chad urma să fie adus din moment în moment în sala de discuții. Privind în jur la pereții verzi și murdari, Diana se gândi că dimineața frivolă de sâmbătă pe care o petrecuse cu Caine cu doar câteva zile în urmă era la ani-lumină distanță. Acea parte a slujbei ei nu avea vreo legătură cu alegerea biroului potrivit.

Ușa masivă cu fereastra micuță și groasă se deschise. Diana îl văzu pentru prima dată pe Chad Rutledge.

- O să fiu afară, domnișoară Blade, îi spuse gardianul după ce Chad se trânti pe un scaun în partea laterală a mesei.

- Mulțumesc.

Îi făcu semn să iasă fără să îl privească, concentrându-și atenția la clientul ei. Arăta mai tânăr decât în fotografiile poliției, însă avea același chip dur și frumos, iar părul negru și des. Ea îl privi în ochi. Aceștia se uitau lung drept la ea, posaci, lipsiți de interes. Apoi îi privi mâinile. Le încheșta și le descheșta încet, ca și când încerca să rezolve o problemă.

„Poți minți cu ochii, dar nu și cu mâinile.“ Diana se rezemă de spătar, amintindu-și cuvintele lui Caine. Băiatul era speriat de moarte.

– Sunt Diana Blade, spuse ea scurt. Descoperi că nervii ei nu erau atât de tari pe cât ar fi vrut. O să preiau cazul tău, dacă și tu ești de acord.

Chad ridică din umeri, fără să spună nimic.

– Domnul MacGregor a vorbit cu tine și cu mama ta înainte, însă volumul său de lucru nu îi permite să acorde cazului tău timpul și atenția necesare ca să-ți asigure cea mai bună apărare.

– Și ce fel de treabă o să facă o femeie în apărarea unui tip acuzat de viol? Întrebă Chad privind spre perete.

– O să primești cea mai bună apărare pe care pot să ți-o acord, indiferent de sexul tău sau al meu, i-o întoarce Diana. I-ai spus povestea ta domnului MacGregor, acum aș vrea să mi-o spui mie.

Chad își trecu atent cotul peste spătarul scaunului de lemn.

– Ai o țigară, draguțo?

– Nu.

Înjură și scoase o țigară fără filtru, îndoită, din buzunarul cămășii.

– Cel puțin mi-a dat-o pe una care arată bine.

Chad se întoarce pentru prima dată spre ea și o privi. În ochii lui era o provocare în timp ce o scruta cu privirea din cap până-n picioare, zăbovind intenționat asupra sânilor ei. Diana așteaptă până când ochii lui priviră din nou într-ai ei.

– Ce-ar fi să lăsăm prostiile și să trecem la treabă?

Privirea lui lascivă se transformă într-una de surpriză, apoi de enervare.

– Ascultă, în dosarul de acolo ai raportul poliției. Ce altceva îți mai trebuie? Aprinse un chibrit cu un gest rapid și nervos, apoi trase cu sete din țigară.

– Spune-mi ce s-a întâmplat pe 10 ianuarie. Diana scoase o agendă și un stilou din servietă, apoi așteaptă.

Irosești timpul meu, Chad, spuse ea într-un final. Și banii mamei tale.

El îi aruncă o privire furioasă, apoi scoase un nor de fum.

- Pe 10 ianuarie m-am trezit, am făcut un duș, m-am îmbrăcat și m-am dus la serviciu.

Ignorându-i toanele beligerante, Diana începu să ia notițe.

- Ești mecanic la Mayne's Garage?

- Exact. El îi rânji din nou lasciv. Ai vrea să-ți fac reglajul?

Îi putea citi după ton expresia feței și nu se deranjă să ridice privirea.

- Ai fost toată ziua la garaj?

- Da. Ridică din nou din umeri la lipsa ei de reacție. Am avut un Mercedes pentru revizie generală. Eu mă ocup de mașinile străine.

- Aha. La ce oră ai terminat?

- Șase. Chad se răsuci în scaun și inhală și mai mult fum.

- Unde ai fost după aceea?

- Acasă și am mâncat ceva.

- Apoi?

- Apoi am ieșit în oraș... la agățat. Zâmbi din nou, afișând un incisiv ușor strâmb. Să dau o raită pe la femei.

- Și cât ai stat... la agățat?

- Vreo două ore. Chad trase cu atâta putere din țigară, că îi înroși vârful. Apoi am violat-o pe Beth Howard.

Diana continuă să scrie fără să își întrerupă ritmul, însă simți un fior până în tălpi.

- Te-ai hotărât să îți schimbi declarația?

El se rezemă din nou în scaun, însă își strânse mâna stângă într-un pumn.

- Mă gândesc că n-o creadă nimeni tâmpeniile pe care le-am spus înainte.

- În regulă, povestește-mi. Ridică privirea văzând că rămâne tăcut. Povestește-mi despre viol, Chad.

- Te excită să asculți povești din astea?

- Ai luat-o cu mașina?

- Da. Țigara ajunsese cât vârful unui deget când, în sfârșit, o stinse. Mergea acasă de la film și m-am oferit să o duc cu mașina. Am fost colegi de liceu. M-a recunoscut, așa că a urcat. Am vorbit un timp, prostii despre ce-am făcut după absolvire, și ne-am continuat drumul. Îmi plăcea cum arăta, așa că am mințit-o că trebuia să iau ceva de la garaj.

- A venit cu tine la garaj fără să se împotrivească?

Scoase rapid limba ca să își umezească buzele. Deasupra lor deja se vedea un strat subțire de sudoare.

- I-am spus că trebuia să iau niște unelte. Când am ajuns acolo am sărit pe ea.

- Iar ea s-a împotrivit?

- Da, a trebuit să o caftesc puțin.

Își băgă mâna în buzunar și scoase altă țigară turtită. Diana văzu că îi tremurau degetele.

- Și apoi?

- Apoi i-am sfâșiat hainele și am violat-o! Explodă el. Ce dracu' vrei? Toate detaliile grafice?

- Cu ce era îmbrăcată?

El își trecu o mână prin păr.

- Un pulover roz, mârâi el. Cu dungi gri.

- Ești sigur?

- Da, da sunt sigur. Un pulover roz cu guleraș alb și dungi gri.

- Și le-ai sfâșiat, insistă Diana, încă scriind. Le-ai rupt?

- Da, am spus că am făcut-o.

Diana își lăsă jos stiloul și îl privi în ochi.

- Chad, hainele ei nu erau rupte.

- Am spus că le-am sfâșiat! Știu și eu ce dracu' am făcut. Își șterse cu dosul palmei umezeala de pe buze, apoi își trecu limba din nou peste ele. Cucoană, eu am fost acolo, tu nu.

- Hainele lui Beth Howard nu aveau nimic când a ajuns la spital.

Acum mâna îi tremura vizibil.

- Le-a schimbat, atâta tot.

- Nu, nu le-a schimbat, spuse Diana încet, pentru că nu le-ai rupt. La fel cum nici n-ai violat-o. De ce încerci să mă convingi că ai făcut-o?

Chad își sprijini coatele pe masă, apăsându-și podul palmelor pe ochi.

- Dumnezeule, nu fac nimic cum trebuie.

Diana îi studie creștetul capului și ascultă sunetul respirației lui greoaie, care umplea cămăruța.

- Și nici nu i-ai făcut tu vânătăile de pe față, nu?

Încet, cu ochii încă acoperiți, scutură din cap

- Nu i-aș face rău lui Beth.

- O iubești?

- Da. Ce rahat e toată povestea asta!

- Ia-o de la capăt, porunci Diana. Și de data asta încearcă să spui adevărul.

Chad oftă, își lăsă mâinile în jos și începu.

El și Beth fuseseră la același liceu, însă abia dacă știau unul de existența celuilalt. Făceau parte din grupuri diferite. El era ocupat să-și promoveze imaginea de tip dur, ea fusese majoretă. Apoi, într-o zi, în urmă cu șase luni, ea își adusese mașina la Mayne's la reparat și totul se întâmplase dintr-odată.

Au început să iasă împreună, tatăl ei nu a fost de acord și i-a spus să rupă relația. Au continuat să se vadă în secret.

- Era ca un joc, știi? Chad râse tremurat și își trecu din nou mâna prin păr. Nici măcar prietenii mei nu știau; și nici ai ei. Ea spunea că mergea la bibliotecă, sau la film, sau la cumpărături și mai ciupeam niște timp împreună. Dacă ea putea scăpa câteva ore noaptea, veneam la garaj, ne încuiam înăuntru și făceam dragoste. Strângeam bani ca să ne putem căsători.

- Și ce s-a întâmplat în noaptea în care ai fost arestat?

- Ne-am certat. Beth mi-a spus că nu mai voia să continuăm așa. Nu-i păsa că nu aveam destui bani sau nu aveam unde să locuim, dorea să ne căsătorim imediat. Nu voia să asculte. A început să plângă, iar eu să mă răstesc. Am lovit cu pumnul în nenorocitul de zid. Privi

în jos, ca și când s-ar fi așteptat să vadă încă vânătaia. Apoi a urcat în mașină și a plecat. Eu m-am dus să beau câteva beri, apoi m-am întors acasă. Apoi au venit poliștii. Dumnezeuule, la început am fost atât de speriat, totul a venit ca o tornadă.

- De ce crezi că te acuză de viol?

- Știu de ce. Ochii săi nu mai erau beligeranți, ci neajutorați. Mi-a trimis în secret un bilet prin mama. Când a ajuns acasă în noaptea aceea, Beth era încă supărată. Tatăl ei s-a luat de ea și, în timp ce se certau, i-a spus totul. El a înnebunit. A bătut-o, a jignit-o. A speriat-o de moarte. Îmi spune că a amenințat să ne ucidă pe amândoi dacă nu face exact ce îi spune el. Beth e suficient de speriată cât să creadă că vorbește serios. Chad răsuflă prelung și începu să se joace din nou cu mâinile. Când mama ei a ajuns acasă, Beth era isterică. Bătrânul i-a spus povestea și a chemat poliția, iar mama ei a dus-o la spital.

- Unde e scrisoarea?

- Am aruncat-o. Chad clătină din cap văzând expresia Diane. Nici mama nu știe ce era în ea, pentru că era sigilată. Nu cred că ar fi făcut-o dacă n-ar fi crezut că poate e ceva între mine și Beth de ceva timp.

- Dacă îți scrie din nou, vreau să păstrezi scrisoarea.

- Ascultă, nu vreau s-o mai rănesc. Când m-au luat, am fost foarte speriat. Însă am fost și furios. Am crezut că a făcut-o ca să mă pedepsească. Scutură din nou din cap, îndreptându-și umerii. O să rezist câțiva ani în închisoare.

- Îți place celula ta, Chad? întrebă Diana pe un ton poruncitor, împingându-și notițele în lături și aplecându-se înainte. Asta nu e nimic comparativ cu penitenciarul de stat.

El înghiți, cu buzele tremurând.

- O să mă descurc.

- Acolo chiar sunt violatori, spuse ea cu răceală. Criminali. Bărbați care te-ar rupe în două fără să stea

pe gânduri. Și cum crezi că o să se simtă Beth știind că tu ești închis acolo și de ce?

- O să fie bine și ea. Un firicel de sudoare se prelinse pe obrazul lui. Nu o să fie un timp prea lung.

- Vrei să riști douăzeci de ani din viața ta? Vrei ca tatăl ei să scape după ce ți-a înscenat povestea asta? Maturizează-te! îi ordonă ea nervoasă. Asta nu mai e un joc. O să treci printr-un proces pentru viol. Pedepsa maximă e închisoare pe viață. Chad deveni alb ca varul și nu spuse nimic, însă Diana văzu mișcările convulsive ale gâtului său. Va trebui să stai pe scaunul martorilor, și la fel și Beth. Și va trebui să spui exact ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Dacă minți, amândoi veți fi acuzați de sperjur.

- Dacă pledez vinovat...

Diana își băgă agenda în servietă.

- Dacă vrei să faci pe eroul pentru că prietenei tale îi e frică de tatăl ei, atunci găsește-ți alt avocat. Nu apăr idioți.

Dădu să se ridice, însă mâna lui îi prinse brațul.

- Pur și simplu nu mai vreau să o rănesc. E îngrozitor de speriată.

- A fost rănită, spuse Diana sec. Și va continua să fie speriată până când va spune adevărul. Sau poate nu crezi că într-adevăr te iubește.

Degetele lui se strânsură pe brațul ei, însă Diana nici nu clipi. După o clipă se relaxară.

- Spune-mi ce trebuie să fac.

O parte din tensiunea din umerii ei dispăru.

- Perfect.

O oră mai târziu, când Diana intră în birou, se simțea epuizată. Lucy ridică ochii, o privi lung, apoi se opri din scris.

- Arăți de parcă ți-ar prinde bine niște cafea.

Diana îi aruncă un zâmbet obosit.

- Se vede?

- Da. Ce-ar fi să îți pun cafea și... Telefonul sună înainte ca ea să își termine propoziția.

- E în regulă, Lucy, răspunde. Mă ocup eu de cafea.

În drum spre bucătărie, Diana își lasă haina. Încă vedea chipul palid și speriat al lui Chad, mâna lui ridîcându-se la buzunar să scoată o țigară după ce nu mai avea nici una.

Și cum se simțea Beth Howard? se întrebă Diana, aruncându-și haina într-o parte și aprinzând plita. „Dacă aș putea ajunge la ea“, își spuse ea cu un oftat frustrat. Ar fi ultimul lucru pe care l-ar permite procurorul sau tatăl ei. Chad va trebui să aștepte să meargă la tribunal.

Frecându-și ceafa ca să înlătore durerea, Diana privi pe fereastra de deasupra chiuvetei, uitând deja de cafea. Cu puțin noroc, putea scoate adevărul de la Beth Howard în timpul preliminarelor. Însă dacă fata era atât de înspăimântată de tatăl ei... dacă nu îl iubea pe Chad, ci doar se juca... Cu un oftat, Diana privi o pasăre care ciugulea peluza căutând hrană. Prea mulți de dacă și la mijloc era viața băiatului.

- O dimineață grea? întrebă Caine din prag.

Diana se întoarce.

- Da. Dumnezeu, realizează că era fericită să îl vadă. Fericită să știe că exista cineva cu care putea să vorbească și care putea să înțeleagă măcar în parte cum se simțea. Ești ocupat?

Caine se gândi la servieta de sus de pe biroul său, însă clătină din cap.

- Nu mi-ar strica o cafea. Scoase două cani din suporturile lor și turnă. Te-ai întâlnit cu Chad Rutledge în dimineața asta.

- Oh, Caine, bietul băiat! Diana se lasă pe un scaun la măsută, iar el adăugă lapte într-una din cani. A intrat imitându-l pe Brando în tinerețe, ca un tip dur de cartier, cu degete care tremurau, adăugă ea cu un murmur.

- Ți-a dat bătăi de cap? Caine își lasă cafeaua și se așează în fața ei.

- A încercat la început. Își îndepărtă cu un oftat părul de pe față, ținându-l în loc o clipă și lăsându-l să cadă din nou. Apoi mi-a spus că a violat-o pe Beth Howard.

Cana lui Caine se opri în aer, în drum spre buzele lui.

- Poftim?

- Mi-a mărturisit, spuse ea, încălzindu-și mâinile pe cană. Foarte firesc, ca și când ar fi fost ceva ce se decise-se să facă pentru că era cam plictisit. Cu cât vorbea mai mult, cu atât mâinile îi tremurau mai tare.

Caine sorbi lent și clătină din cap.

- Nu are logică.

- Așa am crezut și eu. Diana încercă să bea, însă simțea încă noduri în stomac. L-am presat să îmi dea detalii și atunci s-a pierdut. A încercat să mă convingă că a ademenit-o la garajul unde lucra, apoi a caștit-o și a violat-o.

Caine își încreți și mai mult fruntea.

- Asta se potrivește cu povestea fetei.

- Chad a spus că i-a rupt hainele... că le-a sfâșiat.

- Hainele ei nu erau sfâșiate.

Diana îi aruncă un zâmbet imperceptibil.

- Exact. Totul a fost o poveste inventată de el ca s-o protejeze.

Caine se rezemă și scoase o țigară.

- Spune-mi.

Diana îi relată întreaga conversație exact, punct cu punct. În tot acest timp Caine nu spuse nimic, însă urmări emoțiile de pe chipul ei. Se străduia să nu se implice personal, însă, concluzionă el, era deja prea târziu.

- Dacă tot ce a spus Chad e adevărat, spuse el gânditor după ce ea termină de vorbit, fata o să se piardă în boxă.

- Îl cred. Voia să pledeze vinovat ca să o țină departe.

Privirea lui Caine se înăspri.

- Și ce-ai făcut?

- L-am forțat să renunțe. Diana închise ochii o clipă. Nu știu cum îl va afecta procesul pe el sau pe fată dacă se ajunge atât de departe. Am o listă a prietenilor lor

apropiați. Chad pare să creadă că el și Beth au ținut secretă relația, însă există șansa ca în șase luni cineva să fi aflat ceva. Sunt atât de tineri. Diana își îndepărtă părul și se ridică, îndreptându-se din nou spre fereastră. Oh, Dumnezeuule, Caine, am fost atât de dură cu el!

„Prințesa a ieșit dincolo de zidurile castelului“, își spuse el. Iar el își dorise asta, chiar o împinsese la asta. Și totuși atunci, văzând emoția brută din ochii ei, simți nevoia să o scoată și mai mult afară și, în același timp, să o trimită înapoi în siguranță. Când cochilia se crapă și se sparge e întotdeauna durere. Vorbi grijuliu, încercând să joace rolul colegului:

- Diana, știi că nu ne putem trata întotdeauna clienții cu mânuși. La mijloc e însăși viața lui.

- Știu. Ea își lipi o clipă fruntea de geam. Nu e simplu să realizezi brusc că poți fi crud, că poți să stai jos liniștit și să biciuiești pe cineva cu vorbe. Era palid, înjura, tremura. Nu i-am oferit nici urmă de milă.

- Lai oferit exact ceea ce îi trebuia. Caine se ridicase fără ca ea să îl audă, însă nu se apropie de ea. De data asta nu era chiar sigur cum să o facă. Acum te consumi pentru că ai făcut ceea ce trebuia să faci. Mama lui o să îi ofere milă. Tu trebuie să îi oferi cea mai bună apărare, cu orice preț.

- Știu. Pasărea încă era acolo, bâjbâind prin iarbă, hotărâtă să găsească ceea ce căuta. Chiar dacă asta înseamnă să o sfâșii pe fata aceea în boxă. Pe tatăl ei aș vrea să pun mâna, mârâi ea. Chiar și atunci când se va afla totul, nu cred că va primi mai mult decât o palmă peste mână și o condamnare cu suspendare pentru falsificarea unui raport de poliție. Iar băiatul acela de nouăsprezece ani stă îngrozit într-o celulă.

Caine își reprimă cu fermitate nevoia de a o alina.

- Diana, nu e Justin.

Ea scoase o răsuflare prelungă și tremurată.

- Sunt chiar atât de transparentă?

- Pe moment.

- A fost greu să nu compar. Își ridică brațele și se îmbrățișă, ca și când ar căuta ceva solid. Avea aceeași insolență dură, ciudat de atrăgătoare, pe care mi-o aminteam la Justin adolescent. Iar când m-am gândit la el așteptând în acea celulă, mi-a fost prea ușor să văd cum a fost pentru Justin. Și m-am întrebat... Râse scurt. M-am întrebat dacă nu cumva asta e tot o întorsătură a sorții de care vorbeai.

- O să-ți pierzi obiectivitatea, Diana. Vocea lui era dură și lipsită de compasiune, în timp ce în el se dădea o luptă între frate, iubit și prieten. N-ai ce căuta în tribunal fără ea.

- Știi asta, se răsti ea.

Ea se întoarse, cu falca încleștată și cu o mână făcută pumn. Obiectivitate, își spuse ea, încă fără să poată să tragă adânc aer în piept ca să se liniștească, așa cum făcea de fiecare dată. Nu mai avea nici un fel de obiectivitate în acel moment, ci prea multe comparații și prea mult regrete. Dorea să fie ținută în brațe, alinată și nu îndrăzneala să ceară asta pentru că trebuia să se mențină pe picioarele ei.

- Trebuie să îmi scot asta din sistem înainte să mă întâlnesc cu Chad din nou.

Cuvintele ei erau joase și tensionate, însă erau vorbe pe care el dorise să le audă. Caine îi puse din reflex o mână pe umăr. Când văzu că mușchii ei se încordară și mai mult, își întetă strânsoarea. La fel ar fi procedat cu sora lui. Asta își spuse când o întoarse spre el.

O strânse în brațe fără să scoată o vorbă și, cu toate că brațele ei îl cuprinseseră, nu se agăța de el. Știa că ea era în căutare de sprijin, nu de răspunsuri. Răspunsurile le va găsi ea mai târziu.

În acel moment descoperi că nu o dorise niciodată mai mult; nu doar un trup cald și moale lipit de al lui, nu doar o gură pe care să o guste. Îi dorea gândurile, sentimentele. Dorea să împărtășească cu el ce era ea și el cu ea, pentru ca între ei să nu mai existe granițe și bariere. Și nici îndoieli. Și, în timp ce se lăsa învăluit

de tandrețe, mâinile lui o mângâiau ușor pe păr. Diana simți ceva și înălță capul.

Ochii lor se întâlniră scurt, însă ea nu îi putu citi. Niciodată nu o privise așa înainte. Oare îi puneau o întrebare? se întrebă ea. Și ce anume o întreba? Apoi buzele lui le atinseră pe ale ei.

Acel sărut nu avea nici o legătură cu celelalte săruturi pe care le împărtășiseră. Se simțea ca și când ar fi fost primul. Gura lui era atât de moale. Și grijulie, își spuse ea ca prin vis. Grijulie, ca și când el n-ar fi prea sigur de el însuși. Îi trecu prin cap că o săruta ca și când n-ar fi sărutat vreodată pe cineva, acest bărbat care cunoscuse atât de multe femei.

Mâinile lui nu o traseră mai aproape, ci se opriră ușor pe spatele ei, ca și când ar fi gata să o elibereze la cea mai mică mișcare. Diana rămase nemișcată. Indiferent ce era magia aceea, care erau motivele ei, dorea să continue. Și totuși nu era dorință, nu era un sentiment atât de simplu.

Când el se opri, rămaseră să se privească, unul la fel de perplex și emoționat ca și celălalt.

- Asta pentru ce-a fost? bâigui Diana după o clipă.

Caine își coborî încet brațele și se îndepărtă de ea.

- Nu sunt sigur, murmură el. Tulburat, se duse înapoi la masă și luă cana de cafea. „Ce naiba se întâmplă?” se întrebă el, apoi bău tot lichidul. Ești bine acum? o întrebă el, întorcându-se spre ea.

- Da. „Nu”, își spuse ea, însă reuși să schițeze un zâmbet. Cred că mă duc sus și încerc să pun la punct apărarea lui Chad. Doamna Walker vine mâine-dimineață.

El îi aruncă o privire goală, iar ea adăugă:

- Cazul de divorț pe care mi l-ai dat.

- Ah, da.

Caine se uită lung la cana goală, întrebându-se ce se întâmpla cu mintea lui.

- Bine. Diana rămase la fereastră, nesigură de ceea ce să facă în continuare. Mă duc sus, spuse ea, însă tot nu se mișcă.

- Diana... Caine o privi, nesigur de ceea ce urma să spună. Simțindu-se ridicol, răscurt și clătină din cap. Trebuie să fi avut ceva cafeaua aia, mârâi el. Ascultă, mâine ai și altceva în afară de Walker?

- Ah... nu, nu am alte programări. Doar hârțogărie.

- Trebuie să merg la Salem să mă întâlnesc cu cineva legat de cazul Day. N-ai vrea să vii cu mine? Apoi continuă înainte ca ea să apuce să răspundă: Drumul e frumos. Ai putea să-ți limpezești mintea și să-ți pui la cale apărarea cât eu sunt prins cu treabă.

- Da, n-ar strica, zise ea. În regulă, încuviință ea din impuls. Mi-ar plăcea, mai ales că nu se anunță prea multe după-amiezi libere.

- Perfect. Plecăm imediat ce termini cu doamna Walker.

Rămaseră o clipă într-o tăcere pe care Diana o găsi inexplicabil de stranie. Era ciudat, gândi ea, că doi oameni care nu aveau vreo problemă să-și găsească cuvintele se treziseră brusc într-o conversație atât de forțată.

- Cred că termin pe la zece și jumătate - unsprezece. Căută să mai spună ceva, dar mintea ei era goală. Mă duc sus.

Caine încuviință din cap, apoi se îndreptă din nou spre cafetieră. Când îi auzi pașii îndepărtându-se, își lăsă jos cana plină, fără să guste din ea.

„Ce dracu' înseamnă asta?“, se întrebă el din nou, trecându-și nervos o mână prin păr. Când o întrebase dacă voia să vină cu el a doua zi, se simțise ca un adolescent timid care cerea o întâlnire. Râzând ușor, Caine se întoarse la masă. Nu, nu se simțise niciodată atât de neîncrezător în adolescență. Nu avusese vreodată asemenea senzație; nu cu femeile.

Își aprinse o țigară și privi lung vârful înroșit, preț de câteva minute. Întotdeauna fusese sigur pe el când venea vorba de sexul opus. Să se bucure de femei făcea parte din acea senzație, nu le considera doar partenere de pat, ci și prietene. Acea parte a vieții lui fusese întotdeauna fără griji. Și avea intenția clară să continue

tot fără griji. Știa, fără să fie îngâmfat, că nu trebuia să își petreacă noaptea singur decât dacă el dorea asta.

Atunci de ce petrecuse atât de multe nopți singur în ultimul timp? Și, adăugă el gânditor, când fusese ultima dată când se gândise la altă femeie decât Diana?

Caine expiră adânc și începu să analizeze problema în gând; să o descompună în părți, să o disece. Datora o parte din succesul său profesional capacității lui de sinteză a intelectului și emoțiilor. Așa fusese de când era mic: izbucnirile bruște și neașteptate de pasiune sau de temperament, contemplările lungi și tăcute. Îi plăceau enigmaticele și rezolvarea lor lentă și meticuloasă. Însă, pe moment, enigma asta nu-i plăcea.

Incomod. Acela fu primul sentiment pe care îl putu defini cu exactitate. Când se gândea la Diana se simțea incomod, însă de ce? O considera o companie plăcută, îi plăcea savoarea duelurilor lor. Și o dorea.

Caine trase puternic din țigară, gândindu-se la pasiunea puternică și tulburătoare pe care o simțise din partea ei când o strânsese în brațe, când gura ei o acoperea flămândă pe a lui. Dorința nu îl făcea să se simtă incomod. Își promisese că va deveni amantul ei mai devreme sau mai târziu și își respecta întotdeauna promisiunile.

Ce se întâmplase cu câteva momente în urmă nu fusese dorință, își spuse el. Caine cunoștea toate unghiurile acelei senzații. Și nu fusese nici afecțiunea de frate pe care o mai simțea din când în când. Era faptul că Diana nu se încadra în nici o categorie, își spuse el. Nu era femeia naturală și sofisticată de care era atras în mod normal și nici verișoara mai tânără pe care să o învețe cum să se distreze.

Se ridică, enervat pe el însuși, și se îndreptă spre feastră. Lumina era slabă, albă ca de iarnă. Dacă îl făcea să se simtă incomod, de ce îi ceruse să vină la Salem cu el? Pentru că avea nevoie de ea?

Chiar când îi trecea răspunsul prin minte, Caine își reluă gândurile. „Nevoie?“, repetă el încet. Acela chiar era un drum periculos. Dorință era într-o zonă mai

sigură și mai de înțeles, însă nu acela fusese răspunsul care îi răsărise în minte.

Caine se întoarce la plită foarte încet și își luă cafeaua care deja se răcea. Bău, forțându-se să își mențină mintea goală preț de o clipă. Nu se gândi la nimic altceva decât la gustul ușor amar al cafelei, nu văzu nimic altceva decât cărămida veche și expusă a peretelui vestic. Auzi în depărtare telefonul sunând pe biroul lui Lucy, apoi bătaia rapidă a vântului în fereastra de dedesubt.

Dumnezeule, își spuse el, încă privind înainte în gol. Era îndrăgostit de ea? Nu, asta ar fi ridicol. Dragostea nu era un cuvânt din vocabularul lui, pentru că dragostea avea repercusiuni. Cu un gest nervos, aruncă restul de cafea în chiuvetă. Un bărbat nu trăia foarte bine peste treizeci de ani și apoi brusc, fără să stea pe gânduri, sărea de pe un pod. Asta dacă nu... dacă nu se trezise într-o dimineață și descoperise că își pierduse mințile.

Muncise prea mult, decise Caine. Prea multe nopți pierdute analizând problemele altor oameni și căutând răspunsuri. Avea nevoie de o seară cu o femeie cu care să se potrivească, apoi de opt ore de somn. Măine, își promise el, va gândi din nou limpede.

Măine, își aminti el în timp ce ieșea din bucătărie, Diana încă va fi acolo. Caine urcă scările înjurând încet.

capitolul 7

Diana s-ar fi bucurat mai mult de călătorie dacă nu ar fi avut senzația că era ceva în neregulă. Caine era destul de prietenos, conversația lor nu stagna și nu dădea în tăceri ciudate, însă ar fi putut să jure că sub acea camaraderie de suprafață se ascundea ceva. Pentru că nu era ceva definit, Diana își spuse că își imagina, încercând probabil să îi atribuie lui Caine un ecou al propriilor ei sentimente.

Simțea o tensiune rămasă din ziua precedentă; o tensiune pe care o atribuia, cel puțin în parte, întâlnirii

ei cu Chad Rutledge. Faptul că nu putea să uite de acea întâlnire o îngrijora pe Diana. Un avocat, unul bun, trebuia să găsească acel echilibru între asprime și implicare emoțională. Echilibrul era la fel de crucial pentru client pe cât era pentru avocat. Diana știa asta la nivel rațional, însă își dădu seama că, în acest caz, balanța era deja înclinată într-o parte. Se consola cu gândul că, cu cât se implica mai mult în aspectele tehnice ale cazului, cu atât mai puțin va avea tendința să-l compare pe Chad cu Justin. Deocamdată va face exact ce sugerase Caine; își va limpezi mintea și se va bucura de excursie.

- N-ai spus cu cine o să ne întâlnim la Salem, începu Diana.

El se strădui să își adune gândurile, să controleze tensiunea pe care o simțea. La fel ca Diana, își spuse că de vină era cazul care îl făcea să se simtă așa, că nu era nimic personal. Relațiile personale nu îi strângeau niciodată stomacul. Își tot spunea asta din seara precedentă încoace.

- Pe strămătușa Agatha.

Diana lăsă să îi scape un râs vesel.

- Nu trebuie să inventezi, spuse ea sec. Ai putea pur și simplu să-mi spui să îmi văd de treabă.

- Strămătușa Agatha a Virginiei Day, explică mai exact Caine, aruncându-i un zâmbet.

„Discută despre caz”, își spuse el. Ar putea să îl ajute să scape de senzația că deschisese o ușă pentru Diana, apoi pășise direct pe nisipuri mișcătoare.

- Are reputația unei doamne formidabile, care o cunoaște mai bine ca oricine pe Ginnie. Din păcate, acum vreo două săptămâni a fost la patinaj și și-a rupt șoldul. O s-o vizitez la spital.

- Strămătușa Agatha patinează?

- Se pare că da.

- Câți ani are?

- Șaizeci și opt.

- Hmm. Și ce cauți?

Caine accelerează Jaguarul, trecând pe lângă o camionetă înainte să răspundă. Ce căuta? se întrebă el. Nici măcar cu câteva zile înainte n-ar fi fost în stare să răspundă la acea întrebare altfel decât cu o ridicare din umeri și o remarcă superficială. „Cazul“, își spuse el clătinând enervat din cap. „Păstrează-ți mintea la caz.“

- Acuzarea va cere crimă de gradul unu. Primul lucru pe care vreau să-l aflu sigur este dacă Ginnie purta mereu la ea acel pistol. Dacă voi dovedi că a fost autoapărare, trebuie să conving încă de la început juriul că Ginnie s-a dus la apartamentul Laurei Simmons ca să își prindă soțul cu amanta curentă, însă nu să îl ucidă.

- Amanta curentă, repetă Diana. Se pare că a avut multe.

- Raportul detectivului plătit acum câteva luni de Ginnie indică faptul că doctorul Francis Day era un om foarte ocupat. Nu își făcea el toate operațiile de la spitalul General Boston. Caine apăsă bricheta din mașină. Dacă pot transforma raportul în dovadă, asta ar putea face ca juriul să fie mai înțelegător... Însă raportul i-ar fi dat lui Ginnie un motiv și mai întemeiat.

- Deci ești din nou în bătaia puștii.

Caine încuviință din cap și atinse capătul țigării cu bricheta. Conversația aceea îi mai relaxa încordarea din ceafă. Nu erau nisipuri mișcătoare, își spuse el atunci. Poate că scăpase într-o băltoacă și se udase la picioare, însă nu se va îneca.

- După spusele lui Ginnie, nu pleca niciodată de acasă fără el. Avea o fixație să nu fie jefuită, ceea ce nu e deloc surprinzător, din moment ce are o predilecție să poarte bijuterii de mii de dolari.

- Da, iar Ginnie Day nu a fost prea bine văzută de presă sau de opinia publică în ultimii ani, își aminti Diana. E considerată o copilă răsfățată și egoistă, care are mai mulți bani decât clasă.

- Destul de adevărat, încuviință Caine. Însă sunt recunoscător că n-o să fii tu în juriu.

- Recunosc că nu am prea multă răbdare cu genul ei în momentul ăsta, spuse Diana, răsucindu-se în scaun spre el. Irene Walker, spuse ea sec. E complet opusul Virginiei Day.

- Cum a mers întâlnirea de dimineată?

- Vânățiile de pe fața ei nu trecuseră încă, începu Diana, încruntându-se, cu privirea la profilul lui. Nu am cunoscut vreodată o femeie mai puțin conștientă de propria valoare. E ca și cum ar fi simțit că merita să fie bătută. Cu un sunet nervos, Diana încercă să uite de iritarea pe care o simțise. Cel puțin prietena la care stă a convins-o să își dea soțul în judecată, însă... Diana se opri, clătinând scurt din cap. Am senzația că Irene Walker e ca un burete care se umple pur și simplu cu emoțiile persoanelor din preajma ei. Era convinsă, sau cel puțin soțul ei o convinsese, că fără el ea nu însemna nimic. I-am recomandat consiliere. Divorțul și procesul soțului ei nu vor fi o treabă prea ușoară pentru ea. Pufni în egală măsură de mirare și de uluire. Încă poartă verigheta.

- Să o scoată ar însemna ruptura definitivă, nu? spuse el. Pentru o femeie ca Irene Walker.

- Știi, sunt căsătorii de doar patru ani și nu își amintește de câte ori a bătut-o. Ochii Dianei deveniră o clipă duri și fulgerători. O să ador să îl aduc în boxă.

- Din ce țin minte, la ultima bătaie au existat doi martori. O să-i vii de hac.

- Exact asta vreau. Sper să pun mâna pe el rapid, cât doamna Walker încă își vede vânățiile când se uită în oglindă. Cred că e o femeie care uită prea ușor.

Caine privi în jos la servieta de la picioarele ei.

- La asta vrei să lucrezi azi?

- O să schițez interogatoriile. Aș vrea să i le trântesc în față imediat. Între divorț și proces, o să am grijă să dea de necaz.

- Sari la jugulară?

Ea zâmbi.

- Cândva cineva mi-a spus că e mai curat așa. Spune-mi... Diana își trecu un deget peste spătarul scaunului de piele. De când ai mașina asta?

- Mașina?

Îi aruncă o privire întrebătoare în fața acelei schimbări bruște de subiect.

- Da, aș vrea să îmi cumpăr și eu una nouă.

Privirea întrebătoare deveni un rânjel. Oh, se deschidea în fața lui, gândi el. Ieșea din carapace.

- Un Jaguar?

- Într-o zi. Diana își arcui o sprânceană. Sau crezi că e marcă rezervată doar pentru foști procurori?

- Mi te-am imaginat într-un Mercedes; impunător și elegant.

Diana își îngustă privirea.

- Încerci cumva să mă insulti?

- În nici un caz, răspunse Caine grav. Poți să conduci o mașină cu schimbător manual?

- Da, chiar încerci să mă insulti.

Fără nici un comentariu, Caine trase pe dreapta. Diana îl privi curioasă cum coboară, ocolește capota și deschide ușa pasagerului.

- Condu tu o vreme.

- Eu?

Răspunse cu un rânjel privirii pe jumătate neîncrezătoare, pe jumătate nerăbdătoare din ochii ei. Poate că, mai mult decât orice, acelui moment nu îi putea rezista: când rafinamentul și inteligența erau înlocuite de plăcere pură și simplă.

- Dacă te gândești să-ți iei mașină, întâi trebuie să o încerci. Asta dacă nu cumva nu ești în stare să conduci o mașină cu cinci viteze, adăugă el încet.

- Pot să conduc orice, răspunse Diana în timp ce cobora.

- Perfect. Caine se așeză pe locul pasagerului, făcând schimb cu Diana. Îți spun eu când să cotești.

Diana strânse volanul cu o mână și băgă mașina în viteză întâi. Simțea sub palmă vibrația ușoară a puterii,

promisiunea vitezei. După ce privi în oglinda retrovizoare, reintră pe autostradă.

- Oh, e minunată! strigă ea imediat. Verifică vitezometrul și reduce viteza. Și tentantă, adăugă ea râzând. Mă tem că aş sfârși apărându-mă la tribunal pentru încălcarea limitei de viteză dacă aş avea așa ceva.

- Mereu am fost de părere că e doar o chestiune de a ști că poți să apeși pedala și să prinzi o viteză mai mare decât orice altceva de pe șosea, comentă Caine.

- Da, să știi că poți ca să nu o faci. Își dădu părul pe spate și râse din nou, apoi trecu pe lângă câteva mașini care mergeau mai încet, în timp ce vitezometrul tocmai depășise nouăzeci. Cu greu ar părea posibil pentru cineva cu funcție publică să zboare pe șosea cu o sută cincizeci de kilometri la oră, dar e o senzație minunată să știi că ai putea. Diana băgă într-a cincea și menținu viteza. De asta ai cumpărat-o?

- Îmi plac lucrurile care au stil, murmură el, studiindu-i profilul. Dacă au suficientă putere să ridice o provocare dincolo de luciul de suprafață. Măinile de pe volan erau increzătoare și capabile. Caine și-o putea imagina conducând pe o fâșie pustie de șosea într-o noapte de vară, cu ferestrele deschise și părul în vânt; Diana, mă fascinezi.

Ea îi aruncă un zâmbet fugar.

- De ce? Pentru că pot să conduc un Jaguar fără să intru în separatorul de sens?

- Pentru că ai stil, răspunse Caine. Fă prima la dreapta.

În timp ce Diana se instalează într-un colț al sălii de așteptare să lucreze, Caine traversează coridorul spitalului până în camera Agathe Grant. O găsi într-o splendoare solitară, cu cămașă de noapte cu dantelă roz, părul alb coafat perfect, obrajii subțiri machiați strident și un teanc de reviste răspândite pe pat. Acestea variau de la cele de bărfă până la *Popular Mechanics*. Când intră Caine, Agatha lăsă jos revista de sport pe care o răsfoia și îi aruncă o privire admirativă.

- Era și timpul să lase aici pe cineva care arată bine, spuse ea pe un ton răgușit. Intră și așază-te, dragul meu.

Caine îi aruncă un rânjel spontan în timp ce se îndreptă spre patul ei.

- Doamnă Grant, sunt Caine MacGregor.

- Ah, avocatul lui Ginnie. Agatha clătină din cap și îi făcu semn spre un scaun. Fata asta a avut întotdeauna ochi pentru un chip atrăgător. Se pare că de data asta a și băgat-o într-o mare încurcătură.

Caine luă alt teanc de reviste de pe scaun și se așeză.

- Sper că mă veți ajuta cu apărarea lui Ginnie, doamnă Grant. Apreciez că ați acceptat să ne vedem în aceste condiții, atât de curând după accident.

Agatha pufni și făcu un semn de respingere.

- O să fiu pe picioare cu mult înainte decât cred doctorii ăștia, îi spuse ea, apoi îi zâmbi cu tristețe. Poate că n-o să fac piruete prea curând. Așa, dragul meu, spune-mi ce vrei să știi.

- Știți că Ginnie a fost acuzată de uciderea lui Francis Day. Când Agatha dădu din cap scurt și fără vreo urmă de emoție, Caine continuă: Spun că a venit la apartamentul Laurei Simmons știind că soțul ei se afla acolo și că domnișoara Simmons era amanta lui.

- Ultima dintre multele, adăugă Agatha pe un ton caustic.

Caine se mulțumi să ridice o sprânceană la acel comentariu și continuă:

- Domnișoara Simmons a lăsat-o pe Ginnie singură cu Day, la cererea lui. Când a revenit la apartament, douăzeci de minute mai târziu, Day era mort, iar Ginnie stătea pe canapea cu pistolul încă în mână. Fusese împușcat de două ori de la apropiere. Domnișoara Simmons a devenit isterică, a alergat la un vecin și a sunat la poliție.

- Ginnie l-a ucis. Agatha împinse revistele cu degetele noduroase cu unghii roșii. Nu prea există vreo îndoială.

- Da, recunoaște asta. Însă pretinde că Day devenise agresiv după ce au rămas singuri. La început, spune ea,

au strigat unul la altul – ceva normal de ceva timp în căsnicia lor. Apoi ea a amenințat să îl târască printr-un divorț urât cu tot tacâmul – corespondenți, rapoarte de la detectivi – ceva ce el dorea să evite, din moment ce era următorul la rând pentru funcția de șef al Secției de chirurgie de la Spitalul General Boston.

Agatha chicoti pe ton coborât și trist.

– Da, ar fi urât așa ceva. Ginnie i-a păzit reputația de om de medicină distins și dedicat. N-ar fi fost bine să se afle că era un desfrânat.

Caine scoase un sunet care putea fi la fel de bine de aprobare sau de bănuială. „Se lasă greu“, își spuse el, observând chipul netulburat și machiat al Agathe.

– În timpul certei, continuă Caine, el a pierdut controlul și a plesnit-o. Deja strigau unul la altul. Ea pretinde că devenise sălbatic, o trântise la podea și luase o veioză. Îi spusese că o va ucide. Când s-a îndreptat spre ea, Ginnie a scos arma din poșetă și a tras.

Agatha clătină din cap auzind explicația, apoi îi aruncă o privire dură lui Caine.

– O crezi?

Caine îi întoarse privirea preț de câteva secunde, apoi răspunse:

– Cred că Virginia Day și-a împușcat soțul într-un moment de panică și ca să se apere.

– Ginnie e o fată încăpățânată, spuse Agatha oftând. Răsfățată. Cu toții am răsfățat-o. Și are un temperament năvalnic, explodează ușor fără să se gândească la consecințe. Însă nu are sânge-rece, adăugă Agatha cu încă o privire dură. Nu ar vrea și nu ar putea să plănuiască sistematic o ucidere.

– Ca să dovedim asta, i-o întoarse Caine, primul lucru pe care trebuie să îl pun la punct este să stabilim de ce avea o armă când s-a dus să își înfrunte soțul.

– Fata n-ar putea ieși pe ușă fără acel pistol. Cu un sunet de dezgust, Agatha se răsuci pe perne. Urâtenia aia. O întrebam ce naiba făcea cu el, iar ea râdea. „Mătușă Aggie“, spunea ea, „dacă cineva încearcă să mă atace,

o să aibă o surpriză." Agatha scoase alt sunet iritat. Prostuta trebuia să strălucească... perle, smaralde. Nu-și pune problema că se plimba prin Back Bay sau se grăbea prin tot Manhattanul încărcată de bijuterii atât timp cât avea nenorocitul de pistol.

- Ați văzut-o des purtând pistolul?

- Stăteam la ea câteva zile și mă opream în camera ei înainte să plece ea pe undeva. O vedeam băgând chestia aia în geantă. Odată, la o petrecere, l-am văzut acolo când scotocea în poșetă după o pudrieră. L-am făcut zile amare cu el, adăugă Agatha. Pentru tot răul pe care i l-a adus.

- Atunci ați mărturisi la tribunal sub jurământ că Virginia Day avea de obicei cu ea un pistol de calibru 22? Și că de multe ori ați văzut-o cu arma și ați vorbit cu ea despre asta?

- Dragul meu, aș fi în stare să mint și în fața iadului pentru ea. Agatha îi aruncă un zâmbet ca de gheață. N-am putut să-l suport niciodată pe nenorocitul cu care s-a măritat și care o înșela.

- Doamnă Grant...

- Relaxează-te, îi spuse ea chicotind. În cazul de față pot să jur fără să-mi risc sufletul. Dacă Ginnie n-ar fi avut cu ea pistolul în noaptea aceea, m-aș fi întrebat dacă nu cumva se întâmplase ceva.

- Perfect. Caine își permise să se mai relaxeze. Și am putea să păstrăm doar între noi doi partea cu mințitul în fața iadului?

- Clar. Îi zâmbi cu șiretenie, cercetându-i chipul. Presupun că tu și Ginnie nu...

- Sunt avocatul apărării ei, răspunse Caine și se ridică. Întinse mâna și prinse mâna surprinzător de puternică a Agathe. Mulțumesc, doamnă Grant.

- Dacă aș fi cu patruzeci de ani mai tânără și judecată pentru crimă, spuse Agatha încet, ai fi mult mai mult decât avocatul apărării mele.

Caine rânji și îi duse mâna la buze.

- Să nu ucizi pe nimeni, Agatha. Te găsesc irezistibilă.

Încântată, scoase un râset languros care îl urmă pe coridor.

Caine o găsi pe Diana acolo unde o lăsase, cu o carte de drept pe un genunchi și un carnet de notițe pe celălalt. Scria de zor, fără să pară incomodată. Fără să spună nimic, luă un scaun și așteptă să termine. Îi plăcea întotdeauna să o privească astfel, când era absorbită de ce făcea și desprinsă total de mediul în care se afla. „Nu mai are nici un zid de apărare acum”, își spuse el. Dorea să o ajute să ajungă la acel stadiu la fel de mult pe cât își dorea să facă dragoste cu ea. Acum că se afla pe drumul cel bun cu primul lucru, își dădu seama că nu își putea permite să îl facă pe al doilea.

Erau prea mulți curenți în ea, își spuse el. Iar curenții aveau obiceiul să scoată la suprafață lucruri nebănuite. Poate că realizarea bruscă din seara precedentă că ar putea să o cucerească în timp și cu grijă fusese cea care acum îl făcea atât de precaut să încerce. Venise timpul să aducă relația lor la un nivel echilibrat și să o lase așa. De dragul ei? se întrebă el cu mâhnire. Sau al lui?

Zece minute mai târziu, când se opri din scris, Diana închise cartea și dădu să-și întindă umerii când îl zări pe Caine.

- Oh, când te-ai întors?

- Acum vreo câteva minute. Știi, nu toți sunt în stare să se detașeze de tot și să lucreze așa cum o faci tu.

- Unul dintre talentele mele elementare, răspunse Diana, băgând totul în servietă. L-am dezvoltat din necesitate, când doream să mă desprind de mătușa mea. Cum a mers?

- Perfect. Caine se ridică și luă haina Dianei, ajutând-o să se îmbrace. Diana, câte necazuri ți-a făcut mătușa ta?

Ea se tensionă imediat, se închise în ea. Caine simți asta și se întrebă dacă nu cumva ideea lui cu prințesa din turn fusese mai aproape de realitate decât își imaginase.

- Mătușa mea? Vocea ei era rece și lipsită de emoții.

- Da. Câte neazuri ai avut cu ea?

- Îi plăceau frazele de genul „o doamnă nu poartă niciodată diamante înainte să împlinească cinci ani“.

- Foarte multe neazuri, e clar, murmură Caine, luându-și la rândul său haina. Mă întreb dacă nu cumva am fost cam dur cu tine în Atlantic City.

Surprinsă, Diana îl privi lung în drum spre lift.

- Nu e nevoie să îți ceri scuze. Însă trupul ei încă era încordat, vocea ei încă era iritată. Ce-ți veni?

- Mă gândeam la Agatha. Caine apăsă butonul pentru parter. Nu e neapărat de acord cu ce face nepoata ei, dar o iubește. Se vede. Scoase o buclă de păr de sub gulerul Dianei. Încep să cred că în cazul tău a fost exact opusul.

- Mătușa Adelaide era de acord cu ceea ce credea ea că am devenit datorită ei. Diana ridică din umeri și ieși din lift. Era suficient. Cât despre dragoste, nu m-a iubit niciodată. Însă nici nu s-a prefăcut că m-a iubit. Nu o pot acuza pentru asta.

- De ce naiba să nu poți? întrebă el, furios deodată pe claritatea imaginii desenate de puținele ei cuvinte.

Ea îi aruncă o privire insistentă, care îi dădea de înțeles că se apropiase prea mult.

- Nu poți învinui pe cineva pentru sentimentele pe care le are sau pentru lipsa lor.

Se întoarse, semn că discuția lor se încheiase. Fără să se poată stăpâni, el îi prinse brațul. Ea devenise din nou rece și stăpânită, însă el fierbea.

- Ba da, poți, o contrazise el. Poți al naibii de bine.

- Las-o moartă, Caine. Eu am făcut-o. El încercă să obiecteze, iar ea se întoarse din nou, apoi se opri. Oh, Dumnezeuule, privește! Diana privea prin ușile de sticlă.

Încă încrunțat la cuvintele ei, Caine privi în direcția aceea. Zăpada cădea rapid și des, acoperind deja pământul.

- La naiba cu prognoza meteo, mârâi Caine. Parcă trebuia să înceapă abia la noapte.

Diana își trase mânușile.

- Drumul înapoi la Boston o să fie foarte interesant. Și foarte lent, adăugă ea când ieșiră afară și simțiră adevărata forță a furtunii.

- Cu puțin noroc scăpăm.

Caine o prinse strâns de braț și traversară parcare. Chiar când termină de rostit acele cuvinte, priviră amândoi cerul în același timp. Diana încreți fruntea, iar el ridică din umeri. Amândoi erau deja plini de zăpadă.

- Am putea să ne întoarcem în spital și să așteptăm să treacă.

- Asta dacă nu vrei să riști să conduci pe vremea asta.

Caine privi șoseaua când se opriră lângă mașină.

- Vom vedea ce iese.

În primele douăzeci de minute meraseră prin furtună destul de ușor. Caine era un șofer bun, iar mașina străbătea șoseaua cu încredere. Diana privea zăpada care cădea în torente, adunându-se rapid pe marginea drumului și acoperind copacii golași. Cu cât înaintau mai spre sud, cu atât vântul devenea mai puternic, iar zăpada acoperea parbrizul cu aceeași repeziciune cu care îl curățau ștergătoarele. Diana își ținu respirația când văzu mașina din fața lor legănându-se și alunecând pe banda centrală înainte ca șoferul să recapete controlul.

- E destul de rău, murmură ea, aruncându-i o privire lui Caine.

- Nu e bine.

Menținut viteza redusă și constantă, cu privirea îngustată concentrată la drumul ce li se deschidea în față. Vizibilitatea scădea, iar șoseaua devenea mai alunecoasă odată cu fiecare kilometru. El trăise suficient de mult în New England cât să știe să recunoască o furtună de zăpadă când vedea una. Zăpada cădea prea mult și prea rapid. Caine știa acum că nu se îndepărtau de furtună, ci se îndreptau spre ea. Pe cealaltă parte a benzii mediane, două mașini alunecară și se loviră, apoi se opriră.

El și Diana rămaseră tăcuți în următorii treizeci de kilometri.

Ajunseră la jumătatea drumului între Boston și Salem în aproape de două ori mai mult timp decât le-ar fi luat să facă întregul drum mai devreme. Lumina se diminua, iar când el aprinse farurile, zăpada dansa nebunește în razele de lumină. Erau grămezi de zăpadă înalte de peste jumătate de metru pe marginea șoselei și se acumulau și altele. O mașină abandonată stătea pieziș acolo unde derapase și se înțepenise. Diana își dori să fi luat mai în serios sugestia lui Caine de a rămâne în spital.

O mașină trecu pe lângă ei pe dreapta la o viteză periculoasă, care o făcu să gliseze către aripa din față a mașinii lor. Diana își înăbuși un țipăt, iar Caine înjură, obligat fiind să pună frână și să împiedice o alunecare. Încă înjura când recăpătă controlul mașinii și coti la dreapta.

- E sinucidere curată să mergi pe șoseaua asta așa.

Diana clătină ușor din cap, încercând din greu să-și revină.

- Ne oprim la primul hotel care ne iese în cale, luăm două camere și stăm până dimineață. Își luă privirea de la șosea suficient de mult cât să se uite la ea. Ești bine?

Diana răsuflă adânc.

- Întreabă-mă din nou când nu mă rog.

Caine chicoti rapid, apoi îngustă privirea când lumina albăstruie a unui neon străluci vag prin zăpadă.

- Cred că avem noroc.

Ultima bară a literei „M“ de la Motel era stricată, însă restul luminilor de neon se vedeau strident.

- Ah, un „Notel“, spuse Diana zâmbind. Ce adăpost mai bun puteam găsi pe furtună?

Caine aruncă o privire spre clădirea cu un singur etaj și opri mașina.

- N-o să avem cazare de lux aici.

- Avem acoperiș?

- Probabil.

- Atunci e suficient.

Trebuie să se folosească de ambele mâini ca să poată împinge ușa în asemenea vânt. Afară, Diana se lăsă în genunchi, trase adânc aer în piept și izbucni în râs.

- Ce e așa de amuzant? întrebă Caine, împingând-o către o clădire micuță pe care scris „Recepție”.

- Nimic, nimic! strigă ea. Pur și simplu mă simt minunat acum.

- Ar fi trebuit să-mi spui că ți-era frică. Își strânse brațul în jurul taliei ei, iar vântul îi împinse pe amândoi cu doi pași în spate.

Diana își ridică chipul către furia dezlănțuită a zăpezii.

- Ți-aș fi spus când mi-aș fi epuizat repertoriul de rugăciuni.

Ușa zăngăni strident când o deschise Caine. Mirosul rece și curat al zăpezii fu imediat blocat de mirosul de tutun ieftin și de bere stătută. În spatele unei tejghele laminate, un bărbat cărunț ridică privirea din revista pe care o citea.

- Da?

- Am dori două camere pentru noaptea asta.

Privirea lui îi dădu de înțeles lui Caine că acel loc se închiria de obicei cu ora. Amuzat, își aminti că, în situația în care se aflau, nu prea aveau de ales.

- Avem doar una. Aprinse un chibrit cu degetul mare și o privi pe Diana. Viscolul ajută la afaceri.

Diana îl privi pe Caine, apoi ușa de sticlă din spatele lui. El o lăsa pe ea să aleagă. Își dădu seama de acest lucru simțind o ușoară zvâcnire în ceafă. Însă își aminti de acel derapaj prelung.

- O luăm.

Recepționarul scormoni după cheie.

- Douăzeci și doi și cincizeci, îi spuse el lui Caine, fără să-i dea cheile încă. Numerar, plata în avans.

- Vreun loc prin apropiere de unde să cumpărăm ceva de mâncare? întrebă Caine în timp ce număra bancnotele.

- Bistroul de alături. Deschis până la două. Camera voastră e afară pe stânga. Numărul douăzeci și șapte. Predați camera la zece sau mai plătiți o noapte. Aveți televizor gratuit și filme cu plată.

Caine ridică din sprânceană și întinse banii în schimbul cheii.

- Mulțumim.

- Prietenos, ce să zic, comentă Diana în timp ce se chinuiau să ajungă la numărul 27. Ai pomenit cumva de mâncare?

- Ți-e foame? Caine verifică numărul unei uși gri de pe care se cojea vopseaua.

- Sunt hămesită. Nu mi-am dat seama până nu...

Diana se opri și făcu ochii mari de uimire.

Camera, sau cel puțin încercarea de cameră, însemna mai mult un pat. Un singur pat, observă ea, însă nici măcar asta n-o îngrijoră în starea în care se afla. Pereții erau de un roz izbitor, care se potrivea cu modelul cu sori roz cu mov de pe cuvertură. Mai erau un scaun și ceva ce semăna a masă, ambele vopsite în alb strident. Covorul, cu toate că era tocit și subțire, avea aceeași nuanță de roz și se întindea până la o ușă care, presupunea Diana, dădea spre baie. Iar pe porțiunea de tavan de deasupra patului se afla o oglindă rotundă și prăfuită.

- Nu e Ritz, spuse Caine pe un ton sec, străduindu-se să nu izbucnească în râs în fața uluirii ei. Lăsă ambele serviete pe măsuta de toaletă acoperită cu plastic alb. Dar are acoperiș.

- Hmm. Diana aruncă o ultimă privire bănuitoare spre oglindă. Poate că era mai bine să nu se gândească atunci la asta. Îngheți aici. Se întoarse și zări draperiile asortate nefericit cu cuvertura.

Surprinzându-i privirea, Caine nu-și putu stăpâni un rânjet.

- E o cameră care arată cel mai bine în beznă. O să văd dacă pot face radiatorul să funcționeze.

Ignorându-i umorul ciudat, Diana se așează prudentă pe marginea patului. Singurul pat, își aminti ea. Singura cameră, singurul hotel.

- Mai că aș crede că te bucuri de tot acest dezastru.

- Cine, eu?

Caine dădu radiatorului un șut rapid care îl trezi imediat la viață. Să se bucure nu era chiar termenul potrivit. Chiar și gândul că urma să petreacă o noapte cu ea în acea cameră derizorie îi stârnea un nod în stomac. În următoarele ore va trebui să pretindă din greu că era din nou fratele ei mai mare, dacă avea de gând să își respecte decizia de a nu o atinge.

- Mă duc să iau ceva de la bistro, continuă el văzând că Diana se mulțumea să-l privească lung. N-are rost să ieșim amândoi pe vremea asta. Vrei ceva anume?

- Rapid și comestibil.

Amintindu-și de furtuna prin care condusesese el, se destinse suficient cât să-i zâmbească. Dacă el avea de gând să accepte situația atât de natural, la fel o va face și ea.

- Mulțumesc. Îți datorez unsprezece dolari și douăzeci și cinci de cenți.

- O să-ți trimit factura, promise el, apoi se aplecă și o sărută rapid înainte să iasă.

Rămasă singură, Diana privi din nou încăperea. Nu era chiar atât de rea, își spuse ea... dacă țineai ochii pe jumătate închiși. Iar radiatorul mergea, cu siguranță, în forță. Își scoase haina și căută un dulap. Se părea că acea cameră nu avea astfel de extravagante. Diana își lăsă haina peste măsura de toaletă și își scoase cizmele.

Ideea unei băi fierbinți era atrăgătoare, însă perspectiva de a se dezbrăca doar ca să se îmbrace din nou o făcu să o alunge. O să compenseze stând întinsă în pat până se întorcea Caine cu cina. Poate chiar se va uita puțin și la televizor, își spuse ea absentă, apoi văzu o cutie neagră lângă aparat. Când o examinează mai îndeaproape, Diana observă că era un soi de cronometru care funcționa cu monede de douăzeci și cinci de cenți.

Filmele cu plată, își aminti ea și se hotărî să își încerce norocul. Poate era înțelept să facă un maraton de filme; așa i-ar fi mult mai ușor să își aducă aminte că erau amândoi avocați și împărțeau aceeași cameră din cauza unor circumstanțe nefavorabile. Privi din nou peste umăr spre pat și simți o oarecare tensiune pe șira spinării. Se întoarse cu hotărâre.

Căută în portofel și găsi trei monede, care însemnau patruzeci și cinci de minute de film, oricare ar fi acela. Urmând instrucțiunile imprimare pe cutie, Diana deschise televizorul pe canalul care funcționa cu plată și răsuci un buton asemănător celor de la contoarele din parcuri. Se întoarse în pat, se întinse în mijlocul lui și scoase un oftat de apreciere pură.

În timp ce își așeza pernele sub cap, mișcarea de pe ecranul televizorului îi atrase atenția. După o clasică reacție întârziată de surpriză, rămase pur și simplu privind lung, cu gura căscată. După ce șocul inițial dispăru, Diana se întinse și râse până la lacrimi.

Doamne, Dumnezeu, își spuse ea, trântindu-se din nou în pat, dintre toate motelurile din Massachusetts trebuiau să îl găsească tocmai pe cel cu pereți roz și filme deocheate. Diana tocmai închidea aparatul când Caine intră din nou în cameră.

- Știi ce fel de filme poți să vezi cu douăzeci și cinci de cenți la televizorul ăsta? întrebă ea, în timp ce el închise ușa în urma lui.

El se scutură de zăpadă ca un câine.

- Da. Aveai nevoie de mărunț?

- Ce amuzant! Cu toate că încercă, nu își putu stăpâni un zâmbet. Tocmai am aruncat pe apa sâmbetei șaptezeci și cinci de cenți. Nu m-ar mira deloc să mă trezesc la ușă cu brigada de moravuri.

- Pe vremea asta? o contrazise Caine și lăsă două pungi albe pe măsută.

- Cumva miroase a cină?

- Un fel de. Am rezolvat-o cu rapidul, dar nu garantez pentru comestibil. Scoase doi hamburgeri împachetați. Tu prima.

- Tânără avocată otrăvită într-un notel, murmură Diana deschizând un sendviș.

- Sunt și cartofi prăjiți. Privi în pungă. Sau cel puțin cred că sunt cartofi prăjiți. Oricum, am niște vin pentru acum și cafea pentru mai târziu. Scoase două pahare de carton și le așează, apoi scoase o sticlă. Cel mai bun lucru pe care îl pot spune despre el e că e roșu.

- Oh, nu știu ce să spun. Diana mușcă din hamburger, luând sticla cu mâna liberă. A fost o săptămână excelentă. Locul ăsta are pahare sau bem direct din sticlă?

- Mă duc să văd la baie. N-ai dureri bruște de stomac? întrebă el, îndreptându-se spre ușă.

- Nu. Se hotărî să își asume riscul cu cartofii prăjiți. Presupun că viscolul nu s-a domolit.

- Aș putea spune că e chiar mai rău. Caine se întoarce cu două pahare de plastic. La bistro spuneau că se face de peste jumătate de metru până dimineată.

Diana se așează pe marginea patului și luă paharul pe care i-l oferă el.

- Cred că ne-am putea uita la știri, spuse ea privind televizorul. Asta dacă chestia aia prinde și știri.

Caine se așează și își despachetă hamburgerul.

- Biata Diana, ce șoc trebuie să fi fost.

- Nu sunt o mironosiță, spuse ea cu afectare. Pur și simplu a fost ceva neașteptat. Sorbi din vin, se schimonosi, apoi sorbi din nou. Chiar nu e așa de rău.

- Cel mai bun pe care-l au, răspunse Caine. Un dolar cincizeci și nouă sticla.

- În cazul ăsta o să sorb mai lent. Caine, trebuie să discutăm un mic detaliu.

El luă o înghițitură de vin. Știuse că va urma și asta. Și în timp ce își făcuse drum prin zăpadă se hotărâse exact cum să îi țină piept.

- Nu dorm pe podea.

Diana se miră de cât de clar îi citise el gândurile.

- E și cada o opțiune.

- Te invit.

- Devine dureros de clar că nu mai există cavalerism.

- Ascultă, spuse el mestecând din hamburger. Patul e mare. Dacă nu vrei să îl folosești la chestii mai interesante decât dormitul...

- Cu siguranță nu vreau.

Răspunsul aspru era exact ce își dorise el. Dacă mențineau conversația naturală și deschisă, atunci vor putea supraviețui amândoi acelei nopți.

- Atunci tu dormi pe o parte, iar eu pe cealaltă, încheie el, spunându-și că era foarte simplu.

- Nu cred că îmi place rapiditatea cu care ești de acord cu asta, murmură ea.

- Dacă vrei să mă convingi că altfel ai... spuse el zâmbind ușor.

- Nu. Nu asta am vrut să spun. Diana se încruntă și își termină hamburgerul. La urma urmei, gândi ea, el condusesese aproape două ore în furtuna aceea îngrozitoare. Nu îi venea să îl priveze de un somn decent. Atunci tu rămâi pe partea ta și eu pe a mea? repetă ea.

El se aplecă să îi umple paharul.

- Dacă insiști. Urăsc să mă repet și să îl invoc iarăși pe Clark Gable.

- Clark Gable? repetă Diana, apoi râse scurt. Claudette Colbert... *S-a întâmplat într-o noapte.*

- Exact, răspunse el cu un zâmbet amuzat. Într-o situație asemănătoare și-au imaginat ceva asemănător cu zidurile Ierihonului.

Ea îl privi lung.

- Tu cum stai cu imaginația?

Caine ridică din umeri și sorbi din vin.

- Cândva ți-am spus că pot să aștept până vei recunoaște că mă dorești. Își ridică intenționat privirea spre ea și tot intenționat îi aruncă momeala, știind că va da înapoi. Avea nevoie disperată ca ea să dea înapoi. Pot să fiu foarte răbdător.

Diana se mulțumi să clatine din cap, refuzând să accepte provocarea.

- Atât timp cât respecti regulile.

- Cred că sar peste cafea și fac o baie înainte să mă bag în pat. Din picioare, își trecu natural o mână prin părul ei. Ar trebui să te culci, a fost o zi lungă.

Ea simți o urmă de regret pe care și-o ținu ferm în frâu.

- Da, cred că asta o să fac. Să las lumina aprinsă?

- Nu, nu te deranja. E imposibil să nu nimeresc patul în camera asta. Își dorea cu ardoare să o sărute, așa că se îndepărtă. Noapte bună, Diana.

- Noapte bună.

Diana așteptă până auzi apa curgând, apoi se ridică încet. „Ești o proastă!”, îi spuse o voce din mintea ei, pe un ton surprinzător de iritat și ascuțit. „Știi că nu îți dorești nimic mai mult decât să faci dragoste cu el. Să te pierzi în el.”

„Asta e problema”, își spuse Diana cu o panică bruscă. „M-aș pierde, sau cel puțin o parte din mine pe care nu știu sigur dacă sunt gata să o pierd. E diferit, și nu am încredere în el. Sau în mine.” Diana își trecu agitată mâna prin păr și ascultă sunetul. Cu Caine nu va fi la fel cum fusese cu alți bărbați. Deja îi dărmase atâtea bariere, iar după ce distanța fizică dintre ei va dispărea, el nu se va opri acolo. Nu putea și nu voia să îi permită să aibă asemenea putere asupra ei.

Oh, însă în noaptea aceea îl dorea.

La fel ca el, Diana își lăsă cafeaua să se răcească. Dorea să stea departe de orice ar ține-o trează și neliniștită în timp ce împărțea patul cu el. După un moment de gândire, se dezbracă și rămase în furou. N-o să fie proastă să doarmă îmbrăcată. Se urcă în pat cu grijă, încercând să rămână lângă margine. Constată că era mai dificil să facă asta decât crezuse, căci salteaua avea o groapă în mijloc. Înjurând ceea ce Caine ar fi numit soartă, Diana stinse lumina și, apucând marginea patului ca să nu iasă de pe teritoriul ei, închise ochii strâns.

Când ieși Caine, camera era cufundată în tăcere. Vedeă vag silueta Diane la marginea patului. Vorbise cu destulă ușurință despre împărțitul acelui dreptunghi moale și cald cu ea, însă baia fierbinte nu făcuse mare lucru ca să-i astâmpere nevoia. Poate că era mai înțelept să folosească restul vinului pe post de somnifer. Dumnezeu, avea nevoie să ia ceva, știind că ea se afla doar la un braț distanță de el. Ar fi fost mai înțelept să nu-i fi dat cuvântul că va rămâne pe partea lui de pat, își spuse el cu tristețe. Dar o făcuse.

Caine își scoase prosopul și se băgă încet în pat. La fel ca Diana, se trezi alunecând către centru. Înjurând în gând, se îndepărtă.

După cum îi era obiceiul de ani buni, Caine se trezi devreme și lent. Ceva moale și cald era înfășurat în jurul lui. Cu toate că era mai mult adormit decât treaz, știa după miros că era Diana. Fără să fie conștient, o trase mai aproape de el, apoi o auzi oftând în timp ce se cuibărea la pieptul lui. Cu un sentiment de plăcere leneșă, își trecu mâna în jos de-a lungul trupului ei, până în locul în care mătasea făcea loc pielii, apoi urcă din nou. Diana se lipi strâns de el, plimbându-și degetele ușor pe spatele lui.

Murmurându-i numele, își atinse buzele de fruntea ei, în timp ce mâna lui alunecă pe sub mătase. Amândoi scoaseră un sunet simultan de plăcere, languros și ușor. El își spuse că nu era altceva decât un vis, că visa că o avea, însă niciodată nu fusese așa, atât de lent și de delicat. Când se întoarse, piciorul său alunecă intim între ale ei, iar gura lui începu să îi exploreze pe îndelete chipul. Cu un murmur nearticulat, Diana își lăsă capul pe spate, iar buzele ei le găsi pe ale lui.

Visul persista... sărutul persista și el, fără presiune, în timp ce el continua să mângâie pe sub mătasea subțire. Nu mai era loc de îndoieli în lumina blândă și moaleșitoare, nu mai era loc de rezerve pe o saltea moale

și deformată. O atingea, seducându-i pe amândoi într-un abandon somnoros.

Cald, atât de cald, își spuse el, simțind primul impuls adevărat de dorință când îi găsi sânul. Diana gemu ușor și se arcui lângă el. Lui i se păru că își aude numele rostit pe buzele ei, apoi îi simți mâinile mângâindu-l.

Cufundat în ea și în acea fantezie, își lipi gura de umărul ei, îndepărtându-i breteaua. Era la fel de puternic pe cât își imaginase el; și neted. Urmă forma umărului ei și îi trase și mai mult cămașa, lăsând sărutări blânde și somnoroase pe brațul ei.

Îi auzea răsuflarea, ușor rapidă, ușor nesigură, și se trezi că gura lui se oprise pe sânul ei să sugă și să ciugulească. Nu își realizează pasiunea decât atunci când nevoia îi stârni un nod strâns în stomac și propria lui răsuflare se înteeți. Inima ei bătea să-i spargă pieptul pe buzele lui, care acum cereau tot mai mult. Și rămăsese goală, cu toate că el nu era pe deplin conștient că el fusese cel care trăsesese mătasea de pe ea.

Degetele ei se înfigeau în carnea lui, iar coapsele ei se mișcau într-un ritm tot mai accelerat. Buzele ei întredeschise îi șoptiră numele. O clipă, el încercă să își limpezească mintea, să despartă visul de realitate, însă trupul lui avea control deplin.

Și pătrunse în ea, dincolo de fantezii și mai presus de rațiune.

capitolul 8

Lumina era slabă și de un cenușiu întunecat. Cutremurându-se uluită, Diana deschise ochii, însă văzu doar umbre. Se afla în mijlocul patului, cuibărită sub Caine și sub pătura subțire pe care o împărțiseră în timpul nopții. Cu toate că fața lui era îngropată în gâtul ei, îi auzea respirația neregulată, îi simțea inima bătându-i lângă a ei. Pielea lui era fierbinte și, la fel ca a ei, ușor umedă. Degetele ei erau prinse în părul lui, iar pe buze

simțea încă gustul lui. Își simțea mintea la fel de grea precum trupul, ca și când ar fi fost învelită într-o miere groasă și dulce. Fiori mici de plăcere îi străbăteau carnea, acolo unde încă simțea apăsarea degetelor lui. Într-o clipă, deveni brusc lucidă.

Cu un sunet scurt de furie, Diana se chinui să iasă de sub el, apoi se rostogoli la marginea patului.

- Cum ai putut?

Caine deschise ochii și o privi lung, uimit.

- Poftim?

- Ți-ai dat cuvântul! Începu să își caute furioasă cămașa pe sub cuverturi.

Încă respirând greu și la fel de uluit, Caine își trecu o mână prin păr.

- Diana...

- Ar fi trebuit să știu că nu pot să am încredere în tine, spuse ea trăgându-și furoul pe ea și sărind din pat. Simțea furtună pe tot corpul, își simțea mâinile și picioarele grele. Ochii ei se înfurieră și mai mult. Dumnezeu știe de ce am crezut că poți să respecti o învoială.

- Învoială? repetă el sec.

- Tu stai pe partea ta de pat și eu pe a mea, îi aminti ea cu amărăciune. Tu și zidurile tale nenorocite ale Ierihonului.

El își frecă fața.

- Ești nebună?

- Cel mai probabil, continuă Diana, din moment ce am crezut că înțelegi ce înseamnă decența.

- Ia stai puțin.

În lumina slabă, Caine nu putea distinge mai mult decât silueta ei și lucirea vagă din ochii ei. Însă își simțea propria furie acumulându-se și coborî și el din pat. Iar furia lui crescuse în clipa în care pasiunea se domoli și slăbiciunea amenința să-i ia locul.

- Nu-mi spune să stau puțin, pufni Diana, strângându-se cu brațele și tremurând. A fost mârșav ce-ai făcut.

Se simți cuprins de mânie și de un sentiment pe care nu dorea să-l recunoască drept durere.

- Mârşav, repetă el, pe un ton ameninţător de scăzut. Mârşav. Repetă cuvântul, încercând să-şi recapete controlul. Nu păreai să gândeşti acelaşi lucru mai devreme.

Ea îşi înfipse degetele în braţe şi îşi dădu capul pe spate. Nu, mai devreme nu gândise nimic. Doar simţise, doar dorise. Caine fusese acolo, cald, blând, seducător.

- Nu aveai nici un drept. Nici un drept!

- Nu aveam nici un drept? răbufni el. Dar tu?

- Eu eram pe jumătate adormită.

- La dracu', Diana, la fel şi eu!

Caine îşi trecu din nou mâna prin păr şi se luptă cu un sentiment de furie confuză şi frustrată. Încercând să redevină calm, îşi luă pantalonii şi se îmbrăcă. Îl încerca o senzaţie de vinovăţie copleşitoare, vinovăţie pentru că o trecuse dincolo de punctul pentru care fusese ea pregătită. Şi cu asta schimbase lucrurile între ei chiar când se hotărâse să le menţină pe linia de plutire.

- Ascultă, pur şi simplu s-a întâmplat. N-a fost intenţionat.

- Lucrurile astea nu se întâmplă aşa pur şi simplu.

Tremurând, trase cuvertura ţipătoare de pe patul răvăşit şi se înfăşură în ea.

- Uite că asta s-a întâmplat, şuiere Caine, trăgându-şi helanca. Nici măcar furia nu înlăturase complet senzaţia că se trezise dintr-un vis nedesluşit. Nu ştiu nici măcar cum naiba a început, mârâi el. Ochii lui îi ţintuiră pe ai ei. Da, poate că era vinovat, dar nu era singurul vinovat. Ştiu când s-a terminat şi înainte să se termine, erai la fel de băgată în asta ca mine.

Adevărul dura. Şi o înspăimânta.

- Te aştepţi să cred că nu ştiai ce faci? strigă ea. Că n-ai pus la cale asta?

Într-un acces necontrolat de furie, îşi luă haina şi se îndreptă spre ea.

- De ce naiba nu mă învinuieşti pentru viscol? se răsti el. Sau pentru că nenorocirea asta, continuă el, dând nervos din braţ, are doar o cameră? Sau că porcăria de saltea are o gaură în mijloc?

- Știu exact pentru ce să te învinuiesc, spuse Diana. Și ce anume să regret.

În încăpere se lăsă o tăcere de mormânt, întreruptă doar de sunetul respirației furioase și de zgomotul radiatorului. Văzu o lumină violentă sclipind în ochii lui, întunecându-i, îngustându-i. În furia ei confuză, o întâmpină cu bucurie. Își dorea o ceartă.

- Nu regreti mai mult ca mine, spuse Caine încet.

Fără să mai scoată o vorbă, deschise larg ușa, lăsând să intre zăpada adusă de vânt înainte să o trântască din nou în urma lui.

Singură, Diana strânse cuvertura cu putere, însă tot își simțea pielea rece ca gheața. Era mânie, își spuse ea. Furie. Avusese încredere în el, iar el o trădase. O înșelase. O... făcuse să se simtă minunat, vie, dorită.

Îi scăpă un scâncet înăbușit când se lăsă din nou pe pat și se cuibări sub cuverturi. Nu, nu! își spuse ea, strângând pumnii. N-ar fi trebuit să se întâmple. Dacă îi ceda, lui și ei însăși, ar fi doar începutul. N-ar însemna să își lase iar viața dominată de cineva care putea să plece oricând? Nu din nou, își jură Diana, lovindu-și genunchiul cu pumnul. Niciodată.

Abia începuse să se descopere pentru ea însăși. Oriunde, în toate aspectele vieții ei, Caine fusese cel care se aflase acolo, implorând-o să se împace cu Justin.

Tot el fusese acolo și îi oferise răspuns la problemele ei profesionale când se întorsese în Boston. Acum era aici și o tenta să renunțe la ultimele redute, să își scoată la lumină cele mai adânci emoții.

Oare ea va însemna altceva decât Irene Walker dacă i-ar fi permis? se întrebă Diana. Când o femeie se lăsa dominată de sentimente, nu se deschidea pentru orice i-ar oferi un bărbat?

Închise ochii și își mușcă buza. Nu, nu va permite asta. Nu putea permite asta. Toată viața ei fusese obligată să accepte ceea ce altcineva alegea să îi ofere.

Fusese o greșeală, își spuse ea. Una care ar fi putut fi evitată dacă nu ar fi lăsat garda jos. Și avea tot dreptul

să fie furioasă pe Caine. Profitase de situația ei, o excita-se când fusese amețită și fără apărare. Umerii Dianei se pleoștiră sub cuvertură.

Ea era la fel de vinovată ca el, recunosc. Nu fusese pe jumătate trează când își trecuse mâinile peste spatele lui gol? Dacă dorea, nu-și putea aminti bine acea plăcere încețoșată și somnoroasă pe care o simțise când își lipise trupul de al lui? Undeva în mintea ei știuse exact ce făcea și totuși nu încercase să se oprească. Apoi îl acuzase pe Caine pentru că era mai simplu decât să recunoască faptul că își dorise să-l iubească.

Diana închise ochii strâns din nou, apăsându-și degetele pe frunte. Oh, cum putuse să îi spună acele lucruri? Cum putuse să se poarte ca o ipocrită înfuriată când și el fusese la fel de copleșit ca ea?

Își îndepărtă părul de pe față și privi lung camera goală. Și acum? se întrebă ea. Își va cere scuze. Cu toate că răspunsul o făcu să se foiască incomod în pat, conștiința Dianei se hotărî. Greșise – foarte rău – și să recunoască asta era singura cale care o făcea să se ierte. Își aduse aminte de vorbele ei dure și acuzatoare și știu că nu l-ar putea condamna dacă i-ar spune să își ia scuzele și să se ducă naibii cu ele cu tot.

Diana se ridică oftând. O să facă un duș, o să se îmbrace și o să-l aștepte să se întoarcă.

Două ore mai târziu, Diana străbătea camera mică și înghesuită, cu un sentiment situat undeva între grija și enervare. Ce făcea atâta afară? se întrebă ea a suta oară. Privi printre draperii și văzu că zăpada cădea cu aceeași intensitate. Se gândi iarăși să meargă să îl caute și iarăși își aminti că singura cheie era la Caine. Diana n-avea de gând să depindă de recepționar pentru altă cheie.

„Merge greu pe vremea asta”, își spuse ea, despărțind încă o dată draperiile. În toată parcare, mașinile erau pe jumătate îngropate în nămeți. Nu vedea nici urmă de viață, doar mișcarea neîncetată a perdelei de zăpadă. Și-l imaginează pe Caine stând jos în bistro, bucurându-se

de un mic dejun uriaș și bând ceașcă după ceașcă de cafea aburindă. Imaginea o enervă, mai ales că stomacul ei insista să-i aducă aminte că era gol.

„O face intenționat“, hotărî ea, aducând draperiile în poziția inițială. „Mă pedepsește.“ Valul de vinovăție pe care îl simțise mai devreme era complet înghițit de ranchiună și de foame.

Furioasă și clar blocată între patru pereți roz, Diana își înșfăcă servieta și sări în mijlocul patului nefăcut. N-avea de gând să piardă vremea îngrijorându-se pentru Caine MacGregor. O să se reapuce de lucru și va aștepta la adăpost. Și dacă nu se mai întorcea vreodată, își spuse ea, era perfect în ceea ce-o privea. Își scoase dosarul și își revărsă în lucru toată furia și frustrarea.

Mai trecu încă aproape o oră înainte ca Diana să audă sunetul cheii întorcându-se în broască. Aruncă deoparte dosarul și rămase așezată turcește în mijlocul patului când Caine intră în cameră. Plin de zăpadă și fără să fie într-o stare mai bună decât atunci când plecase cu trei ore în urmă, o privi, apoi își scoase haina.

Intenția ei inițială de a-l întâmpina cu scuze fu înlăturată, la fel ca și a doua idee a ei, aceea de a-l ignora.

- Unde naiba ai fost? întrebă Diana.

Caine își aruncă haina udă peste masă.

- Furtuna va continua toată după-amiaza, spuse el sec. Aici nu s-a eliberat altă cameră și următorul hotel e la șaisprezece kilometri distanță.

Diana simți din nou ghimpele de vinovăție, în timp ce Caine se așeză pe scaun și își aprinse liniștit o țigară.

- Doar nu ți-a luat trei ore să afli asta, pufni ea. Nu ți-a trecut prin cap că eu sunt blocată aici?

El îi aruncă o privire care ar fi putut fi blândă dacă ochii lui n-ar fi fost atât de întunecați.

- N-ai găsit ușa?

Diana sări furioasă din pat.

- Tu ai singura cheie!

Caine ridică din umeri, băgă mâna în buzunar, scoase cheia și o lăsă pe masă.

- E a ta, îi spuse el, apoi scoase o pungă din buzunarul hainei. Am cumpărat periute de dinți.

Ea o prinse pe cea pe care i-o aruncă el.

- Mulțumesc, spuse ea cu răceală. Nu-și va cere scuze, își spuse Diana, nici dacă ar fi blocați în acea cămăruță îngrozitoare toată luna. Din moment ce se pare că iar suntem prinși aici încă o noapte, o să facem niște aranjamente.

Caine abia își stăpâni furia care îl cuprindea din nou. Dacă își pierde cumpătul de data asta, se avertiză el, era foarte probabil să o strângă de gât.

- Fă ce aranjamente vrei, spuse el cu răceală. Mă duc să mă bărbieresc.

Își luă punga și se ridică.

- Stai un pic. Diana își apăsă mâna pe pieptul lui când el dădu să treacă pe lângă ea. Trebuie să punem lucrurile la punct.

Gheața din ochii lui se transformă rapid în foc.

- Diana, nu-mi forța mâna.

- Să-ți forțez mâna! ripostă ea. Crezi că poți să te întorci liniștit aici, anunțând că te duci să te bărbierești, după ce s-a întâmplat de dimineată? Crezi că, gata, o să dau totul uitării, ca și când ar fi fost doar o mică eroare de judecată?

- Asta ar fi foarte înțelept, spuse el, prinzându-i încheietura mâinii.

Ea își smuci mâna să se elibereze și se propti în calea lui.

- Ei bine, n-o s-o fac. Și tu n-o să te duci să te bărbierești înainte să auzi exact ce am de spus.

- Am auzit de dimineată tot ce era de auzit.

Caine o împinse fără blândețe din calea lui și dădu să intre în baie.

- Să nu îndrăznești să pleci!

Pierzându-și și ultima fărâmbă de control, Diana îi prinse brațul.

- Mi-a ajuns. Scos din sărite, Caine se întoarse și îi prinse umerii cu o forță suficient de mare cât să o facă

să scoată un țipăt. N-am nevoie să suport așa ceva din partea ta! strigă el. N-o să stau aici liniștit în timp ce tu mă acuzi că aș fi recurs la cine știe ce plan malefic ca să te bag în patul meu. N-am nevoie de vreun plan, înțelegi? Aș fi putut să te am și noaptea trecută și de alte câteva ori înainte fără să fie nevoie să complotez. O scutură rapid și cu putere. Amândoi știm asta. La dracu', te-am dorit și tu m-ai dorit pe mine, dar n-ai avut curaj să recunoști.

Cu ochii mari de furie, Diana se smuci din strânsoarea lui.

- Nu-mi spune mie ce să recunosc! De dimineață eram adormită...

- Acum ești trează? se răsti el.

- Da, la naiba, acum sunt trează și...

- Perfect.

Cu o mișcare abilă, Caine o aduse înapoi în brațele lui și îi prinse gura într-un sărut dur, sălbatic. O auzi scoțând un sunet înăbușit de împotrivire, îi simți zbaterele frenetice, însă nu făcu decât să o strângă și mai mult lângă el.

Se gândise la pedeapsă, se gândise să scape de furia și de tensiunea care se acumulaseră în el încă de dimineață. Apoi se gândise cât de mult avea nevoie de ea și la nimic altceva.

Cu degetele încă înfipite în umerii ei, o îndepărtă. Respirând greu, ținându-se reciproc cu privirea, se uită lung unul la altul. Diana simțea cum o copleșea dorința, cerându-i să o elibereze. Scutură o dată din cap, ca și când ar fi vrut să o alunge, însă tuna deja ca o avalanșă pe versantul unui munte. Predându-se tuturor nevoilor care urlau în ea, îl trase înapoi cu gura peste a ei și luă ce își dorese.

Acum nu mai era vorba de explorări blânde și somnoroase. Amândoi erau treji, amândoi erau lacomi, hrânindu-se unul cu buzele celuilalt ca și când trecuseră ani de când nu mai gustaseră asemenea plăcere. Înlănțuiți, deja luptându-se să îndepărteze bariera hainelor,

se prăbușiră pe pat. Acum furia nu mai era altceva decât pasiune, iar pasiunea era nerăbdare.

Diana îi trase puloverul peste cap, apoi scoase un sunet adânc de plăcere când mâinile ei găsiră mușchii lui tari. Disperată să aibă mai mult, se răsuci până ajunsese pe jumătate peste el, cu gura fierbinte și flămândă pe a lui. Toate dorințele pe care și le refuzase, pe care și le reprimase, izbucniră într-o explozie violentă. Nu se putea sătura de el.

Știuse aproape de prima dată că el va fi cel care va descuria acea ultimă ușă pe care o ținuse încuiată atât de bine.

Libertate. Gemu când simți fiorul amețitor și dureros al acesteia în timp ce mușca ușor din buza lui, dorind să îl ducă în aceeași stare în care era și ea. Când ea începu să tragă de pantalonii lui, Caine gemu și se rostogoli din nou deasupra ei, împingând-o adânc în saltea.

Ca amant nu fusese cu nimic sub așteptările ei: teribil, arzător, palpitant. Dragostea lor lentă, ca prin vis, din acea dimineață îi oferise doar un mic exemplu de ceea ce îi putea face el. Simțea cum se acumulează în ea ceva primar, o sălbăticie latentă de care cândva se temuse și de care acum se bucura. Și, odată cu ea, dispăreau și regulile. Trupul ei se eliberase, pulsând peste tot, arcuindu-se, lichid ca vinul fierbinte, în timp ce el îi scotea cu frenezie hainele. Iar când el înjură în fața ultimei bariere de mătase, ea coase un râset gutural și jos, pe care nu și-l recunoscuseră drept al ei.

Înnebunit de acel sunet, Caine își lipi gura din nou de a ei, explorând adânc în timp ce mâna lui nerăbdătoare sfâșie breteaua furoului ei, în efortul lui de a ajunge dincolo de el. Iar buzele ei răspunseră cu aceeași presiune, cu aceeași violență.

Totul părea aidoma unui război, acea dorință disperată, acea provocare delirantă. Mâinile lui se plimbară fără milă peste ea, iar ea îl trase și mai aproape, împingându-l să ia și mai mult. Îi auzi respirația la fel de neregulată ca a ei, când gura lui coborî până la sânul ei,

devorând cu lăcomie până când amândoi își pierdură complet controlul.

Pasiunea lor devenise un foc alb-albăstrui, care se răspândea pe pielea lipită de piele. Mătasea se sfâșie din nou când el o trase în jos, gura și mâinile lui grăbindu-se în urma materialului, oprindu-se doar cât să găsească locuri de plăcere noi și surprinzătoare.

Diana scoase un țipăt când el își împinse limba în miezul ei; însă sunetul fu unul gutural și nedeslușit, care se transformă într-un geamăt. Trupul ei era umed și agil, mișcărilor ei erau instinctuale. Excitarea era precum un val uriaș care o arunca în sus, o răsucea, o purta pe coama lui din nou și din nou, fără să-și piardă puterea. Iar în parfumul de mosc al pasiunii care îi transformase mintea într-un vârtej, nu putea conștientiza cererile pe sălbatice pe care le rostea gâfâind. Realitatea ei se concentra asupra unui singur bărbat, a unei singure nevoi. Într-un singur moment încetșat își dădu seama că erau un singur trup. Îi murmură numele, însă cuvintele pe care le rostea nu erau altceva decât icnete, în timp ce el o ducea în punctul culminant.

Apoi gura lui se uni din nou cu a ei și, chiar când brațele ei se încolăceau în jurul lui, el o trecu dincolo de ultima limită a rațiunii.

Cu pleoapele grele și trupul împlinit, Diana deschise ochii și se trezi uitându-se fix la reflexia lor în oglinda de deasupra patului. Își răsfirea degetele peste spatele lui, urmărind mișcarea în oglindă. Cât de închisă la culoare era pielea ei lângă a lui, își spuse ea amestecată. Și ce contrast de culori între părul ei și al lui.

Era ciudat să îi privească trupul mișcându-se și, în același timp, să îi audă și să îi simtă respirația. Își trecu din nou mâinile peste spatele lui și îi urmări mușchii unduindu-se sub ele. Puternic, își spuse ea, simțind un nou fior de plăcere. Puternic și necugetat. Și, își spuse Diana cu satisfacție, la fel era și ea. Oftă și își înfipse degetele în părul lui.

Caine scoase un sunet iritat și dădu să se îndepărteze. Cu un murmur de protest, ea își strânse și mai mult brațele în jurul lui.

- Diana... Își înălță capul, o privi lung, apoi, cu o înjurătură scurtă, se rostogoli lângă ea. N-am vrut să se întâmple asta. Știu că sună cam neconvingător după dimineața asta, dar...

- Caine. Diana se răsuci în așa fel încât să stea din nou întinsă peste pieptul lui. Nu spune nimic. Își apăsă buzele de ale lui până simți cum cedează. Îmi pare rău pentru lucrurile pe care ți le-am spus de dimineață. Nu. Își puse degetele peste gura lui. Am greșit. Știam asta încă de când țipam la tine, dar nu mă puteam opri. Dacă m-aș fi oprit, aș fi recunoscut că te-am dorit. Își lăsă capul pe umărul lui și închise ochii strâns.

El oftă prelung și trecu mâna peste părul ei.

- Nu aveam de gând să te ating din nou când m-am întors.

Ea râse ușor și își apăsă fața în umărul lui.

- Iar eu aveam de gând să-mi cer iertare când te întorci.

- Cumva, murmură el, cred că asta a fost o idee mai bună pentru amândoi. Diana. O îndepărtă până când ochii lor se întâlneau din nou. Nu am dorit niciodată pe cineva, spuse el cu precauție, în felul în care te doresc pe tine. Nu vreau să te rănesc. Mă crezi?

Ea deschise gura și dădu să răspundă, însă știa că el n-ar înțelege niciodată îndoielile, o viață întreagă de frici mărunte.

- Fără întrebări acum, spuse în schimb, atingându-și din nou buzele de ale lui. Fără motive. Asta e de ajuns.

Luptându-se cu nevoia de a o convinge să spună mai mult, Caine o strânse în brațe lângă el.

- Pentru moment, acceptă el și simți o plăcere uluitoare din simplul fapt de a o simți întinsă alături de el. Știi, zise el, cu ochii îndreptați spre tavan, începe să-mi placă în camera asta. La urma urmei, are o priveliște fascinantă.

Urmându-i privirea, Diana zâmbi ironic.

- Mai rămâne să îmi ceri o monedă pentru canalul ăla. Văzu în reflexie cum își încrețește fruntea. Nu.

- Bine. Se rostogoli deasupra ei. Mereu am preferat să fac eu însumi lucrurile decât să mă uit.

- Caine. El începu să îi sărute ușor gâtul, iar ea își înclină capul să-i facă loc. Urăsc să vorbesc despre ceva atât de banal... însă mor de foame.

- Aha....

Își trecu buzele de-a lungul obrazului ei, în timp ce degetele lui îi mângâiau umerii.

- Chiar mor de foame.

- Cât de rău?

- Atât de rău că mi-aș asuma riscul să mănânc un hamburger din aceia.

- Asta înseamnă mai mult decât disperare, murmură el și se rostogoli într-o parte cu un geamăt. Bine, mă duc să îți mai cumpăr o felie de ptomaină.

- Mulțumesc, spuse ea sec, însă se ridică în capul oaselor odată cu el.

În momentul în care contactul dintre ei se rupsesese, simțise că o parte din tensiune revenise. „O prostie“, își spuse ea. Era femeie matură, iar să facă dragoste era parte a vieții. Nu era simplu?

- Vin cu tine.

- Afară e aproape la fel de rău ca ieri, spuse el, întinzând mâna să își ia pantalonii.

De ce simțea nevoia să o strângă iar în brațe, să îi asigure și pe ea, și pe el că nu se schimbese nimic? Totul se schimbese.

- Aș vrea să ies un pic din camera asta. Diana privi pereții. Rozul ăsta începe să mă apese.

Caine își trase puloverul.

- În regulă, mâncăm la locul crimei. Ridică o sprâncenă, în timp ce Diana își examina furoul sfâșiat. Presupun că o să-mi zici că sunt dator să-ți cumpăr alta.

- Aș putea să te chem la tribunalul pentru asta, declară ea, îmbrăcându-și bluza fără furou.

Caine râse laudativ și o prinse de talie.

- Ar merita doar ca să-ți aud pledoaria.

Când ea își lăsă capul pe spate să-i zâmbească, se simți cuprins de un val de emoție prea puternic ca să-i reziste. Dorința, își spuse el, aproape cu disperare. Doar dorința, iar cu dorința era simplu.

- Oh, din nou, murmură el, apoi gura lui se opri pe gura ei.

Degetele care încheiau nasturii bluzei se opriră, capul ei se lăsă supus pe spate, însă gura ei o întâmpină cu agresivitate pe a lui. Prin buzele întredeschise ieși un sunet prelung de plăcere tăcută, care păru să îl atingă în centrul ființei lui și de acolo să se extindă. Ea mai simțise o dată și înainte acea textură ciudată și moale a sărutului lui. Era foarte blând, însă părea să ceară mai mult decât pasiune. Când o eliberă, Diana trebui să clipească să poată vedea iar clar.

- Caine? întrebă ea nedumerită.

Îi spunea sau o întreba ceva? Sau era ceva în ea care o lua la întrebări?

El făcu un pas înapoi, deloc confortabil cu sentimentul de nesiguranță pe care ea reușea să îl stârnească în el.

- Mă tem că trebuie să-ți spun să te îmbraci. Zâmbi, însă privirea lui rămase intensă. Altfel n-o să mă consider responsabil dacă mori de foame.

Ea își încheie bluza până la capăt, cu degete nesigure.

- Cred că îți place să mă bagi în ceață, mârâi ea. Nu prea mă pricep la toane, iar tu le ai mereu.

- Uneori mă mir și eu de ele, spuse el, pe jumătate pentru sine însuși.

Când îl privi, direct, fără să zâmbească, el se luptă lucid cu tensiunea. Ea era vulnerabilă, el era responsabil. Nu era deloc sigur că putea să facă față responsabilității. „Fii natural“, se avertiză Caine. „Menține totul simplu.“

- Poate că îmi place să te țin în aceeași stare mentală în care sunt și eu.

Diana îi aruncă o privire lungă și cercetătoare, apoi zâmbi.

- Caine, te bulversez?

El îi întâlnește privirea în timp ce se încălța. În încăperea se simțea o vibrație pe care amândoi încercară din răsuferință să o ignore.

- Am să refuz să răspund acum la această întrebare.

- Interesant. Diana trase fermoarul fustei. Asta mă va face să presupun că da. Își luă haina. Și cred că îmi place asta.

- O să ai nevoie de mănuși, adăugă el și băgă din nou cheia în buzunar.

În clipa în care pășiră afară, Diana își ținu răsuflarea în fața puterii vântului și a frigului. Fulgii erau mai mici, își spuse ea în timp ce își petrecu ferm brațul pe după al lui Caine, însă vântul făcea ca nămeții să fie periculoși chiar și după ce se oprea ninsoarea. Totuși, când privi în jur, chiar și micul motel ponosit părea curat și pitoresc în învelișul său de zăpadă.

- Locșorul ăsta nu e chiar atât de rău, spuse ea în timp ce se chinuiau să înainteze prin vânt.

- Arată chiar și mai bine după ce stai mai mult afară pe vremea asta.

Se formase un soi de potecă prin zăpada de un metru, pe acolo pe unde ceilalți ocupanți ai motelului își făcuseră loc spre bistro și înapoi. Încercând s-o urmeze, Diana tot se trezi îngropată până la genunchi. Se împiedică și îl strânse și mai tare pe Caine.

- Sigur nu vrei să te întorci și să aștepti? îi strigă Caine în ureche.

- Glumești, nu? Își ridică fruntea și privi chiorăș prin zăpada care cădea. Acela este?

Cu mâna liberă, Diana arată spre conturul abia zărit al unei clădiri, unde lumina reflectoarelor trimitea o strălucire ciudată peste albul auster.

- Da. De când cu viscolul se pare că au avut parte de clienți non-stop. „Notelul“ nostru are toate cele treizeci și cinci de camere ocupate.

- Ești un izvor de informații. Dumnezeuule, continuă ea, înainte să apuce Caine să riposteze, aş putea mânca doi hamburgeri.

- O să discutăm despre tendințele tale sinucigașe când intrăm. Ai grijă. O strânse și mai tare de braț ca să o îndrume. Undeva pe aici sunt niște scări îngropate în zăpadă.

Cu răsuflarea tăiată, Diana intră pe ușă poticnindu-se când o deschise Caine. În aer se simțea un miros greu de grăsime prăjită amestecat cu fum de țigară și ceva ce părea să fie șuncă. Câteva mese din plastic zgâriate erau răspândite în încăperea lungă, cu fețe de masă de hârtie așezate deasupra și cu scaune acoperite cu vinil. În partea din spate a camerei se afla un bar, cu scaunele înalte ocupate deja în mare parte de clienți. Cei mai mulți se întoarseră să se uite la nou-veniți.

Într-o tavă pentru deserturi acoperită de la capătul barului zăceau câteva gogoși stătute, iar în spatele tejghelei se aflau mai multe anunțuri cu meniurile speciale. Se părea că cel cu chiftele și sos costa doar trei dolari patruzeci și cinci.

- Te-ai întors? Chelnerița plinuță din spatele tejghelei îi aruncă un zâmbet vesel lui Caine. Și ți-ai adus și doamna. Hai, intră să te încălzești, draga mea, îi spuse ea Dianei. Pun pariu că ți-ar prinde bine niște cafea.

- Da. Uită imediat de atmosfera ponosită în fața acelei primiri prietenoase. Mi-ar plăcea.

- Atât timp cât avem, cafeaua e din partea casei, declară chelnerița, așezând pe tejghea două cești cu farfurii. Eu sunt Peggy. Așezați-vă și beți. Vă e foame?

- Mor de foame, răspunse Diana fără să stea pe gânduri, așezându-se pe un scaun înalt lângă un tânăr care părea iritat, cu ochelari și păr vâlvoi.

- Azi avem supă de legume proaspătă, îi spuse Peggy Dianei, întinzând meniurile subțiri, scrise de mână. Am fiert toată dimineața.

- Sună bine, hotărî Caine, aruncându-i Dianei o privire.

- Mmm, pentru început, aprobă ea, mușcându-și buza de jos în timp ce studia meniul.

- Două supe, Hal, strigă Peggy prin deschizătura care ducea la bucătărie. Și mai sunt populare azi și sendvișurile cu salată, șuncă și roșii, adăugă ea.

- Da, în regulă, sună bine. Diana închise meniul și întinse mâna după tubul de plastic cu frișcă în timp ce chelnerița strigă restul comenzii.

Caine se aplecă și mușcă ușor urechea Dianei în timp ce îi șopti:

- Mânâncă ce vrei. O să facem provizii de acadele și de apă minerală ca să trecem de noaptea asta.

- Ești plin de idei, murmură ea, întorcând capul și lipindu-și buzele de ale lui.

- Veniți din alt oraș? întrebă Peggy umplând din nou ceașca de cafea a bărbatului de lângă Diana.

- Din Boston, răspunse Caine, scoțând o țigară.

Auzind icnetul de supărare de lângă Diana, privi în acea direcție.

- Charlie era și el în drum spre Boston, spuse chelnerița, bătându-l ușor și înțelegător pe braț pe bărbat. Cu mureasa lui.

Își dădu după ureche o șuviță de păr blond și îi făcu scurt cu ochiul lui Caine.

- Trebuia să fim în luna de miere, mârâi Charlie, privind lung cafeaua. Lori a privit doar o dată camera și a început să plângă.

- Oh. Diana îi zâmbi înțelegător. Îmi dau seama că nu e chiar ce-și dorea.

- Aveam rezervări la Hyatt. Își înalță capul și își împinse ochelarii pe nas. Lori e foarte sensibilă.

- Da, sunt sigură. Fără să știe ce să mai zică, Diana îi întâlni privirea neajutorată. Arăta ca un băiețel care nu-și găsisese bicicleta dorită sub bradul de Crăciun, își spuse ea. Hm, poate ar fi frumos să faci camera mai... romantică.

- Camera aia? Charlie pufni și se întoarse din nou la cafeaua lui.

- Lumânări, sugeră Diana cuprinsă brusc de inspirație când văzu supa așezată pe tejghea. Poate are cineva niște lumânări.

- Da, sigur, am eu câteva în spate, spuse Peggy în timp ce ștergea tejgheaua cu o cârpă. Miresei tale îi place lumina lumânărilor, Charlie?

- Poate, mormăi el, însă din încruntat deveni mai gânditor.

- Bineînțeles că îi plac. Diana amestecă în supă, privindu-l. Cărei femei nu-i plac lumânările? Și florile, adăugă ea. De unde putem să facem rost de flori?

- Am niște crăciunițe de plastic în spate, interveni chelnerița, intrând în atmosferă. Știți, le folosim de Crăciun. Chiar învesolesc locul.

- Minunat.

- Crezi că i-ar plăcea? o întreabă Charlie pe Diana.

- Cred că o să fie foarte emoționată.

- Păi...

- Mă duc să le aduc. Chelnerița își șterse mâinile pe sort și se duse în spate.

Charlie se aplecă să privească spre Caine.

- Tu ce crezi?

Străduindu-se să-și mențină o expresie serioasă, Caine ridică ochii din castronul de supă.

- Mă supun părerii unei doamne în astfel de chestiuni.

- Hai, băiete, fă-o, îl sfătui și altcineva de la bar. Încearcă.

- Mda. Se hotărî brusc când Peggy se întoarse încărcată. Da, o fac.

- Iată, dragul meu. Îi dădu trei lumânări în suport de plastic și mai multe crăciunițe de plastic cu panglici mari și roșii cu sclipici. Du-te și aranjează-ți apartamentul nupțial. Miresica ta o să se simtă mai bine.

- Mulțumesc. Îi zâmbi Diane, încercând să bage obiectele în buzunare. Mulțumesc mult.

- Baftă, Charlie, strigă Diana în urma lui, apoi se întoarse din nou spre supă. Surprinse privirea lui Caine și ridică o sprânceană. Mi se pare foarte drăguț.

- Eu n-am zis nimic.

- Nici nu trebuie să zici, cinicule. El se mulțumi să rânjească, iar Diana reveni la farfuria ei. Mănâncă-ți supa. Unii oameni, anunță ea țănoș, apreciază ches-tiile romantice.

- Să mai cumpăr o sticlă de vin? murmură el, ducân-du-i mâna la buze.

- Să nu îndrăznești!

Râse și se aplecă să îl sărute.

capitolul 9

La biroul ei și cu focul arzând cu zgomot, Diana lucra într-un ritm susținut. Cercetase cu grijă cazul Walker și îi acordase ore lungi și atenție maximă. Povestea era aproape prea obișnuită, simțea Diana. Irene Walker fusese tânără, abia ieșită din colegiu, când se căsătorise. Nu lucrase niciodată pentru că nu o lăsase soțul. În schimb avusese grijă de casă și făcuse mâncare, dedicându-și viața confortului lui. Acum că mariajul lor începea să se destrame, Irene nu avea nici un venit, nici o pregătire să se angajeze undeva și un copil mic de crescut. Diana avea să vadă dacă fusese compensată pentru cei patru ani în care lucrase ca menajeră, bucătăreasă, spălătoreasă și amfitrioană. Faptul că Irene fusese victima violenței domestice nu făcea decât să o îndârjească și mai mult pe Diana să se asigure că clienței ei i se făcea dreptate. „Și l-am prins“, își spuse Diana cu satisfacție când închise o carte de drept. „L-am prins pe George Walker. Acum dacă și Irene ar continua cu sesiunile de consiliere...”

Diana scutură din cap și își aminti să nu se implice și mai mult. Deja era prea implicată emoțional în cazul Chad Rutledge; nu-și putea permite să se întindă și mai mult.

Chad, își spuse ea, apăsându-și o clipă mâinile peste ochii obosiți. Acolo lucrurile nu mergeau la fel de bine

ca pentru Irene Walker. Diana discutase deja cu jumătate dintre cei de pe lista pe care i-o dăduse el. Până acum, nici unul din cei care îi cunoșteau pe el sau pe Beth nu-i putuse da vreo dovadă solidă. Am nevoie de ceva, se gândi ea, aruncându-și dezgustată stiloul. „Trebuie să intru în tribunal cu ceva mai mult decât povestea lui Chad și sentimentele mele. Dacă nu pot să distrug povestea lui Beth în instanță...”

Diana se lăsă pe spate pe scaun și privi spre tavan, gândindu-se la caz așa cum era. O studentă la colegiu plăcută și drăguță, blondă și delicată, dintr-o familie privilegiată. Un huligan dur de cartier cu atitudine beligerantă și temperament năvalnic. Dacă se ajungea la cuvântul lui împotriva cuvântului ei, Diana nu avea vreo îndoială în privința rezultatului. Apoi mai era dovada medicală. Starea lui Beth când fusese internată în spital la Urgențe, faptul că Chad recunoscuse că fusese cu ea. Nu, nu putea merge la tribunal doar cu o poveste despre îndrăgostiți născuți sub o stea nenorocoasă și să se aștepte să dea rezultate. Mai ales când nu era foarte sigură de clientul ei.

Oh, era nevinovat, cugetă Diana încruntându-se. Nu avea vreo îndoială. Însă îi era foarte teamă că își va pierde capul dacă ea ar pune presiune prea mare pe Beth. Diana îl credea în stare să iasă în plină instanță și să facă o mărturisire completă.

Cu un oftat obosit, Diana își aminti că mai avea ultimele câteva nume de contactat de pe lista lui Chad. Pentru doi, Diana avea doar prenumele, ceea ce însemna un drum până la universitate și un pic de muncă de detectiv. „Cine spune că dreptul înseamnă doar cărți și rapoarte?”, își spuse ea, apoi schiță primul zâmbet după mai bine de o oră. Asta era ceea ce își dorise ea.

- Diana?

Ridică distrasă privirea.

- Oh, da, Lucy.

- Dacă nu mai ai nevoie de mine, eu plec. Găsi un fir atârânănd de mâneca rochiei, îl înfășură pe două degete

și îl rupse. Caine a sunat acum jumătate de oră. Întâlnirea i s-a prelungit, însă a spus că trece pe aici înainte să meargă acasă.

- Oh. Cu ochii spre foc, Diana nu observă privirea speculativă a lui Lucy. Nu, Lucy, du-te acasă. Mai am lucruri de terminat aici; încui eu.

- Vrei să-ți fac niște cafea înainte să plec?

- Hm? Oh, nu. Diana ridică din nou privirea. Nu, mulțumesc. Seară plăcută.

- Și ție, răspunse Lucy cu o ultimă privire cu subînțeles, apoi ieși din nou pe coridor. Spune-i lui Caine că i-am lăsat mesajele pe birou.

- În regulă.

Diana privi o clipă cadrul gol al ușii. Lucy, își spuse ea, era mult mai ageră decât lăsa să se vadă chipul ei rotund și liniștit. „Și eu care credeam că sunt discretă”, cugetă Diana cu un zâmbet melancolic, lucrând foarte calm și practic zi de zi cu Caine la distanță de o ușă. Păstrând tonul politicos și prietenos dintre doi colegi care lucrează în aceeași clădire. Însă se pare că Lucy surprinsese ceva; o privire, un gest, un ton al vocii. Diana se întreabă cât de realistă fusese când se gândise că putea menține relația cu Caine strict între ei doi. Și brusc se întreabă de ce considerase asta necesar.

Diana se ridică gânditoare și se îndreptă spre foc. Acum ardea molcom, cu cărbunii formând o grămadă înaltă și strălucind în roșu. Se aplecă și adăugă un buștean, urmărindu-l cum se aprinde șuierând și trosnind violent. Poate că așa fuseseră și sentimentele ei: molcome și ținute cu grijă în frâu până când Caine intrase în viața ei. Acum știa ce însemna să simtă flăcări sălbatice, căldură mistuitoare. Era imposibil, întotdeauna imposibil, să rămână liniștită și stăpână pe ea când era cu el.

Asta o înspăimânta. El o înspăimânta; Caine și abilitatea lui de a o face să-l dorească cu o pasiune neînfrănată și fără margini. Caine și abilitatea lui de a o face să se gândească la el în momentele de cumpănă.

Pentru el părea simplu să aibă sentimente și să le și arate. Ea se instruisese prea mult timp să își suprima pasiunea, să își controleze sentimentele care amenințau să iasă la suprafață. Chiar și atunci când le dăduse deja o libertate mai mare și se simțea mai comod cu unele dintre ele, era la polul opus al lui Caine. Nu avusese niciodată spontaneitatea lui sau naturalețea lui debordantă. Diana îl invidia, cu toate că nu îl înțelegea pe deplin. Însă înțelegea că el avea abilitatea de a domina doar prin puterea personalității lui.

Poate de aceea insistase ea să își mențină relația la un nivel strict profesional în timpul programului de lucru. Diana ținea cu dinții de acele ore, încercând să le păstreze ca un interval de timp în care încă avea control complet asupra acțiunilor, sentimentelor și gândurilor ei.

„O să mă îndrăgostesc de el dacă nu am grijă“, își spusese Diana cu o urmă de spaimă, în timp ce privea flăcările săltând cu lăcomie în jurul bușteanului nou. „Dacă n-am făcut-o deja.“ Își prinse buza de jos între dinți și încercă să gândească lucid, însă descoperi, așa cum descoperea de obicei când încerca să găsească o explicație în privința sentimentelor ei pentru Caine, că logica nu avea ce căuta acolo.

Își dorea să existe o metodă să fugă de el. Își dorea ca el să se întoarcă și să poată fi cu el.

Iritată, se întoarse cu spatele la foc, apoi auzi telefonul sunând în biroul lui. Se uită la ceas și văzu că era aproape șase, ora la care birourile erau oficial închise. Diana ridică din umeri și se duse alături să răspundă.

– Biroul lui Caine MacGregor, spuse ea, bâjbâind după întrerupătorul veiozei.

– S-a întors? întrebă o voce pe un ton tunător.

– Nu, îmi pare rău. Diana luă un stilou și se așeză pe scaunul lui Caine. Domnul MacGregor nu e în birou. Să îi transmit un mesaj?

– Pe unde umblă băiatul ăla! De la capătul celălalt al firului se simți în mod clar exasperarea. Atât de clar,

că Diana ținu receptorul la câțiva centimetri de ureche. Toată după-amiaza am încercat să dau de el.

- Îmi pare rău, domnul MacGregor este la o întâlnire. Să îi spun să vă sune mâine?

- Netrebnicul nu poate să stea locului, mârâi vocea.

- Mă scuzați?

- Ha!

Diana își încreți fruntea auzindu-i exclamația.

- Îi transmit bucuroasă numele și numărul de telefon și mesajul pe care doriți să îl lăsați.

- Nu ești Lucy, spuse brusc bărbatul. Unde naiba e Lucy?

Amuzată și ușor uimită, Diana lăasă stiloul jos.

- Lucy și-a terminat programul. Sunt Diana Blade, asociata domnului MacGregor. Pot să vă ajut...

- Sora lui Justin! Întrerupse vocea urlând. Să fiu al dracului. Fetițo, voiam să vorbesc câte ceva cu tine. Am auzit că ți-ai început afacerea acolo cu Caine.

- Da, spuse ea și mai nedumerită. Îl cunoașteți pe fratele meu?

- Dacă-l cunosc? Se auzi un hohot de râs. Cum să nu-l cunosc, fetițo. Doar l-am lăsat să se însoare cu fiică-mea.

- Oh. Când, în sfârșit, înțelese, Diana se așeză din nou pe scaunul lui Caine. Oare nu fusese deja avertizată în privința lui Daniel MacGregor? Mă bucur să vă cunosc, domnule MacGregor. Am auzit multe despre dumneavoastră.

- Ha! pufni el. Doar nu-l ascuți pe fiu-meu, nu?

Ea râse, jucându-se absent cu firul telefonului, fără să-și dea măcar seama că se relaxa pentru prima dată în opt ore.

- Caine vorbește foarte frumos despre dumneavoastră, domnule MacGregor. Îmi pare rău că nu l-ați găsit.

- Hm, păi... Se opri, căci în mintea lui tocmai încolțea o idee. Deci și tu ești avocată, nu?

- Da, am terminat la Harvard la câțiva ani după Caine.

- Ce lume mică, ce lume mică. Rena îmi spune că semeni cu Justin. Neam bun.

- Ah... ei bine... Ușor debusolată de acele cuvinte, Diana se opri.

- Sângele bun e un lucru important, nu știai?

- Da. Își încreți fruntea și clătină din cap. Cred.

- Nu e vorba de crezut, fetițo, trebuie să menții linia puternică. Vine ziua mea, anunță el brusc.

- Felicitări.

- Să știi că nu voiam mare tam-tam, spuse el, însă nevastă-mea vrea neapărat să dea petrecere. Nu-mi place s-o dezamălesc.

- Nu, răspunse Diana cu o urmă de zâmbet. Bineînțeles că nu.

- Îi e dor de copii. S-au răspândit în toate direcțiile, spuse el pe un ton îndurerat, și nu mi-au dat nici măcar un nepot.

- Ah... spuse din nou Diana fără să-i vină în minte ceva mai bun.

- Câțiva nepoței să îi bucure bătrânețile, continuă el cu un oftat. Dar copiii nu se gândesc niciodată la nevoile părinților lor, nu?

- Păi...

- Anna își vrea toți copiii aici weekendul următor, o întrerupse el. Reuniune de familie. Și vrem să vii împreună cu Caine.

- Vă mulțumesc, domnule MacGregor. Eu...

- Daniel, fetițo; la urma urmei, acum faci deja parte din familie. În Hyannis Port, Daniel schiță un zâmbet meșteșugit și secret, pe care cuvintele lui firești îl ascundeau. Familia MacGregor are mereu grijă de ai lor.

- Da, sunt sigură, murmură ea, apoi râse. Mi-ar plăcea să vin la ziua ta, Daniel.

- Perfect. Atunci așa rămâne. Spune-i lui Caine că mama lui îl dorește aici vineri seară. Tot avocat, hm? La îndemână, daa, foarte la îndemână. Vineri seară, Diana.

- Da. Din nou nedumerită, privi lung biroul lui Caine. La revedere, Daniel.

Diana închise cu sentimentul ciudat că acceptase ceva complet diferit de o vizită de un weekend la Hyannis Port. Se așază din nou pe scaunul lui Caine și se gândi la acea conversație. Se părea, își spuse ea, că Daniel MacGregor era la fel de excentric pe cât i se dusesese vorba.

„Mă întreb cât de mult seamănă Caine cu el“, cugetă Diana absent. Cu siguranță, Caine moștenise talentul tatălui său de a domina o conversație atunci când alegea să o facă. Și acel răs avusese ceva. Dacă n-ar fi fost derutată de felul în care urlase la telefon, Diana l-ar fi recunoscut pe bătrânul MacGregor după râritul scoțian. Și ce naiba dorise să spună cu povestea aceea cu neamul bun?

Auzind ușa de la intrare deschizându-se, apoi închizându-se, Diana se ridică de la birou și se duse în capul scărilor.

- Salut.

Caine își aruncă haina în cuier pe hol și ridică privirea.

- Salut.

Recunoscând oboseala în acel răspuns, Diana coborî la el.

- Cum a mers?

Își contractă spatele.

- Trei ore cu Ginnie Day.

Diana nu avu nevoie de mai mult. Ridică brațele și începu să îi maseze umerii să-i detensioneze.

- N-o placi, spuse ea, iar Caine scoase un oftat încet.

- Nu, nu o plac. Se întinse sub mâinile Dianei. E răsfățată, egoistă și îngâmfată. La fel de politicoasă precum un copil obraznic de cinci ani.

- Trebuie să fi fost o după-amiază foarte plăcută, murmură Diana.

Caine chicoti și își ridică mâinile până la încheieturile ei.

- Nu trebuie să o plac, ci doar să o apar în instanță. Ar fi fost mai simplu dacă Ginnie însăși n-ar fi fost cea

mai bună armă a procurorului. Nu există vreo cale să conving jurații să o considere o victimă demnă de milă. Mare parte din emoție va fi de partea acuzării, în vreme ce eu va trebui să mă țin strict de legi.

- Vrei proces fără jurați, spuse Diana, în timp ce el îi studie chipul.

Pe buzele lui apărură o urmă de zâmbet când îi confirmă dând din cap.

- Prefer să susțin genul ăsta de caz în fața unui judecător. Când i-am spus lui Ginnie, a făcut o criză de nervi și m-a concediat. Râzând în fața expresiei indignate a Diane, Caine îi cuprinse chipul cu mâinile, apoi o sărută. Vreme de cinci minute, adăugă el. E nepoliticoasă, dar nu e proastă.

- Mi se pare că ar fi meritat să-i iei concedierea de bună și să pleci.

- Tu ai fi făcut-o? întrebă el.

Chipul ei se relaxă într-un zâmbet.

- Nu, dar m-ar fi tentat să o fac. Ți-ai terminat lucrul pe ziua de azi?

- Da. Mâna îi alunecă pe talia ei și o trase mai aproape. Absolut.

- Atunci ia-ți haina, îi ordonă ea, într-un impuls care ar fi surprins-o în urmă cu câteva săptămâni. Te scot la cină. Apoi, adăugă ea luându-și la rândul ei haina din cuier, o să te ademenesc la mine acasă.

- Serios?

- Serios. Poftim. Diana îi întinse solemn haina.

Caine o studie și observă că ochii ei erau la fel de încrezători precum cuvintele ei. Îi atinse părul.

- Îmi place stilul tău, doamnă avocat.

- MacGregor, i-o întoarse Diana în timp ce își încheia haina, încă n-ai văzut nimic.

Roșie la față de la frig și strângând o sticlă înghețată de șampanie, Diana deschise ușa apartamentului ei. Cina îi relaxase, lăsând în urmă stresul muncii lor și pe oamenii ale căror viață și probleme le dominau multe

ore. Acum erau doar un bărbat și o femeie cu viață și probleme proprii.

-Aduc pahare, spuse Diana, întinzându-i sticla lui Caine.

El privi absent eticheta.

-Presupun că ai de gând să mă ametești cu șampania.

Ea se întoarse cu două pahare cu picior și zâmbi.

-Mă bazez pe asta. Ce-ar fi s-o deschizi?

Caine ridică o sprânceană și smulse învelișul de pe gâtul sticlei.

-Poate că nu sunt chiar atât de ușor de manipulat pe cât crezi.

-Oh, nu?

Diana așează paharele, apoi își strecură mâinile pe sub sacoul lui și i-l scoase. De data asta avea de gând să își testeze propriile puncte tari și slăbiciuni. De data asta nu se va mai lăsa condusă, ci va conduce.

-Un caz deschis și închis, murmură ea, ciugulindu-i ușor buza de jos în timp ce îi slăbea nodul cravatei. Când îi simți brațele cuprinzând-o, se trase în spate, păstrându-și buzele la câțiva centimetri de ale lui. Ce facem cu șampania?

-N-am băut-o deja?

Ea râse scurt și îi prinse capătul cravatei între degetul cel mare și cel arătător.

-Nu. Îi scoase ușor cravata și o aruncă într-o parte. Gestul îi stârni un fior și se întrebă dacă și el simțise același lucru. Ce-ar fi să o torni? murmură ea, deschieldu-i primii trei nasturi ai cămășii. O să pun niște muzică.

Diana traversă încăperea și își scoase pantofii. Dădu aparatul la minimum, astfel încât melodia blues să se audă în surdină. Când diminuea și luminile, Caine își îndreptă privirea spre ea și o văzu scoțându-și sacoul verzui.

-Cred că am dat de belea, spuse el încet, umplând ambele pahare.

Diana se întoarse la el, cu un râs șoptit.

- Chiar ai dat de belea. Luă un pahar și se așeză pe canapea, apoi îl trase lângă ea. Ai dat de mare belea, adăugă ea, mușcându-i ușor urechea.

- Poate ar trebui să mă las în întregime în mâinile tale.

Întoarse capul și îi găsi gura cu buzele lui, însă ea nu-l lăsă decât să guste puțin.

- Exact așa cred și eu. Atinse marginea paharului ei de al lui, apoi bău. Ți-am spus vreodată, începu ea, în timp ce degetele ei se jucau cu buclele care cădeau peste urechile lui, că mă fascinezi?

- Nu. Chiar așa?

Caine își ridică mâna să o apropie de el, însă Diana i-o prinse într-ale ei.

- Da. Îi duse încet mâna la buze, apăsându-le pe palma lui. În noaptea aceea va fi femeie, doar femeie. Mâini puternice. Îl privi, sărutându-i pe rând degetele. Unul dintre primele lucruri pe care le-am observat a fost că nu erau mâinile netede de avocat la care mă așteptam eu. Și m-am întrebat cum s-ar simți pe pielea mea.

Ea își împleti degetele cu ale lui și își duse din nou paharul la buze.

Simțind un impuls de dorință, Caine o privi lung. Îl fermeca. Nu știa că putea avea asemenea efect asupra lui, iar sentimentul acela îl făcea să ardă și să se simtă ciudat de slab.

În lumina slabă, ochii ei erau întunecați și misterioși, cu acea privire languroasă și seducătoare care îl stârnise încă din prima clipă.

- Diana...

- Apoi gura ta, continuă ea, cu ochii pironiți pe buzele lui. Ce gură pricepută. Își atinse ușor buzele de ale lui. Prima dată când m-ai sărutat nu m-am putut gândi la altceva. Și excitantă, șopti ea, lăsându-și capul ușor pe spate când el încercă să adâncească sărutul. Și uneori incredibil de blândă. Aș putea să petrec ore în șir doar sărutându-te.

Însă se întoarce și îl privi peste marginea paharului în timp ce sorbi din șampanie.

- Diana, spuse Caine cu o voce joasă, trecându-și mâna pe după gâtul ei ca să o tragă spre el.

Diana își puse mâna pe pieptul lui, păstrându-l la o distanță frustrantă de el. Mai mult timp, își spuse ea cu lăcomie. Dorea mai mult timp să exploreze o putere pe care tocmai o descoperise.

- Îmi plac ochii tăi, murmură ea.

Îi simțea tensiunea, sau mai degrabă tensiunea nevoii lui, în degetele care apăsau pielea ei. De fiecare dată când o atingea, o făcea să își piardă rapid controlul. De data asta, își spuse ea cu o senzație de putere, de data asta ea îl va face pe el să își piardă controlul și se va desfăta cu consecințele.

- Îmi place felul în care se întunecă atunci când mă dorești. Pot să văd asta. Își răsfiră degetele peste pieptul lui. Iubesc să văd asta. Ești încordat. Simțindu-i bătăile furioase ale inimii sub palma ei, ea însăși își simți pulsul accelerându-i-se odată cu ele. Ar trebui să-ți bei șampania și să te relaxezi.

Cu tot corpul tremurând, citi provocarea din ochii ei. Cu o voință supraomenească, își slăbi strânsoarea și încercă să respingă valul de dorință. Avea de gând să îl înnebunească, iar acum că știa asta, Caine era hotărât să își recapete controlul.

- Știi că te doresc. Ridică paharul, cu ochii ațintiți în ai ei. Știi că o să te am.

- Poate. Zâmbi din nou și își lăsă iarăși capul pe spate. Parfumul ei părea să îl învăluie. Simțea pe limbă bulele reci ale șampaniei, iar asta părea să îi sporească senzația de putere. Mă gândesc la furtuni când mă gândesc cum să fac dragoste cu tine. Își trecu leneș un deget peste cămașa lui, apoi urcă din nou și îi descheie restul nasturilor. În dimineața aceea pe plajă când te-am sărutat prima dată... în acea cămăruță de motel pe viscol. Furtuni și vânt. Ciudat e că nu îmi vine nimic banal în minte.

Își trecu mâna peste pieptul lui gol, încet, foarte încet, coborând.

- Dacă vrei să fiu blând, murmură el în timp ce atingerea netedă a degetelor ei îi sfâșiau rațiunea, nu așa se face.

- Am spus eu că asta vreau? îl întrebă ea cu un chicotit.

Fără să îl scape din priviri, Diana îi atinse gura din nou, de data asta prelungind sărutul.

Mintea lui era încetoșată de gustul ei, de parfumul acela toxic. Caine își lăsă paharul și își înfipse mâinile în părul ei, lăsându-se în voia sărutului. Tot ce îi trecea prin minte era că își dorea mai mult. Trebuia să aibă mai mult și încă și mai mult. Gura ei se înmuiase seducător sub a lui, cu o supunere înșelătoare pe care el ar fi recunoscut-o imediat dacă mintea i-ar fi fost la fel de clară ca dorința. Geamătul ei stins păru să străbată ființa lui. Răsuflând greu, Caine întinse mâna după fermoarul rochiei.

„Nu încă, nu încă“, își ordonă Diana când gândurile ei începură să o ia razna. Pasiunea puneă stăpânire pe ea, așa cum flăcările puseseră stăpânire pe acel buștean pe care îl privise în foc. Însă în noaptea aceea dorea ceva mai mult. Mai dorea câteva clipe de control, dorea să își dovedească ei însăși că putea șterge toate straturile lustruite care acopereau bărbatul periculos din el. Cândva se temea de ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă amândoi se uneau fără luciul protector al rafinamentului. Acum, tânjea să afle. Simțind cum rochia i se slăbea, se trase de lângă el.

- Diana... bâigui Caine pe jumătate gemând, însă ea se feri și se ridică.

- Mai vrei niște șampanie? întrebă ea, umplându-și paharul.

Cu o mișcare rapidă, Caine se ridică și îi apucă brațul.

- Știi al naibii de bine ce vreau.

Ea simți încă un fior, care i se reflectă în ochi cu toate că vocea îi rămase joasă.

- Da. Goli impulsiv paharul, apoi îl ținu ușor de picior. Am băut atât de civilizat împreună. Du-mă în pat, îl invită ea încet, pășind spre el. Și fă dragoste cu mine.

Simțind cum ultima urmă de control îi dispare, Caine o trase cu violență lângă el. Paharul căzu pe covor și se rostogoli prin cameră.

- Aici, spuse el poruncitor. Și acum. Cu gura lipită de a ei, o târî pe podea.

Mâinile lui păreau să fie peste tot în același timp, căutând, găsind, fără ca gura lui să o părăsească pe a ei. Diana se desfătă în acea senzație și, cu toate că trupul ei răspundea cu sălbăticie, urmărea să îl îndepărteze și mai mult de orice rațiune. Gura ei era agresivă, întâmpinând-o pe a lui cu o furie fierbinte și lacomă care nu putea arăta decât în parte nevoile care vuiau în ea. Avea să se hrănească din propria lui dorință chiar în timp ce ea însăși i-o alimenta.

Ea îi scoase cămașa, iar când gura lui o eliberă scurt pe a ei, își înfipse ușor dinții în umărul lui. Cu o înjurătură pe jumătate înăbușită, Caine îi acoperi din nou gura rătăcitoare cu a lui.

Îi trase rapid rochia, cu mâinile grăbite să posede pielea netedă și dezgolită. Dorința îl înjunghia dureros, obligându-l să zorească acolo unde ar mai fi zăbovit, făcându-l să ia în grabă ceea ce ar fi savurat. Crezuse că simțise dorință și înainte, însă niciodată nu fusese așa; dincolo de rațiune, dincolo de control. O nerăbdare brutală luă locul priceperii atunci când, în sfârșit, o avu goală sub el.

Gustul ei îl umplea, însă nu avea răbdare să stea să se desfete cu el. Formele ei moi și rotunde îl vrăjeau, însă nu avea voință să aștepte. Muzica în surdină i se părea ca de tobă, tunând, batjocorind. Iar parfumul ei promitea nici mai mult, nici mai puțin decât pasiunea femeii de sub el.

Înjură o dată, fără să realizeze pe cine sau ce înjura, apoi o posedă cu o forță care o făcu să-i strige numele. Pe jumătate înnebunit, îi acoperi gura cu a lui și înghiți

sunetul. O duse și pe ea, și pe el însuși până în punctul în care nu mai era altceva decât căldură orbitoare și culori amețitoare. Caine nu mai știa nimic altceva; cu sălbăticie, nu mai dorea nimic altceva. Prinși în vârtejul furtunii, se mișcau ca un fulger până când, zdrobită, puterea lor se scurse. Aproape dureros, el simți cum începea să îi revină judecata.

Însă tot nu se putea mișca. Răsufă în gâfâieli sacadate pe care nu și le putea controla și își îngropă fața în părul ei. Tremura, își dădu el seama cu un fior de spaimă. Nici o femeie, nici o pasiune nu îl mai făcuse vreodată să tremure. Ce îi făcea? se întrebă el, în timp ce încerca să-și recapete suflul. Ultimul lucru pe care și-l mai amintea clar fusese momentul în care o trăsesese pe podea. Tot ce urmăse îi revenea în minte doar sub formă de senzații. Puteau să zacă acolo de zece minute sau de ore în șir. Nu putea gândi lucid. Nici măcar atunci când disperarea trecuse, tot nu putea gândi lucid.

Oare o rănise? Fusese aproape violent când o târâse cu el pe podea. De vină fusese felul în care îl privise când îi spusese să o ducă în pat. În acel moment își pierduse orice simț al timpului și al spațiului, precum și ultima încercare fragilă de a rămâne civilizat.

Amețit, Caine înălță capul să o privească. Ochii ei erau deschiși, însă pleoapele acelea lungi și grele erau aproape închise. Pielea ei avea luciul pasiunii care tocmai se încheiase. Era incredibil cum simți din nou dorința punând stăpânire pe el. Lăsându-și din nou fața în părul ei, trase adânc aer în piept. Avea nevoie de un minut, își spuse el. Doamne, Dumnezeu, avea nevoie de un minut, altfel ar poseda-o din nou ca un nebun.

Șoptindu-i numele, Diana își trecu mâinile peste spatele lui. Tocmai zărise în ochii lui ceva ce nu se așteptase să vadă: vulnerabilitate. Acum nu mai simțea putere, ci mirare; și încă ceva care făcea ca atingerea ei să fie blândă și liniștitoare. Nu, nu se așteptase să vadă vulnerabilitate și, cuibărindu-se și mai aproape de el, Diana nu era foarte sigură că își dorea să vadă așa ceva.

Să zărească asta în ochii lui nu făcea altceva decât să o oblige să își înfrunte propria slăbiciune. Încet și cu un succes ciudat, el îi distrusese toate zidurile de apărare. Iar lucrurile nu mai erau atât de simple.

Simți cum bătaile inimii îi reveneau la normal. Răsuflarea care îi trecea peste ureche devenea tot mai regulată. Iar când Caine își ridică din nou fruntea, ochii lui nu mai trădau nici un secret.

- Ești o femeie surprinzătoare, Diana.

O sărută, însă atinse cu blândețe buzele ei încă umflate de ale lui.

- De ce? murmură ea.

- Toată pasiunea aceea, tot... focul acela, răspunse el, buzele lui continuând să le atingă pe ale ei. Într-o femeie care se străduiește atât de mult să fie demnă... rece... calmă. Ai vrut să mă înnebunești, nu?

Ea oftă, în timp ce gura lui începea să se înfrupte cu gâtul ei. Iar ea se simți triumfătoare. Descoperise încă o parte din Diana Blade.

- Chiar te-am înnebunit.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet pe pielea ei, înainte să își ridice din nou capul.

- O să terminăm acum șampania, apoi te duc în pat, așa cum ai cerut. Caine turnă mai mult lichid în paharul de pe masă, apoi îl întinse. Se pare că l-am pierdut pe celălalt, așa că îl vom împărți pe acesta.

Diana se ridică în capul oaselor și bău, lăsând șampania să o străbată cu freacățul ei rece.

- Acum are gust și mai bun, spuse ea zâmbind, dându-i paharul lui Caine.

- După cum ai spus... Sorbi și el, ochii lui răspunzând zâmbetului ei. Bem foarte civilizată. Diana... Caine își ridică mâna în părul ei, urmărindu-și degetele trecând prin el. Stai la mine weekendul ăsta. Mâncăm și ne uităm la filme vechi. Ochii lui zâmbiră din nou. Rezemați pe canapea. În următoarele câteva săptămâni o să fim foarte stresați, căci se apropie procesele. Și probabil va fi ultima dată când vom avea timp să fim împreună așa.

Imaginea pe care o zugrăvea el era tentantă... și înspăimântătoare. Încă un pas în intimitate. Însă, deși o parte din ea dorea să stea departe, nu putu rezista.

- Nu mă pot gândi la alt lucru pe care aş prefera să... Oh! Cu o expresie de dezamăgire comică pe chip, Diana se opri cu mâna în aer spre pahar. Tatăl tău.

Caine chicoti și mai sorbi o dată, apoi îi întinse paharul.

- Ce legătură are tatăl meu?

- A sunat. Am uitat complet. Ochii ei îl priveau râzând în timp ce bea. Cred că suntem chemați la casa regală.

- Oh?

Caine își trecu un deget peste umărul ei, admirând pielea care părea atât de întunecată și netedă în lumina obscură.

- În weekend, explică Diana, râzând tare când degetul lui se opri brusc.

- Acel weekend?

- Ziua tatălui tău. Diana se aplecă peste el și umplu din nou paharul. Zice că nu vrea mare zarvă, însă mama ta...

- Bineînțeles. Cu un zâmbet ironic, Caine se întoarce și își înlocui degetul cu buzele. Tatăl meu cel liniștit și fără pretenții și-ar trata ziua de naștere ca pe oricare altă zi a anului. Ar accepta toată zarva și deranjul unei petreceri doar de dragul mamei. Și, desigur, acceptă cadourile doar pentru că asta așteaptă ea de la el. Dacă ar fi după el, ziua ar trece fără mari bătaii de cap.

Diana chicoti și se strădui să se concentreze asupra cuvintelor lui, în timp ce el începu să o mângâie ușor.

- A fost foarte drăguț din partea lui să mă invite și pe mine; abia aștept. Mi-a plăcut să vorbesc cu el, chiar dacă m-a cam încurcat.

- Cum adică?

Își trecu limba peste urechea ei, luându-i paharul care începuse să îi alunece printre degete.

- Mm... A spus ceva cum că eu și Justin am fi neam bun. Caine...

Când el îi prinse lobul urechii între dinți, Diana uită ce voia să spună.

-Și mai ce? murmură el, încântat că vocea ei devenise nesigură și trupul ei, docil lângă al lui. Erau doar puține momente în care o putea momi în acel gen de supunere. Dulce și completă. De data asta o vor lua încet, iar el va savura fiecare clipă.

-Ceva... cum că e la îndemână că suntem amândoi avocați.

Ajunsese cuibărită în brațele lui, buzele lui îi mângâiau fața, mâinile lui îi mângâiau trupul. Iar ea era neajutorată.

-Înțeleg. Și chiar înțelegea. Cu un oftat pe jumătate amuzat, pe jumătate exasperat, Caine o duse și mai departe. Ți-a spus Rena cum au ajuns să se întâlnească ea și Justin?

-Poftim? Ca sedată, cu ochii deja închiși, cu trupul deja topindu-i-se, nu înțelegea întrebarea sau nevoia acelei întrebări. Nu, nu mi-a spus. Caine, fă dragoste cu mine.

Iar el se întrebă cum ar reacționa ea când va afla că tatăl său pusese la cale întâlnirea dintre Rena și Justin, sperând că vor ajunge împreună. Se întrebă cum va reacționa ea când va afla că Daniel MacGregor era în stare să aplice o oarecare presiune de geniu ca să asigure ceea ce considera el perechea potrivită pentru fiul lui cel mai mic. Și că ea s-ar încadra perfect în cerințe. Și, în timp ce buzele lui se jucau cu ale ei, se întrebă ce părere avea el însuși de acea idee.

Dar aceea nu era o noapte pentru întrebări, își spuse Caine, în timp ce brațele ei îi înlănțuiau gâtul. Și nu era o noapte pentru gândit.

Se ridică, o luă în brațe și o duse în pat.

capitolul 10

Diana stătea la biroul ei, privind lung focul care trosnea și scuipa în șemineu. În mână ținea dosarul Irene

Walker. Rămase complet nemișcată, amorțită, în timp ce bușteanul se fărâmița tăcut în spatele grilajului.

Nu-i venea să creadă. Nici măcar după ce își derulă prin minte încă o dată toată conversația, Diane nu-i venea să creadă. Renunța la acuzații, acțiunea de divorț era anulată.

Diana coborî privirea și studie cecul scris frumos care rămăsese pe biroul ei. Plătît în întregime; nu, mulțumesc. Irene Walker se hotărâse să îi mai acorde o șansă soțului.

„Îi pare atât de rău că m-a rănit.“ Diana auzea vocea moale și defensivă a lui Irene ca și când fosta ei clientă s-ar mai fi aflat încă în cameră. „Și a promis că nu se va mai întâmpla niciodată.“

Nu se va mai întâmpla niciodată, își spuse Diana, lăsând dosarul să cadă. Fără terapie, fără consiliere, însă nu se va mai întâmpla niciodată. Irene Walker trăia într-o lume fantezistă, își spuse Diana încruntându-se, iar următorul coșmar o putea lăsa cu mai mult decât câțiva dinți scoși și niște vânătaii.

„La dracu!“ Diana lovi dosarul cu pumnul și țâșni în picioare. „La dracu, îl aveam la mână!“ Toată hârțogăria, toate orele de cercetare atentă fuseseră în zadar. Și, mai devreme sau mai târziu, Irene va fi nevoită să treacă din nou prin toată mizeria asta. Diana privi lung dosarul al cărui conținut îl știa pe de rost. Da, se va întoarce. Era inevitabil.

Frustrată, Diana se întoarse spre fereastră și privi crengile înghețate. Cum de-l mai iubea Irene după tot ce îi făcuse? Cum de-și dorea să se întoarcă, să își ducă și copilul înapoi, la viața aceea? Era ca și cum trăia pe un butoi cu pulbere. Doamne sfinte, își spuse Diana cu un oftat dezgustat, ce viață irosită și demnă de milă.

Se auzi o bătaie în ușă, însă ea continuă să privească spre copacii golași și arbuștii acoperiți de chiciură.

- Da?

- M-am nimerit într-un moment nepotrivit? întrebă Caine, trecând pragul fără să înainteze și mai mult în încăpere.

Diana se întoarse, din ce în ce mai furioasă.

- Irene Walker, răspunse ea trecând la birou să ia dosarul. Tocmai s-a împăcat cu soțul ei.

Caine privi dosarul, apoi mânia care mocnea în ochii Diane.

- Aha.

- Cum de a fost atât de proastă! Diana lăsa din nou dosarul și se îndreptă cu pași mari către foc. El o sună, o momește să se întâlnească cu el, apoi, cu câțiva tranșafiri ca să se asigure, o convinge că e un bărbat complet schimbat.

Caine se îndreptă spre birou, observând cecul.

- Poate chiar este.

- Glumești? întrebă Diana, întorcându-se spre el. De ce ar face vreo diferență câteva săptămâni de despărțire? L-a mai lăsat și înainte.

- Dar înainte nu a pornit procedura de divorț, punctă el. Asta și amenințarea cu datul în judecată poate să-l facă pe un bărbat să regândească serios lucrurile.

- Oh, a regândit serios se pare, spuse ea cu amărăciune. Nu, pur și simplu nu a vrut să se confrunte cu o posibilă condamnare la închisoare, nu a vrut să-și piardă soția și copilul și o parte însemnată a veniturilor, însă ce-a făcut ca să merite iertare? Nimic! Diana își trecu mâna prin păr și începu să se plimbe agitată prin cameră. Nu vrea să accepte terapie sau consiliere de cuplu. Ea spune că nu vrea să facă publice problemele pe care le au. Publice, repetă ea, cu un gest larg. Ea arde carnea, iar el o bate în curte în fața vecinilor, însă nu vrea să discute despre problemă cu un profesionist. Iar ea... Diana se opri și se așeză pe scaun. E fără speranță. Cum poate să iubească pe cineva care o folosește periodic pe post de sac de box?

- Crezi că îl iubește? ripostă Caine. Chiar crezi că dragostea are vreo legătură?

- Atunci de ce?

- N-ar fi mai logic să spui că îi e mai teamă să fie pe cont propriu decât de o bătaie? Caine se ghemui în fața ei și luă mâna Dianei. Diana, dragostea e o motivație puternică, însă nu e întotdeauna motivul pentru care accepți ceva chiar dacă doare.

- Poate că nu, nu știu. Sentimentul de neajutorare o cuprinse din nou. Dragostea. Nu o înțelegea, căci cea mai mare parte a vieții ei nu se confruntase cu ea. Însă se părea că dragostea era un sentiment care transforma o persoană inteligentă într-o neghioabă. Era un labirint, își spuse ea frustrată, plin de fundături, cu direcții greșite și gropi. Crede că îl iubește, spuse Diana în cele din urmă. Și din cauza asta riscă totul.

- Suntem avocați, îi aminti el, nu psihiatri. Problema lui Irene Walker nu mai e una de ordin legal.

- Știu. Răsuflă adânc și îi strânse mâna. Însă e atât de frustrant să știu ar fi putut să fie ajutată, iar acum...

- Acum îi iei dosarul, îl pui deoparte și îl uiți. Caine îi aruncă o privire lungă. Nu ai de ales.

- E greu.

- Da. Dar e necesar. Diana, putem da sfaturi doar în cadru legal. Putem să lucrăm doar în baza legii. Când ceva trece dincolo de asta, nu mai are legătură cu noi. Trebuie să nu mai aibă legătură cu noi, adăugă el.

- De ce nu ne-am ales o meserie mai simplă? murmură ea. Și mai puțin dureroasă? Din exterior pare atât de simplu; conform legii, asta e bine și asta e rău. Și, din punct de vedere legal, așa se rezolvă. Clătină din cap cu un oftat frustrat. Apoi brusc ne dăm seama că sunt oameni la mijloc și lucrurile nu sunt chiar atât de simple. Am vrut să o ajut. La naiba, Caine, chiar am vrut să o ajut.

- Nu poți ajuta pe cineva decât dacă e pregătit să fie ajutat.

- Iar Irene Walker nu e pregătită să fie ajutată.

Diana încuviință din cap, însă ochii ei încă ardeau.

Cum ar putea să îi explice că vedea cazul Walker, primul ei caz de când începuse pe cont propriu, drept primul ei eșec, atât profesional, cât și personal? Diana simțise că eliberarea lui Irene din lanțurile care o țineau simboliza cumva propria ei eliberare de sub alt tip de dominație. A lui Irene era fizică, a ei fusese emoțională și nici una nu era sănătoasă.

- Eu eram pregătită să o ajut, spuse ea, trăgând aer adânc în piept. Aveam nevoie să o ajut.

Atunci o văzu, vulnerabilitatea care putea să se strecoare atât de neașteptat în ochii ei, stârnind în el dorința egală de a o proteja și de a fugi la adăpost. Caine rămase unde se afla, în timp ce în el se dădea un război tăcut.

- Nu poți face paralele la nesfârșit, Diana.

Ea se închise instantaneu. Retragerea ei emoțională ar fi trebuit să îl liniștească. Și-ar fi dorit să fi fost așa.

- Trebuie să fac lucrurile în felul meu, îi spuse ea sec.

- Cu toții trebuie, răspunse Caine pe același ton. Ar fi trebuit să se oprească acolo, însă, chiar în timp ce își spunea asta, continuă: Cândva am apărut un puști, care băuse fiind și drogat în același timp. Era la primul delict. L-am scos cu pedeapsa minimă. După trei luni, a intrat cu mașina într-un stâlp, iar pasagerul său a murit. Ochii i se întunecară la acea amintire, însă nu se ridică de pe ai ei. Fata avea șaptesprezece ani.

- Oh, Caine.

Rămasă fără cuvinte, Diana îi luă mâna într-a ei.

- Cu toții le avem pe ale noastre, Diana. Putem doar să ne facem treaba cât de bine putem și să sperăm că e în regulă. Când ceva merge în direcția greșită sau când cineva se îndepărtează de noi, închidem cazul.

- Ai dreptate. Se ridică, simțind cum furia o părăsea. Știu că ai dreptate. Luă dosarul Walker și îl băgă în sertarul biroului. Am închis cazul, murmură ea, închizând sertarul.

- Mi-a spus Lucy că săptămâna viitoare îți mai vin doi clienți.

Diana încercă cu efort să-și alunge tristețea și îl privi.

- M-am descurcat bine cu ei când eram la Barclay. Probabil au fost mulțumiți.

Caine rânji văzându-i expresia.

- Mulțumiți de tine?

- Păi, la urma urmei, vin la mine, nu la Barclay, Stevens and Fitz.

El veni lângă ea și își ridică mâinile pe umerii ei. Încordarea dispăruse.

- O să fii foarte ocupată.

- Sper să fie așa. Zâmbind, Diana își trecu mâinile pe după mijlocul lui. Ca să devin cel mai bun avocat al apărării de pe Coasta de Est, am nevoie de clienți.

- Ajută, spuse Caine și o sărută scurt pe nas. Dar, până atunci, e... Se uită la ceas. Patru patruzeci și cinci vineri seară.

- Atât de târziu? Diana zâmbi cu tristețe. Înseamnă că am stat ceva vreme supărată.

- Ai terminat cu supărarea pe ziua de azi?

- Da, absolut.

- Atunci, să mergem. Dacă întârziem, tata o să ne bată la cap o oră.

- Nu-mi spune că ți-e teamă că te ceartă tatăl tău? întrebă Diana râzând, în timp ce își scotea geanta din sertarul de jos al biroului.

- Nu-l cunoști pe tata, răspunse, Caine, conducând-o afară.

Diana găsi călătoria relaxantă și rapidă. Caine avuse-se dreptate, își spuse ea, când o sfătuisese să claseze și să uite cazul Walker. Iar în acel weekend va da deoparte cazul Chad Rutledge și toate celelalte cazuri. Venise vremea ca avocatul să îi facă loc femeii să respire.

Abia aștepta să îl revadă pe Justin, fără îndoielile și durerea pe care le adusese cu ea în Atlantic City. Poate că, de data aceea, vor fi pur și simplu frate și soră. O familie, chiar dacă nu la același nivel precum clanul MacGregor.

Era firesc să se gândească la ei ca la un clan. Diana deja văzuse cât de apropiat era Caine de sora lui. Chiar dacă n-ar fi fost evident din felul în care Caine vorbise despre ceilalți membri ai familiei sale, telefonul de la Daniel arăta clar cât de apropiați, din toate punctele de vedere, erau MacGregorii. Diana era fascinată și ușor intimidată de idee. Tot ce știa ea despre relațiile de familie era la mâna a doua. Asta, își spuse ea, însemna, de fapt, că nu știa nimic.

În Boston, Caine MacGregor era un avocat dinamic și de succes, cu o reputație de învingător și de afemeiat. În Boston, era iubitul ei și asociatul ei. În Hyannis Port, Caine era fiu și frate. Diana cunoștea foarte puțin din acea latură a lui. Oare se va purta diferit? se întrebă ea. Oare nu așa ar trebui? În casa mătușii ei, Diana fusese întotdeauna o persoană diferită, care respecta un set diferit de reguli. Era logic, gândi ea, ca la fel să fie și în cazul lui Caine.

Când mașina urcă și mai sus, Diana zări faleza, cu valurile care se spărgeau dedesubt. O clipă se pierdu în acea priveliște, admirând stâncile, spuma și puterea. Însă, când ridică din nou privirea, impresia pe care i-o lăsase faleza Nantucket fu copleșită de o imagine nouă.

Casa era cenușie pe fundalul cerului rece de iarnă. Uriașă și cu structura unei fortărețe, se înălța cu spatele la apă. Avea o aură de poveste, distanțată de restul, înaltă, ridicându-se într-un orizont întunecat, cu zeci de ferestre luminate. Era ostentativă, ușor ridicolă și extrem de arogantă.

- Oh, Caine, e minunată! Diana se aplecă să vadă mai bine, în timp ce Jaguarul se apropie în viteză. Ce loc minunat să-ți petreci copilăria. E lucrul cel mai apropiat de un castel scoțian pe care l-am văzut altfel decât în cărți.

- Tatăl meu va fi nebun după tine. O privi, rânjind pe jumătate. Nu toți au o astfel de primă impresie. Tatăl meu are câteva... ciudățenii, spuse el după o clipă. A construit casa ca să-și facă sieși pe plac.

- Nu mă pot gândi la un motiv mai bun să-ți faci o casă. Lăsa capul pe spate, ca să vadă vârful turnului. Un steag flutura în vânt. Diana nu trebuia să vadă culorile ca să știe că era scoțian. Probabil ți-a plăcut mult să crești aici.

- Da. Caine își mută privirea de la turn la dig. Era ciudat, își spuse el, că reacția Dianei îi adusese în egală măsură plăcere și ușurare. Până atunci nu-și dăduse seama cât de dezamăgit ar fi fost să o vadă uimită într-un fel politicos. Da, repetă el, arcuindu-și buzele. Cred că tuturor ne-a plăcut mult. E uriașă și al naibii de greu de încălzit. Totul e făcut la scară mare, grandios, cu coridoare largi, tavane înalte și șemineuri în care poți frige un bou întreg. Arcade gotice, stâlpi de granit și o pivniță de vinuri care seamănă al naibii de bine cu o închisoare subterană. Acolo ne jucam de-a Închiziția spaniolă.

- Oh. Diana îi aruncă o privire îngrozită. Ce copii fermecători ați fost.

- Îmi place să cred că eram inventivi.

Ea râse și își întoarse atenția din nou spre casă.

- Probabil ți-e greu să stai departe de ea.

- Nu, pentru că știu că va fi mereu aici și mă pot întoarce. În fiecare cameră avem amintiri. Caine conduse mașina pe aleea circulară și opri. Poate ar trebui să te avertizez că în interior arată exact așa cum te aștepti văzând exteriorul.

- Cu închisori subterane și tot tacâmul, încuviință Diana, clătinând din cap în timp ce cobora din mașină. Nici nu mi-aș dori să fie altfel.

- Aducem bagajele mai târziu.

Cu degetele împletite cu ale ei, Caine urcă treptele masive de granit.

Pe ușă se afla un ciocan mare de alamă, în formă de cap de leu. Caine îl lovi de lemn în timp ce citi inscripția galeză de deasupra.

- Rasa mea e una de regi, traduse el rânjind.

- Sunt impresionată.

- Bineînțeles că ești. Se aplecă și îi atinse buzele cu ale lui, apoi, cu un icnet de plăcere, o trase mai aproape de el. La fel și eu, murmură el, apoi adânci sărutul.

Din instinct, ea își încolăci brațele pe după el, apăsându-și trupul de căldura trupului lui, în timp ce vântul nopții îi biciuia pe amândoi. Era ușor, mereu atât de ușor, să uite totul și să simtă doar gustul și senzația lui. Îi simțea degetele mângâindu-i ceafa în timp ce i se strecurau în păr. Ea își lăsă capul pe spate, invitând la mai mult, simțind cum i se înmoaie oasele.

- Asta da mod să alungi frigul.

Diana întoarse brusc capul când auzi vocea. De ușă era rezemat un bărbat înalt și costeliv, cu un aspect întunecat și mohorât și o gură cărnoasă și frumoasă care se arcui într-un zâmbet.

- E singurul mod, răspunse Caine, întorcându-se și îmbrățișându-l cu putere. El este fratele meu, Alan, îi spuse Caine Dianei, conducând-o înainte. Ea este Diana Blade.

Cu mâna cuprinsă în strânsoarea fermă și rapidă a senatorului, Diana se trezi analizată în tăcere și atent. Privirea aceea întunecată și intensă, își spuse ea ușor incomod, avea ceva care dădea la o parte tot ce era superficial și ajungea direct în miezul problemei. Semăna cu Caine mai mult decât își imaginase ea, chiar dacă fizic aproape că nu aveau nimic în comun.

- Ne bucurăm că ai venit, Diana. Privirea lui Alan se schimbă atât de rapid din intensă în binevoitoare, încât ea se întrebă dacă nu cumva acea evaluare scurtă se petrecuse doar în mintea ei. Toată lumea este în sala tronului.

Diana ridică sprânceana, iar Caine râse și îi scoase haina.

- Un termen de familie pentru unul dintre saloane. E un hambar. Aruncă hainele amândurora peste capul de leu sculptat care servea drept stâlp de susținere pentru scara principală. Rena e aici?

- Ea și Justin ajunseseră deja când am venit eu, răspunse Alan.

Diana urmări privirea tăcută și subtilă dintre cei doi frați.

- Înseamnă că eu sunt în capul listei.

Alan rânji. O expresie rapidă și neașteptată care îi lumină trăsăturile.

- Da.

Caine își petrecu un braț pe după umerii Diane și traversară coridorul.

- Faptul că am adus-o pe Diana ar trebui să mă spele de păcate. Îi aruncă încă o privire fratelui său. Să înțeleg că ai venit singur.

- Deja mi-a ținut predica, răspunse Alan sec. Treizeci și cinci de ani și n-am nevastă, declară el, cu un rârit ușor, care semăna remarcabil cu al tatălui său. Sunt o rușine.

- Mai bine tu decât mine, murmură Caine.

- Ar trebui să știu despre ce vorbiți? întrebă Diana cu un zâmbet încurcat.

Caine o privi, apoi se uită în ochii amuzați ai fratelui său.

- O să afli, mârâi el. Foarte curând.

Diana deschise gura să rostească întrebarea, când fu întreruptă de o voce tunătoare al cărei ecou rezona din pereți.

- Băiatul ăsta ar trebui să vină mai des să-și vadă mama. Copiii din ziua de azi sunt o rușine. Ce-or gândi ei oare despre descendență, despre strămoșii lor și despre generațiile care vor veni? Unde le e mândria numelui de familie?

- S-a dezlănțuit, șuieră Caine printre dinți.

Se opri la intrarea în salon, cu brațul încă după umerii Diane.

Să spună că încăperea era impresionantă n-ar fi fost suficient. Avea dimensiunile unei săli de bal, cu un singur covor uriaș roșu întins de la un perete la altul. În capăt se afla un șemineu enorm din piatră, în care ardea

focul. Ferestrele ajungeau din podea până un tavan pe o latură, cu inserții de vitraliu în partea de sus. Draperiile erau roșii și grele, însă erau trase la o parte, iar focul dansa reflectându-se în panourile de sticlă.

Mobila era gotică și de dimensiuni mari, ca să se potrivească încăperii. Pe o masă Belter se afla o urnă ornamentală și o casetă de porțelan. Tablourile de pe lambriurile groase și întunecate erau fixate în rame aurii. Pe șemineul de piatră se afla o statuie în mărime naturală ce înfățișa un șacal.

Cu toate că acolo erau doisprezece scaune și canapele răspândite peste tot, membrii familiei erau grupați într-o parte, în jurul unui scaun mare, cu spătar înalt, sculptat și curbat precum un tron și capitonat în aceeași nuanță de roșu precum covorul și draperiile. Pe el stătea un bărbat masiv, cu barbă roșie, izbitor de chipeș în sensul îndrăzneț, războinic. Dianeii îi fu ușor să și-l imagineze mai degrabă cu un kilt și un pumnal decât în costumul italian elegant pe care îl purta.

În dreapta lui stătea o femeie cu trăsături frumoase și păr negru, care începea să încărunțească. În timp ce Daniel continua să se plângă, expresia ei rămânea senină, iar degetele ei erau ocupate să creeze cu acul și ața un model pe o pânză montată strâns pe un gherghet.

În stânga, Serena stătea ghemuită pe un divan curbat și îndesat, privind nepăsătoare culorile focului reflectându-se într-o sticlă de kirsch. Justin stătea lângă ea, cu brațul trecut peste spătarul divanului, jucându-se absent cu părul soției sale.

„Ei sunt curtenii săi”, își spuse Diana, arcuindu-și buzele. „Și i-au auzit proclamația de sute de ori înainte. Ce bărbat magnific”, gândi ea, privindu-l pe Daniel sorbindu-și băutura din pahar înainte să continue:

– Mi se pare că nu e mare lucru, continuă Daniel, ca un tată să își dorească să fie felicitat de copiii tăi când e ziua lui. Poate fi chiar ultima, adăugă el, aruncându-i o privire fiicei sale.

- Spui asta în fiecare an, comentă Caine înainte să apuce Serena să riposteze.

- E amenințarea lui tradițională, declară Serena, sărind de pe canapea și alergând spre Caine. Îl îmbrățișă cu putere și îl sărută apăsător, apoi se întoarce să o îmbrățișeze pe Diana. Ce bine îmi pare că ai venit, îi spuse Serena, apoi îi luă mâinile într-ale ei.

Pe Diana, acea întâmpinare o copleși și o emoționă în egală măsură. Descoperi că manifestările fizice de afecțiune ale familiei MacGregor îi plăceau și, în același timp, o făceau nesigură că putea să le întoarcă la rândul ei.

- Și mie îmi pare bine să fiu aici. Arăți minunat.

Serena râse și o sărută din nou.

- Vă pun ceva de băut. Alan, ajută-mă, și ție îți trebuie.

- Diana.

Diana se întoarce și îl văzu pe Justin lângă ea. Brusc fu cuprinsă de un fior de plăcere care i se reflecta în ochi și de o senzație de stânjeneală pe care o simți în mâna pe care o întinse spre a lui. Justin i-o luă, apoi, cu degetele împletite cu ale ei, o trase pe Diana spre el.

- Nu mă săruți, surioară?

Da, știa că o va întreba asta, își spuse Diana în timp ce ochii verzi și senini o priveau, ca să îi dea șansa să se retragă. Se ridică pe vârfurile picioarelor și îi atinse buzele cu ale ei, simțind cum stânjeneala dispăre.

- Oh, ce bine îmi pare să te văd, Justin. Din impuls, își petrecu brațele pe după el și îmbrățișă strâns. Ce bine îmi pare să te văd.

Justin o sărută pe creștet, întorcându-i îmbrățișarea, în timp ce privirea lui se opri asupra lui Caine. Simți ceva, instinctul care îi spune unei persoane că doi oameni apropiați lui sunt intimi. Iar gândul acela aprinse în ochii lui o scânteie pe care Caine o întâmpină fără să șovăie.

Caine citi cu ușurință expresia lui Justin, însă rămase tăcut. Își amintea exact cum se simțise el când o găsisese pe Serena locuind în apartamentul lui Justin în hotelul

Comanche. Enervat, incomod, posesiv, protector - toate sentimentele pe care le are un frate mai mare atunci când descoperă brusc că sora lui se făcuse mare chiar sub ochii săi. Erau prieteni de zece ani, însă soarta le trimisese o cotitură și fiecare fusese atras de sora celuilalt. Legăturile de prietenie și cele de sânge erau puternice în amândoi.

- Caine.

Justin o trase pe Diana lângă el, ținând-o acolo un moment în timp ce încerca să își înțeleagă sentimentele.

- La naiba, aveți de gând să țineți fata în ușă sau o aduceți odată înăuntru? tună Daniel, șuierând nerăbdător în timp ce se ridică de pe scaun. Justin, ia să arunc eu o privire la sora asta a ta. Rena, mi s-a golit paharul.

- Și mie îmi pare bine să te văd, mormăi Caine în timp ce tatăl său traversa încăperea.

- Ha! exclamă Daniel, aruncându-i o privire dură. Caine rânji spre el, iar chipul lat al lui Daniel se strâmbă într-un râs puternic. Cățel lipsit de respect! Își îmbrățișă strâns fiul și îl bătu de trei ori pe spate. Ați întârziat, mama ta se îngrijora că nu mai ajungeți.

- Naș fi ratat cina. Caine se desprinsese de tatăl său și se îndreptă spre Anna.

- Deci tu ești Diana. Daniel o prinse de umeri. Ce fată frumoasă, spuse el, clătinând scurt din cap. Semeni un pic cu fratele tău. Înaltă și puternică. Da, se vede sângele.

Diana ridică o sprânceană la acea întâmpinare.

- Mulțumesc, Daniel. Apreciez că m-ai inclus și pe mine în weekendul vostru de familie.

- Ah, dar acum și tu faci parte din familie, nu-i așa? Se întoarse spre soția lui. Frumoasă fată, nu-i așa, Anna?

- Încântătoare, încuviință Anna, apoi întinse mâinile. Diana, nu-l lăsa să te facă să te simți ca un animal de rasă la o licitație. E un obicei al lui. Vino și stai jos.

- Un animal de rasă la licitație? izbucni Daniel. Ce fel de vorbă e asta?

- Una directă, răspunse Caine pe un ton firesc, așezându-se pe brațul canapelei lângă mama lui. Mulțumesc, Rena. Îi făcu cu ochiul surorii sale, care le oferi băuturile.

Daniel mârâi și se așeză din nou pe scaunul lui ca un tron.

- Deci mai avem un avocat în familie, începu el. Caine îi aruncă o privire prelungă și letală, însă el continuă nestingherit: Am un mare respect pentru lege, să știi, cu doi fii intrați în barou. Desigur, Alan e atât de ocupat cu politica, încât nu are timp de nimic altceva.

- Acum tu ești în capul listei, mormăi Caine printre dinți, iar fratele lui ridică din umeri.

- Și ai fost tot la Harvard, continuă Daniel sorbind din pahar. Ce coincidență! Ce lume mică! Privirea lui trecu scurt peste cel mai mic dintre fiii săi. Iar acum sunteți parteneri.

- Nu suntem parteneri, răspunseră Caine și Diana la unison, apoi își aruncară o privire deznădăjduită.

- Nu sunteți? Zâmbetul tatălui său, își spuse Caine, era mult prea amabil. Oare de unde mi-o fi venit asemenea idee? Păi... Îi aruncă Diane un zâmbet patern.

- Rena mi-a spus că ai crescut la Boston, Diana, îl întrerupse liniștită Anna, în timp ce se apucă din nou să brodeze. Cunoști familia O'Marra?

- Mătușa mea era prietenă cu Louise O'Marra.

- Da, Louise și cum îl chema pe soțul ei... Brian. Da, Brian și Louise O'Marra. Niște ciudați. Anna zâmbi, terminând încă o cusătură. Chiar le place să joace bridge.

Diana scoase un chicotit pe care nu reuși să și-l înăbușe. Ridică privirea și o surprinse pe Anna făcându-i rapid cu ochiul.

- Eu, una, urăsc acel joc, continuă Anna, reluând brodatul. Poate pentru că nu sunt bună deloc la el.

- Nu, o corectă Caine, trăgând-o ușor de păr. Nu ești bună deloc la el pentru că îl urăști.

- Familia O'Marra are trei nepoți, dacă nu mă înșel, se băgă Daniel, apoi cercetă camera cu privirea îngustată.

- Măcar ai încercat, murmură Caine către mama lui.

- Ce părere ai despre copii, Diana?

Daniel se aplecă în scaun, fixând-o cu ochi vicleni.

- Copii? Auzi un râset înfundat în spatele ei, pe care Alan și-l ascunse neîndemânatic într-un acces de tuse. Caine mârâi printre dinți ceva ce semăna mult cu o înjurătură. Păi n-am prea avut de-a face cu copiii, răspunse ea, aruncându-i lui Caine o privire nedumerită.

- Unde am fi acum dacă n-ar exista copiii? continuă Daniel, aplecându-se din nou. Să ne ofere acel sentiment al continuității, al responsabilității?

Accentuă acele cuvinte cu o bătaie în brațul scaunului său.

- Ți s-a golit paharul, spuse brusc Caine și se ridică. Ține-o tot așa, spuse el printre dinți în timp ce lua paharul din mâna tatălui său, și o să diluez toate sticlele de scotch din casă.

- Așa. Daniel își dresе glasul și se gândi la acea amenințare. Cina ar trebui să fie gata curând, nu-i așa, Anna?

- Cred, îi șopti Serena lui Justin, că am putea să mai luăm din presiunea pusă pe frații noștri.

- Te rog. Justin își atinse buzele de obrazul ei. Abia aștept să îi văd mutra.

- Că tot vorbim de copii, spuse Serena, ignorând privirea furioasă pe care i-o aruncă Caine, cred că tata are dreptate.

- Foarte mare dreptate, repetă Daniel, fericit să revină la subiect. Bineînțeles că am dreptate. E îngrozitor ca mama voastră să nu aibă măcar un nepot pe care să-l răsfețe.

- Dureros de-a dreptul, murmură Serena, făcându-i cu ochiul mamei sale. Uite, eu și Justin ne-am hotărât să remediem problema în vreo șase luni și jumătate.

- Ar cam fi cazul, spuse Daniel, apoi se opri cu gura căscată.

- Mai bine mai târziu decât niciodată, zise Serena. Râzând de expresia lui perplexă, se ridică și se îndreptă spre tatăl ei. N-ai nimic de spus, MacGregor?

- Ești însărcinată?

Ea zâmbi și se aplecă să îl sărute pe obraz.

- Da. Vei avea primul nepot în septembrie, înainte să se îngălbenească frunzele.

Sub privirea Dianei, ochii lui Daniel se umplură de lacrimi.

- Fetița mea, murmură el, apoi se ridică și îi cuprinse fața în mâini. Micuța mea Rena.

- N-o să mai fiu mică prea mult timp.

Daniel o strânse în brațe.

- Mereu o să rămâi fetița mea.

Diana își îndreptă privirea în altă parte, emoționată și ciudat de tulburată de acea scenă. Îl văzu pe Caine, cu privirea fixată asupra surorii lui, cu ochii întunecați și intenși, ca și când s-ar fi concentrat pe un punct complicat al unei legi. „Încearcă să și-o imagineze mamă“, gândi Diana. „Încearcă să se imagineze pe el ca unchi al copilului ei. Copilul lui Justin“, realizează ea, tresărind. Copilul fratelui ei. Se declanșă ceva în ea, acea nevoie veche, demult îngropată, de a avea o familie. Aproape fără să își dea seama că se mișca, Diana se ridică și se duse spre Justin.

- Pentru copilul tău, spuse ea încet și ridică paharul. Pentru sănătatea și frumusețea fiului sau fiicei tale și pentru părinții noștri, care l-ar fi iubit.

Justin se ridică și el și îi luă mâna, murmurând ceva în dialectul comanș.

- Nu-mi amintesc limba, îi spuse Diana.

- Mulțumesc, mătușă a copiilor mei, traduse el.

- În seara asta bem șampanie, tună Daniel brusc, apoi o îmbrățișă din nou pe Serena. Încă un MacGregor e pe drum!

- Blade, îl corectară Justin și Diana la unison.

- Da, Blade. Roșu la față și binedispus, îl prinse pe Justin într-o îmbrățișare strânsă. Sânge bun, declară el, apoi o îmbrățișă și pe Diana până când aceasta începu să râdă, încercând să respire. Neam puternic.

Când o eliberă din strânsoare, cuvintele lui se repetară în mintea Dianei. Scânteia unei idei îi trecu fugăr prin cap, apoi rămase acolo. „Oh, Dumnezeuule, își spus ea, vorbea despre mine... despre mine și...” Perplexă, întoarse capul spre Caine.

Acesta o privea, cu brațul petrecut pe după umerii surorii lui. Citind exact expresia uimită a Dianei, îi aruncă un zâmbet stângaci și ridică paharul.

Nu putea dormi. Caine nu trebuia să stea întins în pat și să se holbeze la tavan ca să știe că nu va putea să doarmă. Se așezase pe un scaun, fumând lent în timp ce privea lumina lunii jucându-se pe crengile golașe ale copacilor de la fereastra lui. Acum casa era tăcută, o tăcere și mai profundă după zarva și râsetele de la cină.

Era ciudat cât de bine se potrivise Diana în acea sală uriașă și plină de umbre. Era ciudat, își spuse el din nou, cât de la locul ei păruse ea acolo, în casa copilăriei lui. Reușise, sau aproape reușise, timp de câteva săptămâni, să își explice rațional sentimentele pentru ea. Era atras de ea, îl plăcea compania ei, îi plăcea să o vadă râzând, găsea plăcere în pasiunea ei. Fusesse adevărat și pentru alte femei. Poate, își spuse Caine în timp ce studia vârful țigării, fusesse adevărat pentru multe alte femei.

De ce se gândea la ea neîncetat, în fiecare oră, în fiecare zi? De ce știa, încă dinainte ca măcar să încerce, că nu va putea să se îndepărteze de ea? Și, pentru Dumnezeu, nu o va lăsa nici pe ea să se îndepărteze de el.

Cu un oftat nervos, își stinse țigara și se ridică. Erau momente în care nu își putea explica rațional sentimentele. Nu putea să se convingă că doar îi plăcea să o ajute în drumul ei spre descoperirea de sine. Erau momente în care știa că era îndrăgostit de ea, și asta îl înspăimânta.

Dorință, nevoie. Acelea erau cuvinte simple. Dragostea nu era. Nu pentru Caine. Dragostea însemna dedicare unu la unu. Însemna să oferi și să împărtășești intimități profunde, în condițiile în care el fusesse foarte

atent să nu treacă de suprafață cu nici o femeie... înainte de Diana.

Pentru dorință și nevoie, calea era clară, însă pentru dragoste apăreau tot felul de unduiri neașteptate și co-tituri înșelătoare. Părea un cuvânt simplu. Simplu când era aplicat altcuiva, gândi el. Iubea și nu era sigur de următorul pas.

Și ce simțea Diana Blade pentru el? se întreabă Caine. Privi pe fereastră, cu palmele sprijinite de pervaz. Era o femeie care își împărțea foarte meticulos afecțiunea. Îl dorea și avea nevoie de el, dar... Râzând scurt, Caine se întoarse și își mai aprinse o țigară, traversând neliniștit camera înapoi și încolo. Dragostea... oare ce trebuia să facă un bărbat ca să obțină dragostea unei femei? Asta era ceva ce evitase cu mare atenție. Și, cumva, nu credea că dragostea putea fi obținută de la o femeie ca Diana. Ori era, ori nu era.

Sau era, continuă el gânditor, dar ea nu va vrea să recunoască.

Brusc, dureros, avea nevoie de ea, de căldura ei. Sigur dormea în patul înalt cu baldachin din camera alăturată. Fără să mai stea pe gânduri, Caine își stinse țigara și ieși pe coridor.

Cunoștea fiecare centimetru, fiecare lambriu. Fără să șovăie, găsi ușa camerei Dianei și păși înăuntru, închizând-o încet în urma lui. Singura lumină era cea a lunii, raze palide care se revărsau peste pat. Fusese aprins focul, însă deja se transformase în tăciuni care nu ofereau nici căldură, nici lumină.

Ea se ghemuise sub cuvertură să se încălzească. Respirația ei ușoară și tăcută abia dacă mișca pătura. El se lăsă copleșit de emoții în timp ce o privea, emoții care alternau între dorință flămândă și tandrețe dureroasă. Știu de îndată cum ar fi fost să o vadă așa în fiecare noapte, să știe că, de câte ori se trezea dimineata, ea era lângă el. Și mai știa cum ar fi viața lui fără ea. Se aplecă și își atinse ușor buzele de obrazul ei.

- Diana, murmură el, în timp ce ea oftă în somn și se răsuci pe pernă. Îi șopti din nou numele și începu să îi sărute chipul, atingându-i ușor buzele până când simți un răspuns somnoros din partea ei. Diana, te doresc.

Își apăsă gura pe a ei și își lăsă limba să o trezească.

Cu un sunet de plăcere, răspunsul ei deveni mai activ, apoi, trezindu-se de-a binelea, scoase un țipăt de surpriză și se ridică în capul oaselor.

- Caine! mormăi ea, conștientă că inima îi bătea cu un amestec de teamă și dorință. M-ai speriat de moarte.

- Parcă nu păreai speriată, spuse el încet, așezându-se pe pat. Îi prinse umerii și o trase spre el.

- Ce cauți aici... E toiu!... Gura lui o făcu să tacă, dulce și cu pricepere. Încet, mâinile alunecară peste ea, descoperind încântat că era caldă, moale și goală. Caine... Gura i se eliberă o clipă, ca el să guste arcul umărului ei. Nu poți... în casa părinților tăi...

- Ba pot, o corectă el și auzi cum își țină răsuflarea când mâinile lui ajunseră și mai jos. Oriunde. Diana, te doresc. Dorința nu mă lasă să dorm. Lasă-mă să-ți arăt.

- Caine...

Însă gura lui era din nou peste a ei. Iar ea se lăsă împinsă pe perna de puf fără să protesteze.

Oare o mai iubise așa până atunci? se întreabă Diana amețită, în timp ce el își plimba în voie mâinile și buzele pe trupul ei. O dată, acea primă dată când făcuseră dragoste ca prin vis. Fără presiune, fără grabă. Era ca și când petrecuseră ani întregi împreună și erau siguri că vor mai avea încă și mai mulți ani de atunci înainte. El savură fără grabă gustul gurii ei, aroma pielii ei, murmurând satisfăcut.

Cufundată în el, nu simțea nevoia să se grăbească. Patima arzătoare cu care ajunsese să se obișnuiască se domolise, ardea molcom ca un foc micuț într-un șemineu tihnit. Se mișcau în același ritm leneș, șoptind dorințe, murmurând de plăcere în timp ce trupurile lor goale se atingeau pe sub pătură.

Ea nu realizase până atunci câtă tandrețe putea avea în el sau că aceeași tandrețe se regăsea și în ea.

Dorea să îi facă pe plac și să-l aline. Măinile ei atingeau blând, la fel ca ale lui, însă și blândețea excita. Pe măsură ce mângâierile acelea leneșe continuau, ea părea tot mai conștientă de trupul ei, de fiecare por, de fiecare puls. Cu un geamăt prelung și tăcut, Diana se lăsa în brațele următorului val de pasiune.

El auzea felul în care i se accelerase respirația, diferența subtilă de ritm a trupului ei. Nevoile ei le grăbea pe ale lui. Era amețit de parfumul ei, amestecat cu o urmă de lemn ars de la focul care se stingea. Cearșafurile de pânză, tocite și subțiate după atâția ani, alunecară peste pielea lui când mâinile ei îl traseră mai aproape. Pe măsură ce dorința ei se amplifică, gustul ei părea să devină tot mai întunecat și mai dulce. El își ținu gura lipită ușor de a ei, jucându-se cu limba ei, când degetele ei se înfipseră în părul lui.

El alunecă încet în ea, excitat de tipătul surprins care deveni un geamăt de dorință. Cu toate că trupul ei se arcui în semn de invitație, el își menținu ritmul lent, murmurând promisiuni fără sens pe buzele ei, în timp ce ea tremura, cerând și mai mult. Cu cât nevoia lui devenea mai acută, cu atât încerca mai mult să își mențină stăpânirea de sine. Fu învăluit de valurile amețitoare ale pasiunii, ajunse o dată pe coama lor, însă o conduse cu blândețe și pe ea acolo... din nou și din nou.

Satisfăcută, ea continuă să îi murmure numele, iar el îi acoperi vorbele cu un sărut prelung și senzual. O simțea topindu-se cu fiecare fibră, până când trupul ei deveni moale, iar în mintea ei nu mai exista altceva decât el. Și abia atunci dădu frâu liber propriei lui nevoi.

Flacăra roșie și molcomă deveni un foc alb-albăstrui care îi pârjoli pe amândoi.

capitolul 11

Era nevoie de zile întregi ca să exploreze fiecare cotlon al casei. Cu cât vedea mai mult din ea, Diana își dorea

să vadă și mai mult. Își petrecuse cea mai mare parte a copilăriei și adolescenței în camere și în salonașe sofisticate, admirând tablouri de Reynolds sau Gainsborough, cristale Steuben și mobilă Queen Anne, însă nimic nu o pregătise pentru stilul de viață al familiei MacGregor. Tavan înalte de șase metri cu grinzi în arcadă și gargui, uși de mahon sculptate, șemineuri din piatră cu sulite încrucișase deasupra, chiar și cu câte vreo armură pe ici, pe colo. În aceeași sală putea găsi o espingolă veche și o compotieră Favrite. Era un talmeș-balmeș, o peșteră a lui Aladdin, în egală măsură barbară și sofisticată. Dacă voia, putea să se plimbe pe un coridor întunecat luminat de lămpi cu gaz sau să se bucure de o piscină uriașă cu faianță sau de un jacuzzi cu abur. Diana era fascinată nu doar de casă, ci și de membrii familiei MacGregor. Nu își dădea seama dacă acel mediu ajunsese să se muleze după ei sau invers, însă reprezentau un amestec captivant de lumesce și primitiv. Iar deasupra tuturor se afla mândria feroce, naturală a lui Daniel față de moștenirea lui, față de clanul și de copiii lui.

Și se înșelase în privința unui lucru. Caine nu era diferit acolo față de cum era în Boston, față de cum fusese în Atlantic City. Era exact cine era, fără să aibă nevoie să afișeze fețe diferite pentru oameni diferiți. Siguranța copilăriei lui, dragostea puternică și unificatoare a familiei lui îi oferise acel dar. Se întrebă dacă el își dădea seama de ce dar avusese parte.

Pentru că dorea să poată gândi, Diana se retrase singură în camera pe care Caine o denumise în glumă „Sala de război“. Aici Daniel își ținea colecția de arme: pumnale, săbii, pistoale, puști ornamentate și, spre uimirea ei, chiar și un mic tun. Nu fusese făcut focul, iar în încăpere era frig. Razele soarelui care treceau prin ferestrele de sticlă formau modele încrucișate pe podeaua masivă de scânduri. Tocurile Dianei răsunau în gol în timp ce ea se plimba de la o vitrină la alta.

Deci, își spusese ea în timp ce admira un pumnal italian cu mâner incrustat, Daniel MacGregor îi întinsese

o cursă. Caine ar fi putut să o avertizeze. Avusese de gând să discute cu el despre asta în urmă cu o noapte, însă nu rămăseseră singuri. Apoi, când venise în camera ei...

Nu putea și nu dorea să se lase presată de oameni pe care abia îi cunoștea să ia o decizie care implica tot restul vieții ei. Nu se gândise vreodată să se mărite cu Caine. Chiar când își spuse că asta nu era tocmai adevărat, Diana înlătură gândul. Nu se gândise vreodată serios la asta, se corectă ea. Căsnicia și copiii erau lucruri la care nu își permisesese vreodată să se gândească. Căsătoria nu însemna oare să dea o parte din ea altcuiva? Se luptase atât de mult să își păstreze privată acea parte din ea... atât de privată, recunosc ea cu tristețe, că uneori uita chiar și ea din ce era făcută Diana Blade.

Iar căsnicia însemna riscuri, însemna să ai încredere că acel cineva nu te va părăsi. Nu, exista o singură persoană în care putea să aibă încredere deplină și pe care se putea baza complet și aceea era ea însăși. Își dăduse seama de asta cu mulți ani în urmă, când cunoscuse durerea pierderii, teama de a fi părăsit. Nu va lăsa să i se întâmple iar.

Dragoste. Nu, nu se va gândi la dragoste, își spuse Diana în timp ce privea lung șemineul gol. Nu era îndrăgostită de Caine; nu alesese să se îndrăgostească de Caine. Însă ceva începea să o amenințe, să îi clatine rațiunea cu sentimente. Însăimântată, Diana alungă gândul. Nu, nu se va îndrăgosti, nu se va gândi la căsătorie. Oricum, era ceva teoretic. Nu Caine era cel care pune presiune pe ea. Nu îi ceruse nimic, nu îi făcuse și nu îi ceruse promisiuni.

„E prostesc să îmi fac asemenea griji“, își reaminti ea. „Am lăsat familia asta să îmi ajungă la suflet... unitatea, apropierea dintre ei. E în egală măsură atrăgător și înspăimântător.“

O făcea să își dorească să viseze, când ea renunțase la visuri cu mult timp în urmă.

– Ești singură, Diana?

Ea se întoarse zâmbind când îl văzu pe Justin intrând.

- Nu mă pot sătura de casa asta, îi spuse ea. Parcă e venită direct din Evul Mediu, cu influențe neașteptate ale secolului XX. Familia MacGregor e fascinantă.

- Prima dată când am intrat aici m-am întrebat dacă Daniel MacGregor era nebun sau un geniu. Cerce-tă camera cu un rânjet rapid și fermecător. Încă n-am găsit răspunsul.

- Chiar îl iubești, nu?

Justin ridică o sprânceană în fața tonului serios al întrebării ei.

- Da. E un bărbat care cere sentimente puternice. Toți cer asta, adăugă el gânditor. Abia când a fost răpită Serena mi-am dat seama cu adevărat că erau de zece ani familia mea. Mi-aș fi dorit să ai și tu așa ceva.

- Am avut alte lucruri. Diana ridică din umeri și se îndreptă spre o armură care începuse să ruginească. Am fost foarte autosuficientă.

- Ai fost și ești, murmură Justin. Mereu gândești așa de mult?

Ea se întoarse, ridicând sprânceana aproape la fel ca fratele ei.

- Și tu, Justin? Ți-a intrat în cap să-mi faci lipeala cu Caine?

Ochii lui rămaseră calmi și foarte reci.

- Se pare că v-ați descurcat și singuri.

- Asta e treaba mea.

- Așa este. Își băgă mâinile în buzunare și o studie. Era enervată și, bănuî el, ușor speriată. Diana, n-am fost lângă tine când ai crescut. Poate că e cam târziu să fac pe fratele mai mare acum, dar am promis să-ți fiu prieten.

Ea se duse repede lângă el și își lipi fața de umărul lui, strângându-l în brațe.

- Îmi pare rău. Mi-e greu... mi-e teamă să am nevoie de tine.

- Sau de oricine altcineva? întrebă Justin, întorcându-i chipul spre el. Cu toate că rămase tăcută, răspunsul i se citea în ochi. E tulburător să vezi atât de mult din

tine în altă persoană, murmură el. Diana, ești îndrăgostită de Caine?

- Nu mă întreba asta. Se retrase și ridică mâinile, ca și când ar fi vrut să alunge întrebarea. Nu mă întreba asta.

- În regulă. Nu se așteptase să simtă îngrijorare sau acel sentiment vag de neajutorare. Dacă aş întreba, mi-ai spune despre anii în care ai locuit cu Adelaide? Chiar mi-ai spune cu adevărat?

Diana deschise gura, apoi o închise din nou.

- Nu, spuse ea după o clipă. Nu, a trecut.

- Diana, dacă ar fi trecut, mi-ai fi povestit, continuă el în locul ei. N-am să-ți dau sfaturi și nu o să-ți spun ce să faci. Însă aş vrea să îți spun ceva despre mine. Eram îndrăgostit de Serena, dar nu i-am spus. Nu mi-am spus nici mie, continuă el cu un zâmbet trist. Mă descurcaser singur prea mult timp. Nu iubisem vreodată pe cineva. Tu sau părinții noștri erați prea departe în trecut. Să-i spun a fost unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-am făcut vreodată. Pentru unii oameni, iubirea vine foarte natural. Noi nu facem parte dintre ei.

- Și Rena? întrebă Diana. Pentru ea a fost simplu?

- Cred că mai simplu. Zâmbi și se așeză pe marginea unui scaun, aprinzându-și o țigară. Seamănă enorm cu tatăl ei, mai mult decât oricare dintre frați. Ar îndura orice tortură mai degrabă decât să recunoască, însă când a venit la mine în Atlantic City, deja se hotărâse că vom fi împreună. Mica strategie a lui Daniel a funcționat de minune.

- Strategia lui Daniel?

Justin suflă fumul de țigară și râse.

- Ne-a adus împreună cu viclenie, cumpărându-mi un bilet pe vasul de croazieră unde lucra Serena. Bineînțeles, nu mi-a menționat că ea lucra acolo și nici ei că un prieten de-al lui se va imbarca. S-a bazat pe atracție... sau pe soartă, după cum spune el.

- Soartă, murmură Diana, apoi râse. Diavolul bătrân.

- Asta ca să fim blânzi. Justin o privi prin fum. Știe cum să obțină ce vrea. Toți MacGregorii știu. Și, adăugă el încet, la fel știm și noi doi, îndată ce recunoaștem că asta e ceea ce ne dorim. Ea îi aruncă o privire, însă Justin se ridică și își trecu brațul pe după umerii ei. Hai să găsim clanul, altfel Daniel o să trimită patrula să ne caute.

Caine se schimbase. Diana nu putea spune cu exactitate, însă simțea asta. La început, se întrebă dacă nu cumva cazul Virginia Day îl neliniștea. Avea proces săptămâna următoare, iar Diana știa că îi ceruse mamei lui absolut toate informațiile pe care le avea despre doctorul Francis Day.

La exterior părea destul de relaxat, râdea cu familia, își tachina sora. Însă dincolo de asta ascundea ceva, o nervozitate pe care nu o mai simțise până atunci la el. Erau momente în care îl surprindea privind-o în vechiul său mod direct, analitic. Era ca și cum o vedea pentru prima dată, ca și când n-ar fi lucrat și vorbit împreună, ca și când n-ar fi avut cea mai apropiată relație pe care o puteau avea un bărbat și o femeie.

Cu toate că se simțea atrasă în cercul familiei lui, felul în care Diana se gândea la Caine o împiedica să se relaxeze complet. Ceva se schimbase și, dacă era sinceră cu ea însăși, trebuia să recunoască faptul că simțise asta în felul în care făcuse dragoste cu ea cu o noapte în urmă. În fața ei se deschisese brusc ape noi. Și avea de gând să navigheze cu prudență.

- Ei bine. Binedispus și mulțumit de sine, Daniel se rezemă pe scaunul său ca un tron, cu cadourile răspândite în jurul său pe podea. Despăgubirea pentru un bărbat că mai adaugă un an.

- Bineînțeles, nu are nici o legătură cu lăcomia sau cu plăcerea de a deschide cadouri, comentă Serena, încrucișându-și picioarele goale pe masa de cafea.

- Una dintre încercările vieții mele au fost copiii lipsiți de respect, îi spuse Daniel Diane cu un oftat.

- Neajunsul de a fi părinte, îi ținu ea isonul, deja cunoscându-l prea bine ca să îi joace jocul.

- Momentele în care sânge din sângele meu s-a răstit la mine, ba chiar m-a amenințat.

Daniel oftă și se rezemă din nou.

- Aproape că-mi vine să plâng, spuse Serena sec.

- Pot să trec asta cu vederea dată fiind starea în care te afli. Daniel îi aruncă o privire aspră. Dar să nu crezi că am uitat cum ai țipat la mine doar pentru că i-am cumpărat bărbatului tău un bilet pe barca aia. A țipat la mine, repetă el, întorcându-se spre Diana. Și mi-a rupt vreo șase dintre cele mai bune trabucuri ale mele.

- Trabucuri? întrebă Anna cu blândețe.

- Unele vechi care... pur și simplu zăceau pe-acolo, răspunse el rapid.

- Trebuie să fi fost greu să crești trei copii... volatili.

Diana simți degetele lui Caine strângându-i ceafa, însă nu își schimbă expresia.

- Ah, aș putea să îți spun câteva povești... Daniel zâmbi la acea amintire și scutură din cap.

Băiatul ăla, spuse el, arătând cu degetul spre Caine. Nu ne-a dat pace nici o clipă, să-ți spună Anna. Apoi continuă înainte ca Anna să apuce să spună ceva: N-a făcut altceva decât prostii când era mic, apoi au urmat femeile. Un alai constant, anunță Daniel cu mândrie.

- Un alai, repetă Diana.

Întoarse capul și îi zâmbi lui Caine, însă îl găsi uitându-se la ea cu aceeași lumină ciudată în ochi. Privind-o, îi cuprinse fața cu mâna.

- Acum suntem amândoi adulți, murmură el, apoi îi acoperi gura într-un sărut prelung și apăsător.

- Bine atunci, spuse Daniel cu un rânjel larg, în timp ce Diana rămase tăcută și stânjenită.

- Nu ai încercat încă pianul, nu-i așa, Diana? o întrebă Anna pe un ton liniștit.

- Poftim? Scuze?

Diana reveni din adâncurile gândurilor ei și văzu privirea blândă și înțeleghătoare din ochii Annei.

- Pianul, repetă ea. Știi să cânți, nu?

- Da, știu.

- În ultima vreme nu se atinge nimeni de el. Ai vrea să ne cânți ceva, Diana?

- Da, sigur că da. Traversă camera ușurată către instrument.

- Daniel, pui presiune pe copii, spuse Anna încet.

- Eu? Îi aruncă o privire uimită. Prostii, toată lumea vede că...

- Ce-ar fi să îi lași întâi pe ei să vadă singuri?

El se mulțumi să pufnească, în timp ce Diana răsfoi partitura.

Era recunoscătoare să fie distrasă. Era mai simplu pentru ea să rămână netulburată la exterior când avea ceva clar de făcut. Citea ușor notele, rezultatul anilor de lecții bine structurate și al iubirii ei pentru muzică. Probabil că muzica fusese singura ei realizare care o încântase în egală măsură ca pe mătușa ei. Acum se folosea de ea, așa cum făcuse și în trecut, ca să își ascundă gândurile și sentimentele private.

Ce fusese în mintea lui Caine când o sărutase? Diana nu era obișnuită, sau nu se simțea prea comod, cu afișările publice de afecțiune. Sau cel puțin nu în sensul extravagant al familiei MacGregor. Și totuși, chiar și așa, ar fi putut accepta un simplu sărut. Oare era doar imaginația ei sau în gestul lui era ceva posesiv?

Poate că lăsa planurile deloc subtile ale lui Daniel să își facă efectul asupra ei. Și mai erau și întrebările neașteptate ale lui Justin. De ce s-ar fi simțit presată azi când nu se simțise astfel cu o zi înainte? Noaptea trecută... nu începuse, de fapt, noaptea trecută?

Își ridică ochii de pe clape și întâlni privirea lui Caine. Era tăcut, posomorât, își spuse Diana, încruntând sprâncenele. Nu-i stătea în fire să fie posomorât. Și, își aminti ea, nu îi stătea în fire nici să fie tensionat, și totuși era. Oare se schimbase ceva peste noapte și ea nu-și dăduse seama?

Poate că ar fi fost mai bine să nu fi venit, își spuse Diana, simțind o urmă de încordare în ceafă. N-ar fi trebuit să se lase fermecată de excentricitățile acestei familii, de apropierea și de prietenia dintre membrii ei. Poate că nu fusese tocmai înțelept să îl vadă pe Caine în acel mediu, departe de Boston, de birou, de apartamentul ei. Dacă nu era atentă, se putea trezi că își uită propriile obiective și regulile pe care și le impusese ca să le atingă.

Succesul era pe primul loc. Așa trebuia să fie ca să își justifice toți anii în care jucase după cum îi cântase altcineva. Și Diana știa că succesul era un zeu lacom care cerea vigilență permanentă. Dacă îl obținea, avea nevoie de toate abilitățile și de foarte mult timp ca să-l păstreze.

Când alesese dreptul, Diana făcuse un pact cu ea însăși. Nu va lăsa complicații personale să stea în calea carierei ei. Nu avea nici dorința și nici răbdarea pentru așa ceva. Privirea ei alunecă din nou spre Caine. Iar încordarea ei creșcu.

Oare nu-și spusese de la bun început că, dacă îl lăsa să se apropie prea mult de ea, lucrurile îi vor scăpa de sub control? Știusese asta și, cumva, se convinsese că putea să se descurce într-o relație intimă cu el fără să lase sentimentele să-i copleșească logica complet. Mândria fusese oare motivul pentru care acceptase provocarea? Pasiunea? Nu prea mai conta, din moment ce acceptase și acum era obligată să suporte consecințele.

Pe măsură ce notele muzicale curgeau, sentimentele ei deveneau tot mai intense. Le simțea trecând prin ea, auzea trosnetul focului și simțea, cumva, emoțiile diverse care pluteau în încăpere. De ce se implicase atât de mult? se întrebă ea speriată. Avea viața ei, un drum drept pe care tocmai începuse să-l urmeze. Avea multe promisiuni față de ea pe care să le respecte, însă își amintea, chiar dacă se străduia să nu o facă, tandrețea pe care Caine o adusese în patul ei în ceasurile întunecate ale nopții.

Diana lăsa notele să se piardă în tăcere, apoi își strânse mâinile tremurânde.

- A fost fermecător. Daniel oftă din scaunul său. Oare există ceva pe lume care să îi aducă mai multă mulțumire unui bărbat decât o femeie frumoasă și o melodie?

Șovăind, Caine își luă ochii de la Diana și îi aruncă tatălui său o privire prelungă și rece.

- Aveai cumva planuri să supraviețuiești până la următoarea zi de naștere? întrebă el dulceag.

- Ce fel de a-mi vorbi e asta? tună Daniel, apoi se opri.

Plantase destule semințe pentru o seară... și știa prea bine valoarea unei retrageri strategice.

- Mai desfacem o sticlă de șampanie și mai mâncăm niște tort, declară el. Caine, înainte să vii aici, mai aruncă un buștean-doi în foc.

În timp ce membrii familiei traversau încăperea, Serena se opri lângă pian și strânse mâna Dianei.

- Este un băgăcios bătrân, murmură ea, dar are suflet bun.

Când în cameră se lăsa tăcerea, Diana se ridică și îl privi pe Caine aruncând lemne în focul care deja ardea. Încordarea din ceafa ei se transformase în durere.

- Mai vrei tort? o întrebă Caine, încă întors cu spatele la ea.

- Nu. Nu chiar. Diana își împreună mâinile și își dori să fi fost înapoi în Boston. Oare acolo ar fi fost mai stăpână pe ea?

- Ceva de băut? Asta chiar e o conversație ridicol de politicoasă, își spuse Caine cu dezgust, în timp ce se întorcea spre ea.

- Da, mulțumesc. Diana își umezi buzele și căută un subiect inofensiv. Ai obținut de la mama ta informațiile pe care ți le doreai pentru cazul Day?

- Doar o confirmare a personalității lui Francis Day. Caine ridică din umeri în timp ce turna din carafă în pahar. Nimic din ce nu aveam deja, însă mama are talentul să ajungă în miezul problemei fără toată agitația.

A fost rezidentul ei la Boston General. Însă tot n-am nimic de care să mă pot folosi la tribunal.

Caine îi întinse Dianeî băutura, mângâindu-i ușor bretonul într-un gest firesc. Ea se retrase, iar el își îngustă privirea fără să spună nimic.

- E întotdeauna de ajutor să obții un punct de vedere obiectiv înainte să intri în proces.

- Sunt pus sub acuzație, Diana?

Ochii ei se opriră rapid într-ai lui.

- Nu înțeleg ce vrei să spui.

- Ești foarte ambiguă. Făcu un pas spre ea, își trecu mâna pe după ceafa ei și își coborî buzele pe ale ei. El simți tensiunea sub degete, îi simți rezistența inițială la sărutul lui. În timp ce se retrăgea, Caine ridică ironic o sprânceană. Da, se pare că sunt. Dar n-am cum să pledez nevinovat dacă nu prea sunt sigur de acuzații.

- Nu fi ridicol. Enervată, Diana își ridică paharul și bău.

- Nu fi evazivă, ripostă Caine. Am crezut că am trecut peste asta deja în relația noastră.

- Caine, nu-mi mai forța mâna.

E privi îndelung și aspru băutura din mâna lui, fără să o guste.

- În ce sens?

- Nu știu... în toate sensurile. Își trecu o mână prin păr și se îndepărtă. Hai s-o lăsăm baltă, nu vreau să mă cert cu tine.

- Asta facem? Dădu din cap, apoi bău și lăsă paharul. Atunci hai să o facem cum trebuie. Tu tragi prima.

- Nu vreau să trag prima. Se întoarse spre el, brusc furioasă. N-am să stau în salonul părinților tăi să te mitraliez.

- Dar ai face-o dacă am fi în altă parte.

- Da... nu știu. Caine, lasă-mă în pace!

- Te las pe naiba. Iar tonul lui extrem de calm o avertiză în privința stării lui de spirit. Hai să auzim, Diana. Vreau să știu de ce te îndepărtezi de mine.

- Nu mă îndepărtez, ți se pare.

Sorbi rapid și furios din băutură, apoi se întoarse din nou spre el. Când mâna lui îi atinse umărul ea tresări, apoi se înjură.

- Nu te retragi, murmură Caine, încercând să ignore cât de rănit se simțea. Atunci cum numești chestia asta?

- Ascultă, e târziu... sunt obosită. Diana era disperată după o scuză, deși știa că era una slabă. Caine... Cu un oftat de frustrare, se îndepărtă din nou de el. Te rog, nu-mi forța mâna acum.

- Asta crezi tu că fac, Diana? Îți forțez mâna?

- Da, la naiba! Tu, familia ta, Justin... toți, fiecare în felul lui. Își lăsă paharul și își sprijini mâinile pe masă. Exagera, însă în acel moment nu era în stare să lase rațiunea să-i limpezească mintea. Caine, putem s-o lăsăm baltă?

- Nu, nu cred. S-ar fi dus lângă ea, însă, cumva, distanța pe care o pusese ea între ei îl oprea. Se simțea ciudat și era aproape furios pe ea că îl făcea să se simtă așa. Și se simțea rănit... asta era ceva la care să se gândească mai târziu. Diana, nu am intenția să-ți forțez mâna, spuse el pe un ton coborât, precis, care o făcu să-și muște buza. Însă există lucruri care cred că trebuie spuse acum.

- De ce? întrebă ea, întorcându-se din nou. De ce graba asta bruscă? Când eram în Boston n-au existat complicații.

- Și acum ce fel de complicații sunt?

- Caine, nu mă interoga.

- Ai obiecții la întrebare?

- Oh, mă enervezi când te porți așa. Scrâșni din dinți și își băgă mâinile în buzunarul fustei. M-am simțit mai tot timpul sub microscop încă de când am intrat pe ușa principală. Ai fi putut să-mi zici că mă aflu în capul listei tatălui tău pentru cea mai potrivită pereche a celui de-al doilea fiu al său.

- Tata nu are absolut nimic de-a face cu noi doi, Diana. Îmi cer scuze pentru lipsa lui de subtilitate, însă nu mă simt responsabil pentru ea.

- Nu vreau scuze, tună ea. Însă mi-ar fi fost mai comod dacă eram pregătită. La naiba, îmi place de el... și îmi plac și ceilalți din familia ta. E imposibil să nu-i plac, însă nu-mi plac privirile tăcute și speculative și întrebările nerostite.

- Și ce-ai vrea să fac în privința asta?

- Nu știu. Nimic, răspunse ea, oprindu-se în fața focului. Însă nu sunt obligată să-mi placă.

- Ți-a trecut prin cap că poate nici mie nu-mi place prea mult? Fierbând de furie, Caine își roti băutura din pahar, apoi privi lung spre Diana. Ți-a trecut prin cap că poate nici mie nu-mi place să se bage cineva în viața mea, indiferent cât de bune ar fi intențiile?

- Ei sunt familia ta, ripostă ea peste umăr. Tu trebuie să fii mai obișnuit cu ei decât mine. Mi-am petrecut douăzeci de ani încercând să mă ridic la înălțimea planurilor pe care le făcuse mătușa mea pentru mine. N-am ajuns atât de departe ca să le urmez acum pe ale altora.

- La dracu cu mătușă-ta! explodează Caine. Și cu oricine altcineva care nu e noi doi. Ce vrei, Diana? De ce nu spui pur și simplu?

- Nu știu ce vreau! strigă ea, uimită ea însăși să recunoască asta. Ieri știam, iar acum... La naiba, Caine, nu fac față chestiei ăsteia. Nu suport să se bage cineva în viața mea personală... nici tatăl tău, nici fratele meu, nimeni. E viața mea și iau singură deciziile.

- Nu faci față chestiei ăsteia, murmură el, apoi răsese scurt și își goli paharul. Atunci hai să vedem cum faci față la asta. Sunt îndrăgostit de tine.

Diana îl privi lung, profund uimită și complet tăcută. Se întrebă dacă nu cumva inima ei pur și simplu încetase să mai bată și rămase nemișcată când un buștean trosni cu zgomot, răspândind scânteii în paravanul din spatele ei.

Se priviră, amândoi palizi, cu ochii întunecați de ceva ce semăna mai degrabă a ură decât a orice alt sentiment. Cum se ajunsese la așa ceva? se întrebă ea. Și, pentru numele lui Dumnezeu, ce vor face în privința asta?

- Nu pari prea încântată.

Furios pe el însuși pentru îndrăzneala cu care făcuse declarația, Caine întinse mâna după carafă. Cu un calm studiat, își turnă niște brandy. De unde era să știe că tăcerea îi va aduce asemenea durere? În timp ce asculta zgomotul băuturii care cădea în pahar, se întrebă de ce așteptase mai bine de treizeci de ani ca să spună acele cuvinte unei femei, ca să primească, în schimb, doar tăcere.

- Doamnă avocat, ați vrea să ștergem declarația de la dosar?

- Nu începe. Diana închise ochii strâns o clipă. Nu știu ce să-ți spun sau cum să fac față. Pentru tine e mai simplu. Ai mai avut femei...

- Am mai avut femei? explodează el. Nu mai era palid, însă ochii lui erau și mai întunecați și mai furioși decât îi văzuse ea vreodată. Instinctiv, Diana făcu un pas înapoi când el se îndreptă spre ea. Cum poți să-mi spui asta acum? Ce trebuie să fac ca să mă revanșez pentru un trecut care s-a întâmplat înainte ca măcar să te cunosc? Și de ce naiba aș face-o? O prinse de umeri, înfigându-și degetele în carnea ei. La dracu', Diana, am spus că te iubesc. Te iubesc.

Gura lui se opri pe a ei cu furie și frustrare, ca și când acel gest ar fi fost de ajuns ca să șteargă durerea pe care i-o adusese ea, îndoielile pe care el i le adusese ei. Ceva se acumula în ea, amenințând să se spargă. Diana se retrase cu un țipăt de alarmă.

- Mă sperii. Când se priviră din nou, ochii ei erau plini de lacrimi, respirația ei era neregulată. Mi-am spus că nu, însă era o minciună. Încă de la început... Își înăbuși un suspin și își îndepărtă părul de pe față cu ambele mâini. Ești ceea ce am evitat eu întotdeauna. Nu înțelegi că nu-mi pot asuma acest risc? Toată viața mea cineva mi-a spus ce să fac. Fă asta, fii așa și vei avea siguranță, vei avea normalitate. Tocmai mi-am găsit propriul drum și nu vreau să îndeplinesc așteptările altcuiva acum!

- Nu-ți cer să îndeplinești nimic, ripostă el. Nu ți-am cerut vreodată să fii altfel decât tu însăși.

Poate că acel adevăr o înspăimânta mai mult decât orice altceva. Își trecu o mână prin păr, în timp ce ultima ei frică ieșea la suprafață.

- Și cum știu că o să rămâi cu mine? Cum știu că, dacă îmi dau voie să te iubesc, într-o zi nu va apărea altcineva sau altceva și vei pleca pur și simplu? Acum mă descurc să fiu singură, știu cum. Însă nu pot... nu voi mai fi părăsită o dată.

Caine se luptă cu furia, cu senzația propriei sale neputințe.

- Ți-am cerut de atâtea ori să ai încredere în mine. Diana, nu eu te sperii. Ci fantomele și propriile tale îndoieli.

Ea înghiți, câștigând lupta cu lacrimile.

- Nu înțelegi. Nu ai pierdut niciodată nimic.

- Și ai de gând să-ți trăiești viața fără să riști vreodată ceva pentru că ți-e teamă să pierzi? Ochii lui deveniră aspri când îi priviră chipul. Niciodată nu te-am crezut o lașă.

- Eu singură aleg ce riscuri să îmi asum, ripostă ea cu furie. Eu singură aleg. Nu o să mă pun într-o postură în care să fiu rănită, nu îmi voi risca vreodată cariera...

- De ce presupui automat că te voi răni? Și, pentru numele lui Dumnezeu, ce legătură are cariera cu faptul că te iubesc? Am aceeași profesie, aceleași pretenții. Cine ți-a cerut să alegi între dragoste și drept?

- Ce faci, Caine, a trebuit să tai copacul? Am început de ceva timp cu tortul și șampania și... Serena se opri când ajunse în mijlocul încăperii. Simți toată acea încordare și durere și privi într-o tăcere stânjenitoare când spre Caine, când spre Diana. Îmi pare rău, spuse ea, căci nu știa vreo metodă politicoasă să-și mascheze intruziunea. O să le spun tuturor că aveți treabă.

- Nu, te rog. Diana văzu furia stăpânită din ochii lui Caine înainte să se întoarcă spre sora lui. Spune-le că sunt un pic obosită. Mă duc sus.

Ieși din cameră repede, fără să privească în urmă.

Caine o privi tăcut, apoi se întoarse să-și recupereze brandy-ul de pe bufet.

- Oh, Caine, îmi pare rău. Nu-mi puteam găsi un moment mai prost să dau buzna.

- Nu contează. Bău ce mai rămăsese, apoi își turnă din nou. Am spus tot ce era de spus.

- Caine... Serena se îndreptă spre el, tulburată de tonul controlat și expresia ca de piatră. Ai nevoie să vorbești cu cineva sau să fii singur?

- Am nevoie să beau ceva, răspunse el, luând paharul și carafa și mergând spre un scaun. Am nevoie să beau ceva mai mult.

- Ești îndrăgostit de Diana?

- Prima dată când ai și tu dreptate, spuse el, ridicând paharul spre ea.

Ignorându-i sarcasmul, Serena se așează lângă el.

- Și ai vrea s-o omori.

- Ai din nou dreptate.

- E ușor să ai dreptate când ai trecut și tu prin asta. Nu știu ce s-a întâmplat aici în noaptea asta, dar...

- În toiul unei certe urâte, i-am spus că sunt îndrăgostit de ea. Duse din nou paharul la buze și înghiți o dușcă zdravănă. Se pare că momentul și felul în care am făcut-o au fost cam nepotrivite.

- O să fac ceva ce detest, spuse Serena cu un oftat.

- Și anume?

- Să dau sfaturi.

- Rena, asta e treaba mea. N-am nevoie.

- Mai taci! Îi luă paharul din mână și îl lăsa jos. Lasă-i un pic de spațiu și de timp. Nici în cele mai bune momente nu ești un bărbat ușor de iubit. Eu știu.

- Îți apreciez mărturisirea.

- Caine, în viața Diane s-au schimbat foarte rapid multe lucruri. E genul de femeie care are nevoie să ia hotărârile una câte una... sau cel puțin ea crede asta.

El râse încet și se rezemă de spetează.

- Mereu te-ai priceput foarte bine să citești oamenii, Rena. Ai fi fost un avocat dat naibii.

- Îmi e de folos și în slujba mea. Se întinse și îi luă mâna. Nu o presa, Caine. În Diana sunt acum furtuni. Las-o să se liniștească.

- Deja cred că am presat-o prea rău. Trase adânc aer în piept și închise ochii. Oh, Dumnezeule, doare.

Serena își dorea să îl aline și încercă din răspuțeri să se stăpânească.

- Dragostea trebuie să doară, e regula numărul unu. Du-te să te culci, îi ordonă ea aspru. Măine o să știi mai bine ce să faci.

Caine deschise ochii din nou.

- E al naibii de ciudat să stau aici și să primesc sfaturi de la surioara mai mică ce și-a exersat croșeul de stânga pe mine.

- Acum sunt o doamnă respectabilă, spuse Serena maiestuos, bătându-se ușor pe abdomen.

- Ha! ripostă Caine, imitându-l perfect pe tatăl lor.

- Du-te să te culci, îl sfătui Serena. Înainte să-mi treacă prin cap să verific dacă acel croșeu de stânga și-a păstrat eficiența.

Se ridică și îl trase în picioare.

- Mereu ai fost o băgăreață autoritară, îi spuse Caine în drum spre ușă. Încă sunt nebun după tine.

- Da. Serena rânji spre el. Și eu după tine.

capitolul 12

Diana stătea în sala goală de tribunal, amortită și încrețoșată. Măinile ei împreunate pe servietă erau reci ca gheața și nu mai simțeau nimic. Știa că trebuia să-și revină, să iasă afară, să își ia mașina și să meargă acasă. Cumva știa că, dacă se ridică în acel moment, i-ar fi cedat picioarele. Rămase așezată, nemișcată, așteptând ca senzația să treacă.

Rațiunea îi spunea că era o proastă. Ar fi trebuit să se simtă minunat, să sărbătorească. Câștigase.

Chad Rutledge era liber, exonerat. Tatăl lui Beth Howard urma să fie acuzat de sperjur. La fel și Beth, adăugă Diana încet, privind lung spre scaunul gol al martorilor. Era puțin probabil ca fata să fie condamnată, nu când doisprezece martori văzuseră atât de clar că frica fusese motivul pentru care mințise în privința violului. Nu și când doisprezece martori văzuseră cum cedase atât de patetic la interogatoriu.

Nu și când, își spuse Diana, cuprinsă de un junghi de durere, doisprezece martori o văzuseră pe avocata Diana Blade făcând-o praf.

Diana auzea ecoul propriei ei voci în sala de tribunal acum goală: rece, acuzatoare, nemiloasă. Vedeă chipul palid și delicat al lui Beth Howard în timp ce ceda și lacrimile, confesiunea aproape isterică. Auzea rugămințile furioase și zgomotoase ale lui Chad ca Beth să fie lăsată în pace. Apoi în tribunal se instalase haosul când Chad fusese ținut, iar Beth povestise tot adevărul printre lacrimi.

După ce sala se golise, Diana rămăsese să își cântărească victoria obținută și prețul uman al acesteia.

Niciodată nu se simțise mai singură și mai pierdută ca atunci. Dorea să plângă, însă stătea acolo cu ochii uscați. Era o profesionistă, iar lacrimile n-aveau ce căuta. Caine; oh, Dumnezeuule, avea nevoie de Caine. Diana închise ochii, în timp ce amorțeala se transforma în durere.

Nu avea dreptul să aibă nevoie de el sau să îl folosească pe post de colac de salvare când simțea că se îneacă. Cu toate că trecuseră două săptămâni, încă mai vedea privirea din ochii lui de când se înfruntaseră în salonul părinților lui.

Durere. Îl rănise, iar acum se purtau ca doi străini unul cu altul. De fiecare dată când Diana încerca să își spună că așa era cel mai bine, își amintea de acea privire

din ochii lui și sentimentele pe care le trezise în ea și pe care spaima i le înăbușise.

Dragoste. Nu-și permitea să-l iubească, nu-și permitea asemenea risc. Era mai bine să-și caute alt birou, poate chiar să plece din Boston cu totul. Să fugă? o întrebă o voce abia auzită din mintea ei. Diana oftă și își privi mâinile. Da, asta avea de gând. Dacă fugea suficient de repede, poate va scăpa de Caine. Însă nu și de ea însăși. Și, dacă era cinstită, ar fi recunoscut că de fapt de ea însăși fugea.

Când începuse să-l iubească? Poate atunci când îi arătase atâta blândețe și înțelegere după prima ei întâlnire cu Justin. Sau poate pe plaja înzăpezită când o făcuse să râdă, apoi să îl dorească. Știa ce se întâmpla, însă se prefăcea că era altfel. De fiecare dată când începea să fie copleșită de sentimente, le înăbușise. Îi fusese teamă.

Privi încă o dată în sala de tribunal goală, apoi se ridică încet. Afară deja se însera. Spre vest, cerul era plin de nori care străluceau în nuanțe de bronz și roz. Singurul semn că venea primăvara erau zilele mai lungi, căci vântul încă era tăios ca un cuțit, iar copacii întunecați și desfrunziți sclipeau sub un strat subțire de gheață. Diana îl văzu pe Chad ghemuit sub haină, așezat lângă treptele tribunalului. Șovăi, nesigură dacă era suficient de puternică pentru o confruntare cu el, apoi, îndreptându-și umerii, coborî scările.

- Chad.

El ridică ochii și îi privi chipul preț de câteva clipe lungi, apoi se ridică.

- Vă așteptam.

- Am văzut. Cu o nonșalanță pe care nu o simțea, Diana își ridică gulerul hainei să se apere de vânt. Ar fi trebuit să aștepti înăuntru.

- Aveam nevoie de aer. Își păstră mâinile în buzunare și umerii încovoiați de frig și o privi. Nu mă lasă s-o văd pe Beth.

- Îmi pare rău. Avu grijă să nu i se simtă în voce emoțiile și oboseala. „Și eu sufăr“, își spuse ea cu disperare.

„Pentru voi și pentru mine. Mereu trebuie să fiu eu cea care are răspunsurile?” O să aranjez să o vezi mâine.

- N-arătați prea bine.

Diana îi zâmbi.

- Mulțumesc. Se întoarse, iar el îi prinse brațul.

- Domnișoară... Stânjenit, Chad își luă mâna de pe ea și o băgă din nou în buzunar. V-am dat de furcă acolo... cred că v-am dat de furcă tot timpul.

- E inclus în fișa postului, Chad. Nu-ți face griji.

- Să o văd pe Beth... Înjură încet, apoi se întoarse și privi lung spre mașinile din trafic. N-am suportat să o văd plângând acolo. V-am urât că ați făcut-o să plângeți așa. Când am ieșit aici să vă aștept, voiam să vă spun o mulțime de lucruri.

Diana își strânse și mai tare mâinile pe servietă și se pregăti.

- Haide, spune-mi acum.

El râse nesigur și se întoarse din nou spre ea.

- Am avut timp să mă gândesc. Cred că nu fac asta prea des. Scoase o țigară și își făcu mâinile căuș în jurul chibritului ca să o aprindă. Diana văzu că mâinile lui nu tremurau. Domnișoară Blade, acum vreau să vă spun cu totul altceva. Chad scoase o trâmbă lungă de fum, apoi o privi. Mi-ați salvat viața și cred că, poate, ați salvat-o și pe a lui Beth. Vreau să vă mulțumesc.

Fără să poată scoate o vorbă, Diana privi lung mâna care se întindea spre ea. După o clipă o acceptă, apoi își simți propria mână ținută strâns.

- Acolo nu mă puteam gândi la altceva decât că o răniți. Nu puteam vedea dincolo de asta. Însă cât am stat aici am început să mă gândesc la celula aia și la cum ar fi fost să stau într-una în următorii douăzeci de ani. Nu știți cât de bine e să stai afară și să știi că n-o să vină nimeni să te încuie înapoi într-o cușcă.

Când își simți vocea tremurând, Chad înghiți, însă își menținu strânsoarea mâinii.

- Aș fi făcut asta pentru ea și cred că după o vreme aș fi urât-o. Iar ea... ar fi trăit cu acea minciună măcinând-o. Beth n-ar fi rezistat. Știu asta.

- O să se termine curând și pentru ea. Diana își ridică mâna liberă ca să acopere cu ea mâinile lor unite. Obiectivitate? își spuse ea. Doar un robot ar putea fi rece și obiectiv când îi vedea așa. El avea nevoie să își arate recunoștința, însă cerea și alinare. Nici un tribunal nu o s-o pedepsească pe Beth pentru că a fost prea înspăimântată.

- Dacă... dacă va trebui să treacă printr-un proces, o veți ajuta?

- Da. Dacă vrea. Și tu vei fi alături de ea.

- Da. O să mă însor cu ea imediat. La naiba cu banii, ne descurcăm noi cumva. Mâna i se relaxă și zâmbi pentru prima dată. Întotdeauna m-am gândit că trebuie să dovedesc ceva, știți? Lui Beth, mie însumi, întregii lumi nenorocite. E ciudat că acum nu mi se mai pare atât de important să dovedesc că mă pot descurca și de unul singur.

Diana îi aruncă o privire ciudată și scutură din cap.

- Nu, răspunse ea încet. Cred că doar proștii gândesc astfel.

- N-o să fie ușor pentru Beth să termine școala. Zâmbi, ca și cum acea provocare l-ar fi încântat. Dar ne vom descurca bine împreună, și asta e tot ce contează.

- Da. Chad... Își îndepărtă mâna. Merită? Riscul și durerea?

El își lăsă capul într-o parte și trase în piept aerul rece al serii.

- Merită orice. Merită totul. O privi cu un zâmbet larg și strălucitor. O să veniți la nuntă, domnișoară Blade?

- Da. Îi zâmbi la rândul ei, apoi îl sărută ușor pe obraz. Da, o să vin la nunta ta, Chad. Acum du-te acasă, o să-ți vezi fata mâine.

Diana se îndreptă spre mașină, conștientă că senzația de greață o părăsise. Amenințarea durerii de cap din tâmpile dispăruse. Erau atât de tineri, gândi ea,

alăturându-se șirului lung de mașini din trafic, aveau să primească zeci de lovituri. Însă privirea aceea de speranță strălucitoare din ochii lui Chad o făcuse să creadă. Vor înfrunta împreună greutățile, iar dacă exista dreptate, vor reuși.

„Dar tu?“, se întrebă Diana. „Ești hotărâtă să rămâi o proastă sau înfrunți riscurile?“ Oare cât sânge de Blade, de jucător, avea în ea? Poate că, la fel ca Chad, cochetase cu ideea de a-și petrece viața într-o celulă. Acolo exista o oarecare siguranță care să compenseze pentru lipsa de libertate.

Prin mintea ei începură să treacă tot felul de cuvinte. Vocea lui Justin spunându-i că dragostea venea firesc pentru unii oameni, dar nu și pentru ei. Caine care îi spunea furios că o iubește, cerându-i să aibă încredere în el. Își auzea propria voce, aspră de la nervi, spunându-i că nu risca să rămână singură. „Și acum cum sunt, dacă nu singură?“, se întrebă Diana. Singură și suferind de dragoste și dorințe, însă lăsând vechile spaime, fantomele, cum le numise Caine, să îi domine viața. Și așa încălca promisiunea cea mai importantă pe care și-o făcuse sieși. Aceea de a fi Diana Blade.

Intenționase să meargă acasă, însă se trezi parcând pe alee în fața clădirii cu biroul. Instinct? se întrebă ea, văzând mașina lui Caine parcată acolo. Nervii ei se încordară din nou. Ce-i va spune? Poate că era mai bine să meargă acasă, să aștepte până putea gândi clar și să își facă un plan. Chiar în timp ce prin minte îi treceau acele gânduri, Diana coborî din mașină.

Văzu lumină la fereastra biroului lui. Muncea prea mult, își spuse ea. Cazul Day. Procesul ar trebui să fie deja pe sfârșite. Diana aflase mai multe despre merul acestuia din articolele de presă decât de la Caine. Oare vorbiseră măcar douăzeci de cuvinte unul cu altul în ultimele două săptămâni? se întrebă ea. Ce să-i spună acum?

Parterul era tăcut și cufundat în beznă. Auzi scârțâitul încet al ușii care se închidea în urma ei. Ridică

ochii spre scări și își scoase haina. Probabil se nimerise într-un moment foarte prost, își spuse ea, apoi își mușcă buza de jos, gândindu-se, din nou, să plece acasă. Urcă scările.

Ușa biroului lui Caine era deschisă. Diana auzea șoaptele focului în timp ce se îndrepta spre el. Șovăind în ușă, îl studie pe Caine care stătea așezat la biroul său. Avea capul plecat peste un morman de documente. Sacoul și cravata erau aruncate peste spătarul scaunului, purta vesta neagră descheiată și cămașa desfăcută la gât. În scrumieră fumega încă o țigară pe care nu o stinsese bine. Sub ochii ei, își trecu o mână prin păr, apoi, fără să ridice privirea, întinse mâna să își ia cana de cafea.

Ea îl privi atent, așa cum nu-și mai permisesese să facă încă din noaptea aceea din Hyannis Port. „Dumnezeule, cât de obosit pare“, își spuse ea, iar inima i se strânse. Ca și când n-ar fi dormit bine de nopți întregi. Oare atât de rău mergea cazul? Brusc, îl auzi înjurând încet printre dinți și îl văzu trecându-și mâna peste față.

Diana făcu îngrijorată un pas în față.

- Caine?

El ridică brusc capul. O clipă o privi cu ochi întunecați și sinceri. Ea îi simți atunci dorința ca pe un lucru tangibil, apoi, la fel de brusc, aceasta dispăru.

- Diana, răspunse el cu răceală. Nu mă așteptam să te întorci în seara asta.

Poate se înșelase. Poate că ceea ce văzuse în ochii lui fusese doar surpriză, ceea ce simțise erau propriile ei sentimente. Căută în minte toate lucrurile pe care voia să le zică.

- Chad Rutledge a fost achitat, fu tot ce putu să spună.

- Felicitări.

Se rezemă pe spetează și o studie, cu o indiferență aparentă. Oare era cumva și mai frumoasă decât fusese ieri? se întrebă el, cuprins de durere. Oare o să înnebunească văzând-o în fiecare zi, iubind-o fără să fie iubit la rândul său?

- A fost urât, spuse ea după o clipă. Nu sunt chiar mândră de felul în care am tratat-o pe Beth Howard în boxă.

Caine își strânse pumnul, apoi îl desfăcu din nou. Vulnerabilitatea ei îl sfâșia mereu.

- Vrei să bei ceva?

- Nu, eu... ba da, se hotărî ea. Da, îmi iau eu.

Se duse la dulapul din partea opusă a încăperii, găsi o carafă și își turnă fără să știe ce băutură era. „Nu se întâmplă cum ar trebui“, își spuse ea. Toate cuvintele pe care dorea să i le spună i se opriseră în gât. Avea îndoieli. Nu-i spusese și el că era plină de îndoieli? Ca de obicei, avusese dreptate. Acum, pur și simplu nu știa dacă putea găsi cuvintele potrivite, tonul potrivit, ca să îi spună că dorea să facă ceea ce îi ceruse el aproape de la bun început. Să aibă încredere.

Își umezi buzele și încercă să mai rupă din tensiunea care se simțea în încăpere.

- Cazul Day îți face probleme?

- Nu, nu chiar. Aproape s-a terminat. Sorbi din cafea și i se păru rece și amară. Se potrivea cu starea lui de spirit. Acuzarea nu avea dovezi atât de bune pe cât îmi imaginasem. Azi am pus-o pe Ginnie în boxă. A fost dură ca stânca, rece și perfect credibilă. N-au putut să îi pună la îndoială mărturia la interogatoriul lor.

- Înseamnă că ești încrezător în verdict?

- Virginia Day o să fie achitată, spuse el sec. Dar nu i se va face dreptate. Văzând privirea încurcată a Dianei, își împinse cana de cafea și se ridică. Din punct de vedere legal, va fi liberă, însă opinia publică o va vedea drept o femeie răsfățată și bogată care și-a omorât soțul și a scăpat. Pot să o țin departe de închisoare, însă nu pot să o reabilitez.

- Un avocat pe care îl admir mi-a spus cândva că un avocat al apărării trebuie să-și păstreze obiectivitatea.

Caine îi aruncă o privire, apoi ridică din umeri.

- Ce știa el?

Diana își lăsă paharul și se îndreptă spre el.

- Ce-ar fi să mă lași să fac cinste cu ceva de băut și cu cina?

Caine simți nevoia s-o atingă. Simțea cum îl mâncau degetele de dorința de a-i mângâia pielea moale. Respingere. Gândul de a fi respins din nou îl făcu să-și îmbrace din nou armura.

- Nu. Trecu înapoi în spatele biroului. Am mult de recuperat în seara asta.

- În regulă, mă uit să văd ce e în frigiderul de jos.

- Nu.

Acel unic cuvânt aspru o opri. Durerea pe care o simți o împinse cu un pas înapoi. Se întoarse și privi lung focul, până se asigură că vocea nu-i va tremura.

- Ai vrea să plec, nu?

- Ți-am spus că am treabă.

- Pot să aștept. Fără să-și poată ține mâinile nemișcate, se jucă cu mânerul vătraiului de alamă. Am putea să luăm cina mai târziu la mine.

El o privi lung, silueta zveltă și dreaptă îmbrăcată în verde-jad. Îi oferea ocazia să se întoarcă la felul în care fuseseră lucrurile, la felul în care fuseseră mereu pentru el înainte cu femeile. Distracție, joacă, fără complicații. Nimic nu i se păruse vreodată mai lipsit de substanță. Caine își privi mâinile cu un oftat. De câte ori în ultimele două săptămâni nu se gândise la ea... la ce fuse-se între ei? Se gândise să implore; nu era o chestiune de mândrie. O dată, foarte devreme în zori, se gândise să se ducă la ea acasă și să folosească forța dacă n-avea de ales. Îi trecuseră prin minte toate soluțiile posibile, de la rațiune la răpire, însă toate fuseseră îndepărtate. Își amintea de fiecare dată că dragostea nu putea fi nici luată cu forța sau cu zăhărelul, nici obținută cu implorări când venea vorba de o femeie ca Diana.

O dorea, avea nevoie să se piardă în pasiunea aceea lipsită de judecată pe care și-o puteau aduce unul altuia. Aproape că putea să guste, de acolo de unde se afla, parfumul acela nici prea dulce, nici prea pregnant al gurii

ei fierbinți. Cândva ar fi fost simplu, însă nu va mai fi simplu vreodată.

- Apreciez oferta, spuse el tăios. Dar nu mă interesează deloc.

Ea închise ochii la răspunsul lui, surprinsă din nou de câtă durere îi aduceau cuvintele acelea.

- Te-am rănit foarte rău, murmură ea. Nu știu dacă mă pot revanșa într-un fel.

El râse scurt și aspru.

- Mă descurc și fără mila ta, Diana.

Se întoarse, tulburată de tonul lui.

- Caine, nu asta am...

- Las-o baltă.

- Caine, te rog...

- La dracu', Diana, las-o baltă!

Încercând să-și păstreze controlul, ridică din nou cana de cafea. Ea văzu cum încheieturile degetelor lui deveniră albe pe toartă.

- Du-te acasă, spuse el poruncitor. Am de lucru.

- Trebuie să-ți spun niște lucruri.

- Oare îți trece prin minte că poate nu vreau să aud? Mi-am dezgolit sufletul pentru tine, ripostă el, fără să se poată stăpâni. M-am făcut de râs. Ți-am auzit deja motivele pentru care nu-mi poți da ce vreau. Nu am nevoie să le aud din nou. Nu cred că aş suporta.

- Nu mai face lucrurile atât de imposibile pentru mine! strigă ea.

- Nu-mi pasă câtuși de puțin de tine în clipa asta.

Furios, îi prinse brațul și o trase spre el. Fără să se poată stăpâni, gura lui se opri pe a ei, sălbatic, brutal. „La dracu' cu iubirea“, își spuse el.

Dacă asta era tot ce dorea de la el, atunci el doar asta îi va da. Se lăsă copleșit de dorințe și frustrări, fără să-și dea seama dacă ea răspundea sau se împotriva, până o simți moale și tremurând. O îndepărtă, dezgustat de el însuși. Dragostea, realizează el neajutorat, nu putea fi ignorată.

- Diana, pleacă de aici. Lasă-mă în pace.

Tulburată, ea apucă spătarul unui scaun.

- Nu, nu plec până nu termin.

- În regulă. Rămâi tu și plec eu.

Însă ea ajunsese la ușă înaintea lui, o trânti și se rezemă de ea.

- Stai jos și ascultă-mă.

O clipă, ea își spuse că el, pe bună dreptate, o va azvârli de acolo și o va sugruma. I se citea furia în ochi în timp ce o privea încruntat. Apoi își băgă degetele mari de la ambele mâini în buzunarele din față.

- Bine, spune ce-ai de zis.

- Stai jos, repetă ea.

- Nu-ți forța norocul.

Ea ridică ușor bărbia la acea urmă de amenințare.

- Bine, stăm în picioare. Nu-mi voi cere scuze pentru lucrurile pe care le-am spus cu două săptămâni în urmă. Am vorbit serios. Cariera mea e importantă, chiar vitală, pentru că e ceva ce am construit singură. Iar să am încredere în cineva, să am încredere să-i ofer sentimentele mele este pentru mine cel mai dificil lucru din lume. Nimeni nu mă poate obliga să fac asta, e alegerea mea.

- Bine. Acum dă-te din calea mea.

- N-am terminat! Înghiți, apoi se auzi spunând: Cred că a venit vremea să devenim parteneri.

- Parteneri? Furia din ochii lui fu înlocuită de uimire pură. Dumnezeu mare, stai acolo acum după tot ce ți-am spus și îmi oferi o propunere de afaceri?

- N-are legătură cu afacerile, ripostă ea. Vreau să te însori cu mine.

Ea văzu cum ochii lui Caine se îngustează, până când nu-i mai putu citi deloc.

- Ce-ai spus?

- Îți cer să te însori cu mine.

Diana continuă să-l privească și se întrebă cum de nu-i cedau picioarele.

El rămase nemișcat, cu sprâncenele încruntate.

- Adică mă ceri de bărbat? întrebă el cu precauție.

Ea simți cum i se colorează obraji, însă nu putea spune sigur dacă de stânjeneală sau de enervare.

- Da, credeam că s-a înțeles perfect.

El râse, întâi încet, apoi din toată inima. Caine își trecu mâinile peste față și se îndreptă spre fereastră. Diana îi urmări reacția cu un amestec de furie și de neliniște.

- Să fiu al naibii, murmură el.

- Nu mi se pare amuzant.

Diana își încrucișă brațele pe piept și se simți ca o idioată.

- Nu știu... Caine continua să privească pe fereastră, încercând să își facă ordine în gânduri. După toată durerea din ultimele două săptămâni, apăsarea brusc la ușa lui și îi cere să se însoare cu ea. Cumva, e genul meu de umor.

- Atunci te las singur să te bucuri de glumiță.

Apăsă pe clanță, însă, chiar când deschise ușa, Caine era deja lângă ea și o închidea din nou.

- Diana...

- Dă-te de-aici! se răsti ea, încercând să îl împingă.

- Stai așa. O prinse de umeri și o lipi de ușa. Oare mereu o să fim în contradictoriu? se întrebă el. Ochii lui nu râdeau, ci erau foarte serioși și ușor precauți. Aș vrea să știu de ce mi-ai cerut să mă însoar cu tine.

Diana se încruntă la el o clipă, apoi își înghiți mândria.

- Pentru că știam că, după toate lucrurile pe care ți le-am spus, că tu nu m-ai cere pe mine. Nu eram sigură că o să mă ierți.

El scutură din cap, iar degetele lui se strânseseră poruncitor pe umerii ei.

- Nu fi ridicolă, nu e vorba de iertare aici.

- Caine... Își dorea să-l atingă, însă își ținu mâinile pe lângă ea, nesigură că ar putea accepta acel gen de clemență mută. Te-am rănit.

- Da. Pentru numele lui Dumnezeu, m-ai rănit.

- Îmi pare rău, șopti ea, însă în ochii ei nu văzu milă. Se simți cuprins de un val de ușurare.

- Diana, nu mi-ai răspuns la întrebare. El își păstră mâinile pe umerii ei, ochii lui rămaseră pironiți într-ai ei. De ce vrei să mă căsătoresc cu tine?

- Cred că am nevoie de o promisiune, începu ea, simțind din nou o urmă de frică. Cred că atunci când doi oameni doar locuiesc împreună este foarte ușor să plece și...

- Nu. El scutură din nou din cap. Nu asta vreau să aud și tu știi. De ce, Diana? Spune-mi.

Ea înghiți, simțind cum frica se transforma în panică.

- Eu... Închise ochii, cu vocea pierdută.

- Spune-o, îi ceru el din nou.

Ridică genele și îl privi în ochi. Știa că, dacă rostea acele cuvinte, nu va mai fi cale de întors. Pentru ea erau un angajament total. Iar el, realizează ea, știa asta, avea nevoie de asta. De ce fusese atât de proastă să creadă că era singura care se temea?

- Te iubesc, șopti ea, apoi răsuflă prelung, tremurând. Iar frica dispăru. Oh, Dumnezeule, Caine, te iubesc. Căzu în brațele lui, se agăță de el și simți ușurarea ieșind la iveală într-un hohot de râs. Te iubesc, spuse ea din nou. De câte ori ai vrea să auzi?

- O să-ți spun imediat, murmură el, în timp ce buzele lui le căutau pe ale ei. Cu un geamăt de plăcere, de ușurare, de bucurie, o trase lângă el. Din nou, îi ceru el, cu buzele lipite de ale ei. Spune-mi din nou.

Ea răsă și trase de el până când amândoi se treziră întinși pe covor.

- Te iubesc. Dacă aș fi știut ce bine e când spun asta, ți-aș fi spus mai devreme. Caine... Diana îi cuprinse fața în mâini și îl privi cu o seriozitate bruscă. Să fiu cu tine, să-ți aparțin ție merită totul. Știam asta, însă mi se părea mai sigur să pretind că pot să trăiesc fără tine.

El îi luă mâna și își lipi buzele de palma ei.

- Tot nu pot să-ți ofer garanții, Diana. Pot doar să te iubesc.

- Nu vreau garanții. Îl trase în jos și își sprijini bărbia de a lui. Nu mai vreau. O să pariez pe tine, MacGregor. Își trecu mâinile ușor peste spatele lui. Și o să câștig.

Caine îi scoase sacoul costumului, în timp ce buzele lui se jucau cu ale ei.

- E o noapte a primelor dați, spuse el. Prima dată când sunt cerut în căsătorie... Începu să-i descheie nasturii bluzei. Prima dată când reușesc să scot cuvintele alea două de la tine... Buzele îi urmară calea degetelor. Și prima dată când fac dragoste cu tine în biroul meu.

Diana oftă în timp ce îi scoase cămașa.

- Domnule avocat, există totuși un aspect minor rămas nerezolvat.

- Hm?

- Nu mi-ai răspuns încă la propunere.

- N-ar trebui să îmi lași timp de gândire? Îi prinse lobul urechii între dinți.

- Nu.

- În cazul ăsta, accept. Își înălță capul, iar în ochii lui licări o scânteie de amuzament. Intenționăm să contribuim la linia familiei MacGregor?

Ea îi aruncă un zâmbet leneș, cu ochii pe jumătate închiși.

- Absolut. Vin dintr-un neam foarte bun.

El râse și își apăsă buzele pe gâtul ei.

- Diana, l-ai făcut pe tatăl meu un om foarte fericit.

SERIA „FAMILIA MACGREGOR“

Caine MacGregor are reputația de a fi un adevărat demon în sălile de tribunal – dar și în relațiile cu femeile. Viața i-a oferit totul pe tavă până acum – o familie iubitoare, o profesie în care excelează și o înfățișare care îl face irezistibil. Însă de această dată chipeșul avocat întâlnește un caz rar – o femeie care nu îi cade imediat la picioare... ba dimpotrivă. Caine își pune la bătaie toate atuurile, însă a trece dincolo de armura de gheață a Diane Blade nu este un lucru tocmai simplu.

Diana a fost mereu învățată să trăiască după reguli stricte și să nu riște niciodată prea mult. Lipsită de dragostea unei familii adevărate, nu are încredere să-și ofere inima unui necunoscut. Iar atunci când Caine îi propune un dublu parteneriat – atât în afaceri, cât și în plăcere –, Diana găsește oferta aproape irezistibil de tentantă. Însă poate această provocare a sortii să o convingă să își riște siguranța obținută atât de greu în schimbul iubirii unui MacGregor?

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, și majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de *New York Times*. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări, în peste 400 de milioane de exemplare.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-0679-2

9 786063 306792